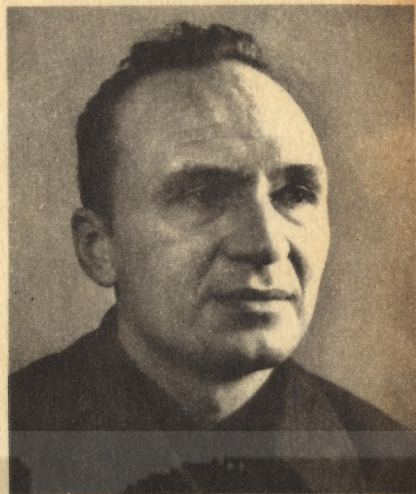

dan deșliu

1047

dan deșliu

visul și veghea

dan deșliu

Lei 5

editura minerva

„Visul și veghea este un itinerar de creație, un prim bilanț temeinic, interesant sub raportul capacității de înnoire și modern. Epic și descriptiv la începuturi, poetul găsește drumul către modul interiorizat al liricii, luând act, în trepte, de noi dimensiuni ale propriei individualități, culminând cu ipostaza înalt reflexivă a liricii sale.”

Ilustrația copertei : *Viorel Popescu*

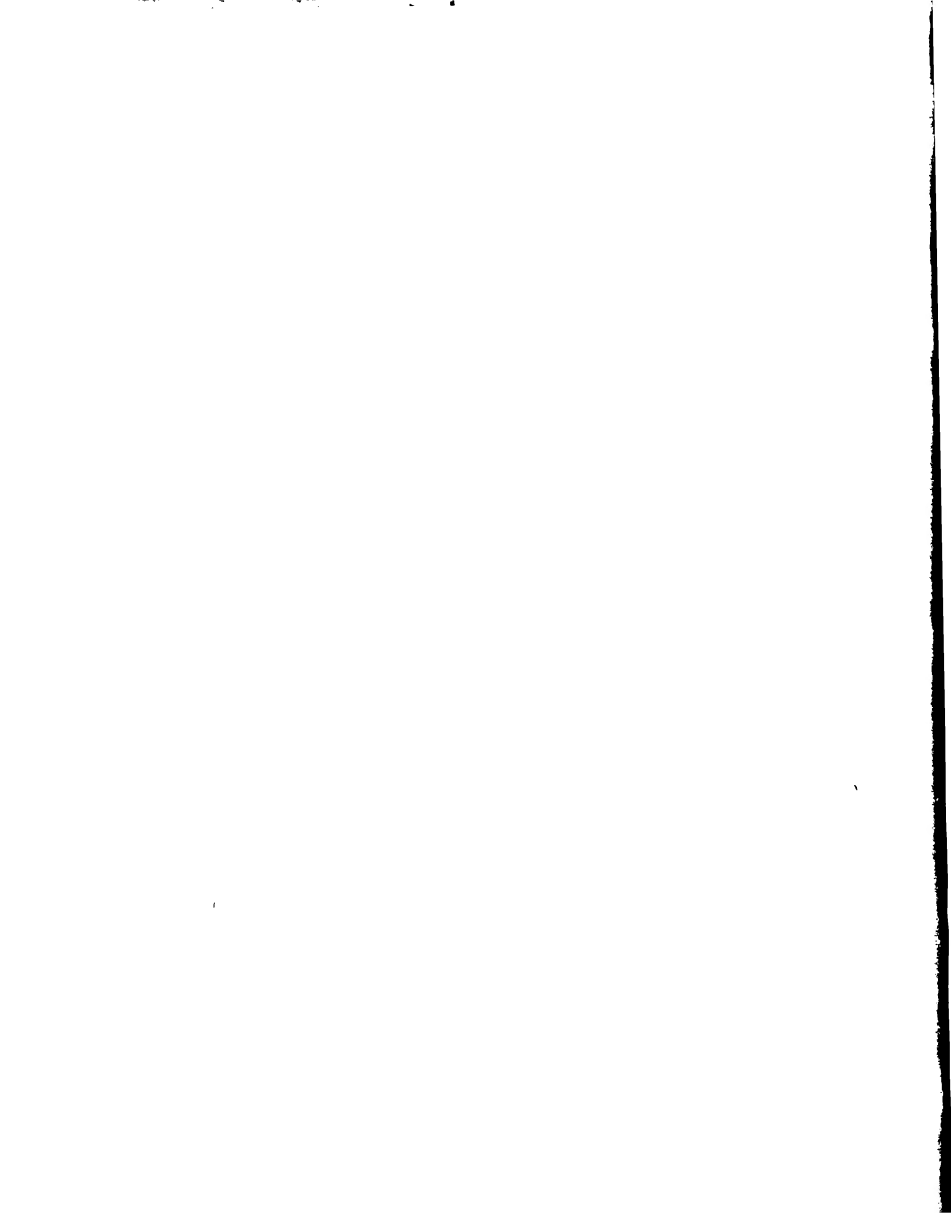
dan deşliu

visul şi veghea

PREFAȚĂ DE NICOLAE MANOLESCU

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI • 1980

EDITURA MINERVA • BUCUREȘTI

PREFAȚĂ

Culegerea din poeziile lui Dan Deșliu, care apare acum sub sugestivul titlu *Visul și veghea*, a treia, de nu greșesc, pe care poetul și-o alcătuiește (după *În bătălia pierdută*, 1971, și *Cetatea de pe aer*, 1974), este și cea mai cuprinzătoare. Ea ne invită la o retrospectivă critică. Cititorului, care va găsi într-un tabel alăturat principalele date bibliografice, îi voi aminti doar că Dan Deșliu a debutat la *Lumea* lui G. Călinescu în 1945, lăsînd în urmă deci trei decenii și jumătate de activitate literară. Culti-vînd mai multe genuri (între care, de curînd, dramaturgia, cu *Premiera se amîină*, o farsă-reverie publicată în revista *Teatrul* din martie 1979), el contează totuși mai ales ca poet. Cariera poetică n-a fost scutită de gloriile și de căderile ei. Pentru mulți, Dan Deșliu a rămas pînă azi autorul amplelor poeme de la începutul anilor '50, *Lazăr de la Rusca* și *Minerii din Maramureș*, reținute încă de poetul însuși în antologia din 1971, dar omise în cea de față. Generația mea, care vine după a lui Dan Deșliu, le-a învățat la școală. Ele se leagă de un moment istoric al literaturii noastre postbelice, în care poezia își căuta drumuri noi și răspunderea unor sarcini necunoscute înainte. După trecerea anilor, le privim oarecum ca pe niște piese de muzeu și le recitim cu greutate. Există în ele un „idealism circumstanțial“ (cum spune cu o formulă potrivită un critic tînr de azi), care s-a

perimat odată cu perimarea circumstanțelor înseși. Dan Deșliu însuși n-a mai scris mai târziu în maniera care l-a făcut celebru în acea epocă, schimbându-și și instrumentele, adaptându-se spiritului noii poezii care a învins după 1960. Din păcate, o astfel de celebritate se plătește uneori foarte scump și autorul lui *Lazăr de la Rusca* a simțit din plin prețul. Dar nu e drept să continuăm a-l judeca numai după poemele tinereții lui. Poetului trebuie să i se recunoască „dreptul de a-și lua revanșa față de sine însuși“, cum spune același critic la care m-am referit (Gh. Gurcu, *Poeți români de azi*) și căruia îi datorăm și înția încercare de a discuta poezia lui Dan Deșliu fără idei preconcepute. Aceasta nu înseamnă a șterge cu buretele o etapă sau alta (care nu ne place) din opera lui, după cum n-ar trebui să însemne absolutizarea unui singur fel de a scrie. Istoria literară se cuvine scrisă cu obiectivitate. Prefața la *Visul și veghea* nu își propune nici să-l „apere“, nici să-l „nege“ pe poetul Dan Deșliu, ci să-i urmărească evoluția, într-un spirit lipsit de tendențiozitate, care nu confundă împrejurările exterioare care au prezidat la scrierea poeziilor cu poeziile înseși.

Visul și veghea, spre deosebire de *În bătlălia pierdută*, nu mai este o antologie cronologică. De la titlu se poate observa că poetul însuși s-a distanțat de aspectul istoric al avaturilor sale și a renunțat la polemică. Titlurile ciclurilor, care sînt uneori titluri ale unor vechi volume (ca și titlul întregii culegeri, care-l reia pe acela al unei cărți din 1972), acoperă acum o cu totul altă realitate poetică. Aceste cicluri sînt un fel de grupaje, pe motive, pe teme, pe facturi, strîngînd adesea la un loc poezii de la vîrste diferite. Ele rămîn, totuși, în ciuda dorinței de unitate care se simte a-l fi preocupat pe Dan Deșliu, destul de eterogene. Aș spune că „vina“ nu aparține alcătuitorului culegerii, ci poetului: eterogenă ni se arată a fi poezia lui în însăși substanța și înfățișarea ei. Numai istoria a operat rupturi (cîteodată adînci) în această poezie, separînd maniere foarte bine distincte, în funcție de împrejurări și de programe literare; există în însăși imaginația poetului salturi, metamorfoze, reveniri, care dau impresia unei permanente căutări. Se amestecă, uneori în interiorul ace-

lui și poem, umorul și patetismul, visarea melancolică și didacticismul, sugestia și discursivitatea, cumințenia mijloacelor și îndrăznelile.

Să parcurgem împreună volumul și ne vom convinge. În cel de al doilea ciclu (*Cercuri de copac*), găsim în genere poezii din anii '60 (dacă e să ne orientăm după plachetele în care au fost publicate întâia oară, adică după un criteriu destul de discutabil, dar singurul ce ne stă la îndemână). Două dintre ele sînt niște poeme întinse, unicele supraviețuitoare ale „reportajelor lirice” mai vechi, *Prima baracă* și *Spre țara visată*. Ele sînt un fel de sociogonii, în care poetul e interesat de nașterea unei lumi, de sentimentele oamenilor care participă la ea, așezată însă într-un unghi retrospectiv. Umorul se colorează de oarecare nostalgie. Romantismul inspirației, care era aproape singurul impuls în alte asemenea piese, e dublat aici de o conștiință mai lucidă, vizibilă atît la nivelul temelor, cît și la acela al procedeeelor. Această distanță salvează poemele de platitudinea unor inevitabile clișee. Poetul are aerul că rescrie (uneori cu haz) amintiri mai vechi. Cele cîteva prelucrări folclorice (*Pe un fluier de fag*, *Nu știu, Singele voinicului* etc.) sînt oarecum prea lustruite, liric vorbind, nete, fără acea stîngăcie (desigur, voită), în lipsa căreia ingenuitatea unor astfel de producții lasă locul artificialității artisanale.

Probabil ciclul cel mai original este întîiul, *Țara lui nu-mă-uita*, cuprinzînd poezii de inspirație să-i spunem naivă, în care autorul se copilărește cu bună-știință și cu mult farmec. Înaintea lui Leonid Dimov el descoperă poezia podurilor cu amintiri, a vechiturilor, a fanteziilor adolescente (*Inima din cufăr*), misterul străzilor „interzise”, pe care copilul circulă cu un delicios sentiment de inconformism și de spaimă (*Ulița vrăjită*), miracolele de fiecare zi, uitate și regăsite, în sfîrșit, jocurile adulților (*N-ați văzut o balenă albastră?*), atît de transparente pentru copiii înșiși, care le privesc cu o matură înduioșare condescendentă (*De-a Moș Crăciun*). Unele din aceste poezii sînt de o anumită finețe a imaginii, delicate, imateriale, înspumate în horbota cuvintelor („Toată noaptea bătu / luna, pe zidul grădinii... / Păreră sau nù, / mladele, mugurii, spinii, / se-ncordară vibrînd / de-o

foarte fragedă povară, / sporită de văpaia clară, / de adieri, din
cînd în cînd..."). Altele, de exemplu *Cum am învățat să merg pe
bicicletă*, sînt înrudite cu unele din poeziile lui Leonid Dimov,
ironice și deopotrivă sentimentale. Copilul își dă seama că merge
singur, neajutat, pe drăcia cu două roți : „M-am uitat îndărăt, /
cu sfială, / și era cit pe aci / să cad jos de mirare : / pedalam
singur, dînd din picioare / mai dihai decît ucenicii / lui Dum-
nezeu, / din aripile lor strălucitoare... // Așadar — pot și eu !”.
Remarcabilă e *Mister pueril*, un fel de parabolă, pe motivul vi-
cleimului, în care, în decorul de mucava al unui spectacol co-
pilăresc, își face deodată loc sentimentul bizar și anxios că jocul
nu mai e joc :

*Mai știi naiva mașinărie
a vicleimului din copilărie.
Ca-ntr-un albastru elicopter
suiam pe scena școlii din cartier
în straie care mai de care
mai fastuoase și bizare.*

Ostrețe

tinichele

mucavale

armuri păreau

coifuri

ustensile mortale.

Cu glasuri dogite răcneam spre tavan

cu bărbi și mustăți plăzmuite

pe obrăzare de suliman.

În tragedia ce se petrecea

Irod împărat era ce era

El pe cei trei crai

cînd se minia

odată el cînd se-ncrunta

și-o dată din picior cînd el bătea

pămîntul se cutremura

cu hardughie cu tot

parcă mugise monstrul Behemat.

Și frig mi se făcea
la prostul gînd
că jocul poate merge-nainte
ani de-a rînd
ca-n vise relele de-adevărat
din care nu te mai trezești vreodată
că magii
stratioții
poporul privitor
vor înlemni cu toții
pe locurile lor
și singur pururi
va urma să taie
să spînzure
să bage la pîrnaie
iluzii
ecouri
strigoi
Irod

un copil ca și noi.

Frumoase poezii sînt și *Lamento*, *Vertige* sau ocazionala *Mă-gărușii din Medgidia*, plină de parfumul vetust al unei Dobroge care a încîntat atîția pictori și poeți de odinioară („Din vechea Medgidie doar voi ați mai rămas, / preaurecheați prieteni, la fel ca altădată, / trăgînd cu nepăsare și cu același pas, / pe coastă sau la vale cotiga încărcată“).

Cutia cu muzici (și aici poeme ceva mai noi) ne pune în fața aproape a unui alt poet. Concise, sugestive, poeziile din acest ciclu sînt cîtece dintr-o *boîte à musique*, suave pasteluri macedonskiano-argheziene („Parcul vechi, cu iarba iască / și frunzarele vilvoi / este, cu văpsele noi, / ca o ceașcă chinezească“), *lieduri* delicate, în gamă minoră. Poetul își exersează degetele pe o claviatură ce scoate sunete catifelate. Toamne vrăjite, frunzișuri înfiorate de vînt, triste ploi simboliste, litanii — acestea sînt motivele nu, desigur, originale în ele înseși, dar vibrante încă liric. Poetul își intitulează o poezie *Clîșeu*, parcă avertizînd-

du-ne că nu vrea să inoveze nimic, ci doar să smulgă unor variațiuni pe teme date întreagă muzicala lor substanță („pe cînd în amintire mai / se leagănă și ne-nfloară / dulci clopote de flori de ceară / bătînd în părul tău bălai“). O senzualitate difuză învăpăiază aerul din poeme („Lasă-mă numai să fiu / aerul dînd să se-aprindă / cînd îți reversi în oglindă / leneșul păr auriu“). Oarecum de aceeași factură sînt cele citeva poezii erotice și meditative din ciclul *Așează-mi-te umbră*, în care pătrund însă și aprehensiunile unor „presimțuri“, cum spune poetul, ale „tării de umbră“. Plopii tremură sub vîntul toamnei și sufletul primește în plin zvonul lor melancolic. Unele din aceste poezii sînt simple romane, prea cumînți ca să fie și expresive, altele sînt însă de un laconism ce le face relevante liric: „Pe-o coajă de ou smîngălesc / poemul speranței / pe umbra / ce reazămă plopii-n amurg / pe mîrgărinta / spumă de valuri din amintire / căreia-i murmur / — Mai stai pînă vine / țărnuțul cel veșnic“. *Cele cinci cîntece de dor și depărtare* (după Karagea Oġlan) sînt printre realizările admirabile ale poetului, care „traduce“ bine, în limbajul său, tot acel inefabil amestec de sentimentalitate și de moralism înțelept care caracterizează marea lirică persană.

Bacoviană e în schimb poezia *Corbi* din ciclul *Stalagmite*: „vînățul supranatural“, „crai — ciocli în costum de bal / cu salturi de mașinărie“, „troienele pînă-n bagdadie“ — acestea ne introduc în atmosfera știută a autorului *Plumbului*. Zăpezile s-au maculat (*Epitaf*), prevestind o simbolistică decepționistă în poezia lui Dan Deșliu, îndrăgostită de albul invernă și pîndindu-i grijuliu întunecarea. Anotimpurile, dealtfel, acestei poezii sînt iarna și toamna, vîrstele unei naturi obosite, melancolizante, lîncede, și ale simptomelor purificării ei. Iarba e anotimpul virtualității. Vom găsi rareori la Dan Deșliu primăveri tumultuoase ori veri toride. Universul e aici pus intuitiv de acord cu simțirea poetului ce rămîne a unui inhibat. Rarele lui încercări de a sfărîma inhibiția sînt mai mult programatice decît efective. În poezia titulară din ciclul *A avea și a nu avea*, acest program e afirmat mai net decît oriunde: „Să sfărîmăm / din cînd în cînd / formulele de-a gata / blestematul / lanț al frazelor disci-

plinate / ca niște soldați la instrucție ! // Hai, rupeți rîndurile !". Dar rîndurile deprinderii se rup greu și, trebuie spus, în detrimentul poeziei lui Dan Deșliu, atras și de o manieră mai discursivă, mai liberă, ce 'ne-o amintește cîteodată pe a lui Maikovski sau pe a lui Geo Dumitrescu. Sînt, în culegere, cîteva poeme în genere lungi și monotone, lipsite de țîsnirea lirică a celor doi, care salva de la proză totul, poeme ce rămîn neconvingătoare și neexpresive (*Naționala nr. 7* e un exemplu de poem al călătoriei : peisajele nu se animă, impresiile sînt șterse, nimic poetic nu se petrece spre a scoate frazele din amorțeală). Reușitele îi vin din nou poetului din mai vechea lui înclinație spre umor și ironie. *Monolog în doi* (din ciclul *Starea de veghe*) sau, parțial, *Lucruri, fîințe, flori*, readuc ideea fulgurantă și causticitatea din primele lui poezii. Le prefer în orice caz. *Coșmarurilor* (pe alocuri aride, cretoase, simple mașinării verbale). Pentru disponibilitățile variate ale poetului, trebuie să amintesc de *Long-set*, un fel de parabolă soresciană.

Visul și veghea reprezintă, mi se pare, primul bilanț temeinic în poezia lui Dan Deșliu. Criticul nu e un ghicitor și nu poate face, nepedepsit, propuneri. Ce se va întîmpla de aici înainte cu poetul *Minerilor din Maramureș*, dar și al *Misterului pueril*, al *Coșmarului rutinei*, dar și al *Monologului în doi*, nu pot să știu. Dan Deșliu a scris pînă acum (în momentele lui norocoase, inspirate) o poezie în care s-au aliat (de la început) o simțire în general „veche” și un umor „nou”. Vreau să spun că poezia aceasta are o față dublă : privește, pe de o parte, spre locurile comune ale sentimentului, e nostalgică, cuminte, muzicală, lipsită de ambiții reformatoare ; privește, pe de altă parte, spre ironia capabilă să împropăteze în orice clipă imaginația, e aspră, crudă, anxioasă, sacadată. Sentimentalismul îi face suptăfețele netede și-i imprimă o coerență uneori facilă ; umorul provoacă fisuri, rupturi, asprește muchiile, lasă loc pentru incoerența creatoare de neliniștea lirică. Sînt două suflete în pieptul poetului, unul gata de a primi lumea, existența, cu o confortabilă rutină ; altul care iubește riscul, agresează, provoacă. Între aceste două ipostaze, destul de bine separate, poetul s-a aflat

multă vreme indecis. Dintre volumele lui, cel din 1972, intitulat *Visul și veghea*, ca și această antologie, mi se pare cel mai interesant sub raportul capacității de înnoire, cel mai modern. Dacă mi-e permis să fac totuși supoziții aş spune că poetul se va îndrepta spre formula de acolo. În orice caz eu îl prefer, fără să mă gândesc mult, în ipostaza celui care-și asumă riscurile, nu a poetului tandru-sentimental, ci a poetului agresiv și chiar batjocoritor, lucid, caustic și modern.

NICOLAE MANOLESCU

NOTĂ BIOBIBLIOGRAFICĂ

Constantin — ulterior Dan — Deșliu s-a născut la București, la 31 VIII 1927. Și-a petrecut copilăria și adolescența în mediul teatral, tatăl fiind contabil-expert în serviciul companiei Bulandra, apoi administrator al teatrului Muncitoresc, de sub direcția lui Victor Ion Popa. Maestrul plurivalent va încuraja, cel dintâi dintre cei avizați, aspirația către scenă și tipăritură a elevului de liceu, pregătindu-l pentru intrarea în Conservatorul de muzică și artă dramatică. Aici, între 1944 și 1947, va urma cursurile clasei Maria Filotti, avînd ca profesori pe V. Maximilian, N. Soreanu, Alice Voinescu, iar între colegi pe Toma Caragiu, Marcela Rusu, Liliana Tomescu, George Carabin și alții. În aceeași perioadă practică și sportul de performanță — box, alpinism, semifond —, experiențe care vor sta la baza intensei activități de reporter, cronicar, eseist sportiv. Debutul în revistă datează din 1945 : sonetul *Paseri*, în *Lumea* lui G. Călinescu. Între 1946 și 1948, activează concomitent, ca actor, la Teatrul Poporului din București și Petroșani, precum și în redacția revistei *Flacăra*, organ al USASZ. Primul volum de versuri, *Goarnele inimii*, apare în 1948, la E.S.P.L.A. Din 1949, timp de aproape un deceniu, se numără printre reporterii spe-

ciali ai *Scînteii*, pentru ca apoi, împreună cu Mihai Dragomir, să conducă revista *Luceafărul*, de la înființare pînă în 1962.

De două ori laureat al premiului de stat, distins cu premiul Uniunii Scriitorilor pentru poezie în 1975 (volumul *Cetatea de pe aer*).

Principalele volume : *Lazăr de la Rusca* (poem, 1949) ; *Minerii din Maramureș* (poem, 1951) ; *Ceva mai greu* (versuri, 1957) ; *Minunile de fiecare zi* (versuri, 1962) ; *Drumul spre Dikson* (versuri, 1968) ; *Regele X* (poem dramatic, 1970) ; *Cetatea de pe aer* (versuri, 1974) ; *Premiera se amîină* (teatru, 1977) ; *Un haiduc pe bicicletă* (biografie sportivă, 1978).

DIN ȚARA LUI NU-MĂ-UITA

SĂRACU' TAICĂ-MEU

Săracu' taică-meu : hamal,
de lux, ce-i drept,
o viață-ntreagă,
și — Dumnezeu să-l înțeleagă,
c-un aer
foarte natural...
Bătrîn pesemne de copil,
și slut —
un semn de întrebare,
purtîndu-și ghebul
în spinare,
ca pe un rucsac
inutil.
Mereu în goană
după bani,
hrănit cu veșnica
speranță,
mereu cu somnul în restanță,
de treizeci,
patruzeci de ani...
Avea ceva
de cîine bun,

în ochii
— ce mi-i dete mie —
nostalgici de melancolie,
pierduți
în ceață de tutun.
Cred că râvnea
un țarm tihnit,
o mână pe obraz, ușoară,
o voce blândă,
bunăoară
să-i spună seara
„Bun venit !“
Plecă,
pe-o targă de spital,
uitînd cărările spre casă,
zîmbind
în liniștea ghețoasă,
c-un aer foarte natural.

CUM AM ÎNVĂȚAT SĂ MERG PE BICICLEȚĂ

Uite,
mi-aduc bine aminte,
toată povestea,
de-a fir-a-păr...
Eram cuminte,
în adevăr,
de-o săptămînă,
deși nu-mi prea venea
la-ndemînă !
Era primăvară,

umblau razna pe-afară
subiecte ceva mai plăcute
decît aritmetica
de-a patra primară
(„Dacă trei trenuri
pornesc dintr-o gară...“).
— Măi, făcu tata,
să nu te
deochi !
Ce-ai pățit ?
Ce-i cu tine ?
Ți se cuvine, cred,
o răsplată !
— Da, tată ! zisei.
Și știam
că răsplata-i acolo-n pridvor :
îi văzusem pe geam
cum se furișau binișor,
mai adineauri — tata și ea...
Și iată-mă-n șa,
tremurînd de plăcere,
de teamă, de-o mîndrie netoată...
— Bagă de seamă,
nu te uita la roată !
— Da, tată !
...Dar numai la ea mă uitam,
ca vrăjit...
Negreșit,
de n-ar fi fost tata
să mă ajute,
s-alerge-n urmă ocrotitor,
puternic și iute,
ținînd de șa,
de mult eram sub roți !
Și roțile șopteau șuierător :

„N-ai să poți,
n-ai să poți !
Singur — nici pomeneală
să te-avînți
pe dihania asta, călare !“
— Vezi că poți ?
rîse tata, din zare...
M-am uitat îndărăt,
cu sfială,
și era cît pe-aci
să cad jos, de mirare :
pedalam singur, dînd din picioare
mai dihai decît ucenicii
lui Dumnezeu,
din aripile lor strălucitoare...

Așadar — pot și eu !

De-atunci, am pedalat mereu
de capul meu,
și nimeni, nicicînd,
nu m-a mai sprijinit.
Doar în gînd
murmuram cîteodată :
— Da, tată !
Și pedalam singur,
semeț, fericit !

DE-A MOȘ CRĂCIUN

Umbla un fel de molimă, pesemne,
în pragul sărbătorilor de iarnă...

Părinții, bunicii, mătușile,
cu chipuri solemne,
discutau în surdină
chestiuni arzătoare :
va intra prin lucarnă,
de-a bușile,
sau prin horn o să vină,
într-un iureș nebun,
pe-o sânioară scînteietoare,
spulberînd sub tălpile stihiiile,
darnicul Moș Crăciun ?

(Așa-i zicea lui Gerilă-nainte
să fie numit președinte
la Comitetul cu jucăriile...)

Cam astfel tănuiau
și, firește,
habar n-aveau
de urechile noastre ciulite,
de ochii boldiți tilhărește...

Ticluiau mai apoi un răvaș
către vămile cerului,
pasămite,

și-n urmă se duceau
iavaș-iavaș,
la rosturile lor obișnuite.

Mă gîndeam
petrecîndu-i la vale
c-un zîmbet coțcar :
trebuie să fim îngăduitori
cu cei mari !

De-atîtea treburi și angarale
n-or fi avut
cînd să bage de seamă
că nu numai ei au crescut
într-un an, sau în doi, sau în trei...
Ei ne văd pururi neștiutori,
ca-n pruncie,
cînd credeam că ghetuțele pică
din nori
în bradul din colțul pridvorului,
că Moș-Jucărie
vine pe borta cuptorului,
cu plăcintele și scoverzele,
că pe sor' mea a mică
o aduseră berzele...

Nu-i nimic, îmi ziceam,
las' să fie așa !
O să ne adunăm împreună
și de-astă dată ;
noi, la fel, vom cînta,
vom ura,
și-or să ne-asculte
cu inima bună,

mătuși și bunici și părinți,
și-or să spună
ca-n toți anii, la fel,
aceleași cuvinte — model,
de turtă dulce și de ciocolată :

„Dragii noștri,
să fiți
silitori
și cuminiți !
Conduita frumoasă
este apreciată
cu osebite — de sărbători !
Iată,
s-ar putea să apară îndată
moșul cu daruri
pentru bunii școlari :
parcă tropăie pe acoperiș !“

— Ce copii ! murmuram,
privind cam pieziș,
cu ochi foarte atenți,
spre bătrânii ștregari...
Dar, ce mai încolo-încoace,
trebuie să fim indulgenți
cu cei mari :
lasă-i și pe ei să se joace !

și-n urmă se duceau
iavaș-iavaș,
la rosturile lor obișnuite.

Mă gîndeam
petrecîndu-i la vale
c-un zîmbet coțcar :
trebuie să fim îngăduitori
cu cei mari !

De-atîtea treburi și angarale
n-or fi avut
cînd să bage de seamă
că nu numai ei au crescut
înr-un an, sau în doi, sau în trei...
Ei ne văd pururi neștiutori,
ca-n pruncie,
cînd credeam că ghetuțele pică
din nori
în bradul din colțul pridvorului,
că Moș-Jucărie
vine pe borta cuptorului,
cu plăcintele și scoverzele,
că pe sor' mea a mică
o aduseră berzele...

Nu-i nimic, îmi ziceam,
las' să fie așa !
O să ne adunăm împreună
și de-astă dată ;
noi, la fel, vom cînta,
vom ura,
și-or să ne-asculte
cu inima bună,

mătuși și bunici și părinți,
și-or să spună
ca-n toți anii, la fel,
aceleași cuvinte — model,
de turtă dulce și de ciocolată :

„Dragii noștri,
să fiți
silitori
și cuminiți !
Conduita frumoasă
este apreciată
cu osebite — de sărbători !
Iată,
s-ar putea să apară îndată
moșul cu daruri
pentru bunii școlari :
parcă tropăie pe acoperiș !“

— Ce copii ! murmuram,
privind cam pieziș,
cu ochi foarte atenți,
spre bătrânii ștregari...
Dar, ce mai încolo-încoace,
trebuie să fim indulgenți
cu cei mari :
lasă-i și pe ei să se joace !

și-n urmă se duceau
iavaș-iavaș,
la rosturile lor obișnuite.

Mă gîndeam
petrecîndu-i la vale
c-un zîmbet coțcar :
trebuie să fim îngăduitori
cu cei mari !

De-atîtea treburi și angarale
n-or fi avut
cînd să bage de seamă
că nu numai ei au crescut
într-un an, sau în doi, sau în trei...
Ei ne văd pururi neștiutori,
ca-n pruncie,
cînd credeam că ghetuțele pică
din nori
în bradul din colțul pridvorului,
că Moș-Jucărie
vine pe borta cuptorului,
cu plăcintele și scoverzele,
că pe sor' mea a mică
o aduseră berzele...

Nu-i nimic, îmi ziceam,
las' să fie așa !
O să ne adunăm împreună
și de-astă dată ;
noi, la fel, vom cînta,
vom ura,
și-or să ne-asculte
cu inima bună,

mătuși și bunici și părinți,
și-or să spună
ca-n toți anii, la fel,
aceleași cuvinte — model,
de turtă dulce și de ciocolată :

„Dragii noștri,
să fiți
silitori
și cumiști !
Conduita frumoasă
este apreciată
cu osebite — de sărbători !
Iată,
s-ar putea să apară îndată
moșul cu daruri
pentru bunii școlari :
parcă tropăie pe acoperiș !“

— Ce copii ! murmuram,
privind cam pieziș,
cu ochi foarte atenți,
spre bătrânii ștregari...
Dar, ce mai încolo-încoace,
trebuie să fim indulgenți
cu cei mari :
lasă-i și pe ei să se joace !

ştiu eu bine !
De ce-i laşi să ridă
de tine ?
Pe hadîmb, de ce-l laşi
să te poarte hai-hui
prin oraş
cu belciugul de nară ?
Te-a smuls de lîngă brazi
şi pîltinaşi,
şi te-aleargă din zori pînă-n seară
pentru-un dorobanţ
de rachie !
Dar el se legăna netulburat
în jalnicul danţ,
sub farmecul revărsat
dintr-o tîpsie
de tuci,
în care izbea cadenţat
o zîină de sălbăticiie,
cu tălpile goale
şi ochii haiduci...

Şi gloata vuia,
se-mbulzea,
hohotea...
Voievodul juca liniştit
în ţărîină,
fata lovea
ciudata dairea,
ţiganul bătrîn sta
cu funia-n mîină,
mai la o parte,
rînjind posac la tot ce se-ntimpla,
c-un fel de răceală de moarte...
Şi numai eu singur ştiam
că, de-ar vrea,

Mormăilă s-ar da
peste cap și s-ar face,
precum a fost,
un principe de neam,
și-n locul ponositelor cojoace
o platoșe-ar sclipi, ferecată
în ținte de aur...
S-ar schimba și harapul îndată,
în armăsar graur
cu șase perechi de aripe,
și Urs-împărat ar lua-o pe fată
alături, și-n câteva clipe
ar fi hăt-departe
tustrei...

El, însă, nu vroia să ne sperie,
și juca tacticos înainte,
la răscrucea din Tei,
grav și mătăhălos și cuminte,
înconjurat de-o puzderie
de gură-cască și de pierde-vară
din ulița noastră
și din cele vecine,
care chicoteau
și-l făceau de ocară
pe sărmanul voinic,
neputînd să-nțeleagă nimic
despre el,
despre mine...

MISTER PUERIL

Mai știi naiva mașinărie
a vicleimului din copilărie
Ca-ntr-un albastru elicopter
suiam pe scena școlii din cartier
în straie care mai de care
mai fastuoase și bizare
Ostrețe
 tinichele
 mucavale
armuri păreau
coifuri
ustensile mortale
Cu glasuri dogite răcneam spre tavan
cu bărbi și mustăți plăzmuite
pe obrăzare de suliman
În tragedia ce se petrecea
Irod împărat era ce era
El pe cei trei crai
cînd se mînia
o dată el cînd se-ncrunta
și-o dată din picior cînd el bătea
pămîntul se cutremura
cu hardughie cu tot
parcă mugise monstrul Behemot
Și frig mi se făcea
la prostul gînd
că jocul poate merge-nainte
ani de-a rînd
ca-n vise relele de-adevărat
din care nu te mai trezești vreodat
că magii
stratioții

poporul privitor
vor înlemni cu toții
pe locurile lor
și singur pururi
va urma să taie
să spînzure
să bage la pîrnaie
iluzii
ecouri
strigoi
Irod
un copil ca și noi

CÎNTEC DE CINA

Bolborosește în pace pe foc
cocoșul
strajameșter de ogradă
prăduit de goarnă de gheroc
de pasul țanțoș de paradă
Pînă pe seară face-se-va
mai bun
mai gingaș
mai altcumva
decît era cînd nu era
decît cu soarele aievea
pe care el îl deștepta
O să-l mîncăm cu poftă mare
cu tot cu iadeș
cu picioare
cu măruntaie cu un soi

de zvon de curcubeie moarte
zvirlite printre zdrențe
sticle sparte
frumos

la lada de gunoi
Dulci cîntători vom consuma
și ger și arșițe și vîntul
nebun ce-ades îi răzvrătea.
penajul mîndru
za cu za
Dar însă cîntul

LAMENTO

Castane căzute de ce
vă tot dau cu piciorul
pe alei și trotuare decorate festiv
pentru vizita iernii
Așa se-ntîmplă an de an
de cînd țin minte
și voi vă tot duceți
atît de aidoma una cu alta
vă duceți de-a dura
dezgheocate din crusta țepoasă
ca niște arici la cheremul oricui
Încotro Pînă cînd
Conteni-va vreodată
vesela voastră rostogolire
pe alei și trotuare decorate festiv
blajine castane atît de aidoma
celor ce vă dau cu piciorul
surioarele mele

Să-l recompunem deci
precum a fost
pe Ihtios
rodul
dragostei noastre
de țara lui papură-verde
dintr-o vară ce-acolo-am vărat
Trupeș
tăcut
săgetainic
sprintenă spaimă
Ihtios cap-turtit
mangafaua
cu boiul dinamic cu luciu
de limbă de clopot coclit
Vezi
acestea-s
mustețile sale pereche
de șireturi tîrîte
prin pulberi de protozoare
aceasta-i
minciuna șerpească
umbră-neumbră
pe-un plesnet de coadă
Ah
Ihtios
mehenghiu
boscarul
ca para focului
ca încetul mării
Iată-l
fioros de aievea

dînd să sară din trestii
ca un spasm între viață și moarte
Doar apa lipsește
Apa nu știu s-o fac

VERTIGE

Lîngă plaurul verde-în amiază,
lotca se legăna amețită.
Peste noi, ca o piază,
raze lungi de răchită.
Parcă și gîrla se legăna,
stuful, șuvița de soare
subțire
și tu, legănată-n privire
ca-n vînt o lalea.

MĂGĂRUȘII DIN MEDGIDIA

ție, Puia

Din vechea Medgidie doar voi ați mai rămas,
preaurecheați prieteni, la fel ca altădată,
trăgînd cu nepăsare și cu același pas,
pe coastă sau la vale, cotiga încărcată.

Ce tacticos străbateți covorul de asfalt,
întins peste podeaua secătuitei mlaștini,

unde dospeau noroaie din veacul celălalt,
unde-și aveau țințarii moșiile de băștini !

Cu ochii melancolici, cu aerul absent
al unor foste glorii, vă îndreptați alene,
spre hornurile ninse de pulberi de ciment,
care veghează poarta cîmpiei dobrogene.

În preajmă adiază un murmur de fîntîni,
ca un suspin din țara de foc, de-odinioară...
Îl ascultați pe gînduri : niște copii bătrîni,
și înhămați în joacă mai mult la cărioară.

Vă pierdeți printre parcuri și printre blocuri noi,
în zarea dimineții de toamnă timpurie...
S-o mai găsi vreo slujbă pe-aici și pentru voi ?
Voi, singurii simpatici de vechea Medgidie.

OGLINZI ÎNCEȚOȘATE

Oamenii mari sînt un fel de copii...
Asta o știu mai de mult,
de pe cînd
nici prin gînd
nu-mi trecea —
să scriu poezii,
și-mi plăcea să le-ascult,
tot atît
pe cît de urît

imi era
să-i ascult pe cei mari,
cu părerile lor despre rău,
despre bine,
despre cauză și efect,
despre bunii și răii școlari,
— plicticos subiect ! —
despre trintori
și despre albine...

Nu-i vorbă, și noi,
ca și ei,
pe maidane, prin porumbiști,
împărțeam dup-același temei
toate alea :
hoți și vardiști,
ulii și porumbei,
soare și promoroacă...
Noi, însă, în joacă,
mai calea-valea !

Și ei, ca și noi, se jucau,
făcînd același tărăboi,
sau — aproape la fel,
de-a mama și tata,
de-a cucu-bau,
de-a armata,
ba, chiar de-a
„hai să mergem la război“.
dacă nu mă înșel...

Toate astea — de-a binelea,
și nu-i mai bîrîia nimenea !

Țin minte cu cită tristețe
priveam frunțile lor
încruntate,
fețele — poame pădurețe,
și-mi ziceam : „Nu se poate
mai omenește să vă jucați,
mai ca noi,
mai în voie ?
Să vă dați nițeluș peste cap,
să zburdați,
să nu stați mereu înnorăți
ca sfântul Sisoe ?“
Săracii de ei — ar fi vrut,
dar nu era chip :
ai săltat, ai crescut,
s-a dus zbenguiala !
Nu te mai joci în nisip,
nu mai cînți ala-bala,
nu mai umbli cu capul în nori,
nu mai rizi din senin,
— oamenii serioși zîmbesc
cu zgîrcenie,
la sărbători, la superiori,
la ai lor, uneori,
însă mult mai puțin,
sau, cînd sînt singuri,
la vreo vedenie...

Undeva,
dincolo de expresia gravă,
de ochelari și mustăți și chelie,
tinjește pînă la adinci bătrîneți
vietatea bolnavă de copilărie :
puștiul, dornic
să știe cum sînt

băieții și fetele
de pe strada vecină,
cum e peste gard,
la vecini, în grădină,
dar pe bulevard,
dar într-o țară străină,
dar pe un altfel de Pământ ?
Fetița amărită că n-are
o păpușă a ei, mai ceva
decît orice păpușă din lume :
una fără asemănare !
Și-o rochiță, anume,
sau două, sau trei deocamdată,
și-o trotinetă și-un cărucior,
și-un cercel sclipitor,
și-o rochiță-nflorată !

Stau pe gînduri, tăcuți,
stingheriți...
Nu-i știți nu-i bănuți,
deși trec zilnic prin fața voastră.
De dincolo de riduri și de ochelari,
ca dintr-o odaie-ncuiată,
cu nasul turtit de fereastră,
copiii se uită la oamenii mari,
ca-ntr-o oglindă încețoșată...

N-AȚI VĂZUT O BALENĂ ALBASTRĂ ?

...Dar tu,
făcu șoferul, surizînd
ca de-o joacă uitată,
tu știi cum arată

namila asta, băiete ?
O văzuși de curînd ?
— Oho ! Parcă numai o dată ?
Și puștiul, din vis sau din gînd,
scoate balena
și ne explică, pe îndelete,
cu destulă strădanie,
cum se prezintă la o adică,
respectiva dihanie,
leviatanul măreț și confuz,
în stare să-nfulece cît ai clipi
treizeci de pasageri și-un troleibuz,
plus — ca pe-un purece —
pe taxatorul cu mustăți argintii,
dacă mai zice că-i dă jos din mașină
pe copiii care fac gălăgie...
Și, cine știe din ce pricină,
pe neașteptate,
printr-o lumină trandafirie,
răsare din ape uitate,
dintre cioburi de soare și stele,
și prinde să zboare,
fosforescentă, amețitoare,
știma ultramarină a viselor mele,
mai vechi decît cele mai vechi amintiri...
Habar n-am cînd o fi pribegit
pe undeva, prin nicăiri,
de-o bună bucată de vreme,
de nu mi-a mai nălucit
decît foarte departe,
în frînturi de iubiri, de poeme...

M-au dat, pasămite, la carte,
m-au înțelepțit domnii învățători,
sfintele manuale,

m-a robit zumzetul monoton
al slovelor goale :
am aflat de plâncton, de fanoane,
de-atâtea lucruri clare și noi !
Nemărginita seninătate
în care pluteam numai noi amîndoi
s-a redus la vreo două oceane și jumătate,
extrem de precis conturate
pe orișicare glob de tinichea...
Hidra de peruzea
a devenit un mamifer,
o viețuitoare fără pic de mister :
nici gînd să vorbească, să zboare,
sau să-l transporte pe Țândărică !
Nici nu există, va să zică,
decît balene reglementare...
În fine,
se poate trăi foarte bine
și fără dihanii din basme !
La ce bun să te faci de rușine
crezînd în fantasme
care pier cînd ți-e lumea mai dragă ?
Așa mi-am zis
și mi-am văzut de drum,
și-mi vîd de el în tihnă — și acum,
și, probabil, o viață întreagă...
Dar, Dumnezeu să mă mai înțeleagă,
mă prinde cîteodată un dor sfișietor
de balena pierdută :
s-o regăsesc, n-aș da-o nici pe-o sută
de cașaloți obișnuiți !

Spuneți, nu știți cam pe unde o fi,
unde poate să fie,
o balenă de doi kilometri lungime,

de un albastru de melancolie,
cu aripioare liliachii,
cu ochi verzi-viorii
și cu-o mulțime de zurgălăi străvezii,
răsunînd în auz
ca un rîs de fată voioasă ?
Balena aceea, a ta și a mea,
de care zicea
ștrengarul ciufulit, din troleibuz,
ieri, pe la cinci după masă.

EDELWEISS

A fost odată un băiat
și semăna cu mine...
Dar va fi fost, cu-adevărat,
mai știe — cine ?
Și doruri, cite le avea,
de vis, de poezie,
pădurii le destăinuia,
amurgului — și ție.
Îi caut pașii pe poteci,
îi caut chipu-n unde ;
tăcerea, doar, cu buze reci,
dacă-mi răspunde...
De vină — oare cine-o fi ?
Și el, și eu, și tu,
tu, care singură mai știi
ce se pierdu,
O, dragă, adă-l înapoi,
să-l mai revăd o oară,
senin, sfios, așa — ca noi
odinioară !

HOTAR ÎN POVESTE

Haida-hai, telelei, telelei, înapoi,
singurei, cu cristei derbedei după noi,
poate-om da de vreo urmă în olatul lui Crai
și ne-om duce pe urmă, haida-hai, haida-hai...

- Hai noroc, brade, frate !
- Să-mi trăiești, împărate !
- Tot brumat, tot cu stele ?
- Tot, păcatele mele !
- Te mai blestemă lupii ? Te mai cîntă ciobanii ?
- Îți mai numără cucul, primăverile — anii ?
- Lupu-mi urlă, ciobanul încă-mi zice doineala,
numai cucul, năucul, mi-a pierdut socoteala !
- Să te văd tot frumos !
- Să te-nțorci sănătos !

...Și de-acum iar la drum, împărat peste cai,
iar pe cale, devale, haida-hai, haida-hai...

ALBORADĂ

Rug de măceș întinde strune
din țărână spre necunoscut,
într-un tremur tăcut
pe care vorbele nu-l pot supune.

Toată noaptea bătu
lună, pe zidul grădinii...
Părere sau nu,
mladele, mugurii, spinii,
se-ncordară vibrînd
de-o foarte fragedă povară,
sporită de văpaia clară,
de adieri, din cînd în cînd...

Zorii-au venit.
Horbota verde clatină-n zare
trandafiru-nflorit :
suspîn adînc, de alinare.

INIMA DIN CUFĂR

Pribeşind mai deunăzi printr-un cufăr uitat,
undeve, la subsolul bătrînei noastre case
în curs de demolare
— un monument aproape funerar,
de scînduri şi de piele împietrită,
cu cataramă şi închizători,
dintr-un metal lucios odinioară
ca o dantură de antropofag,
unul dintre acele obiecte solemne,
indiferente la timp şi spaţiu,
de pe vremea cînd globul terestru
se rotea evident mai domol,
iar oamenii chibzuiau serios înainte
de-a întreprinde o expediţie

peste hotarele provinciei natale —
pribegind, aşadar, prin această
arhivă de utilităţi uzate,
în care poţi găsi cam tot ce vrei,
afară, doar, de cea mai vagă urmă
de lucru viu —

sclerotice dantele,
absurde jumătăţi de ochelari,
infanterişti de plumb, paralizaţi
se vede treaba, de o excesivă
şi violentă inactivitate,
fascicole din marele tratat
de arta băătăliilor navale
cu amiralii lui Abdul Hamid
în echipament de campanie,
eşantioane de pomadă rîncedă
contra zbîrlirii mustăţilor,
îndeosebi, la caz de explozie
a unui proiectil de culevrină,
litografii reproducînd familii
identice din generaţie în generaţie,
o bilă roşie carambolată
năprasnic, între două revoluţii,
pe cele mai bizare traiectorii,
la fel de previzibile precum
meandrele mişcării sociale,
un pat cu baldachin, pentru păpuşi
fragile ca Maria Antoaneta,
din care n-a rămas decît o buclă
oxigenată, într-o besactea
cu umbre de-alabastru pe capac,
iar patul însuşi este devastat
ca după un viol sau un cutremur,
fireşte, petrecute în secolul defunct,
pribegind, cum ziceam, prin noianul
nimicurilor arhinecesare

pină mai ieri — deodată, la răscrucea
unor subtile drumuri de păianjen,
s-a nimerit să-mi cadă sub privire
detaliul acela anatomic...

— Ia te uită ! strigai.

— Ia te uită ! am repetat după un timp,
ecoul

fiind defect, în muntele de colb,
iar eu, vă-nchipuiți, uimit la culme
să regăsesc, printre atâtea hîrburi,
inima ce-o purtasem cîndva-n adolescență...

Aș fi recunoscut-o dintr-o mie
de mii de mecanisme similare,
cum recunoști amurgul,

saloîmii, felinarul,

miasmele fetide sau cîinii vagabonzi

din cartierul primelor imagini,

pină la cel din urmă turneu în amintire...

O, ea era, nici vorbă, judecînd după felul
cum tresărea la orice adiere,

după împurpurarea vizibilă, deși

se zice că acolo, în tenebre,

mai toate inimile sînt asemeni,

după-nvelișul aparent intact,

precum și după prostul, naivul obicei

de a vibra intens la rău și la bine,

de a iubi și-a detesta profund

idei, indivizi, peisaje, nuanțe...

— Ia te uită ! exclamai, în sfîrșit,

de astă dată în șoaptă,

într-o poziție neverosimilă stînd

cu sufletul și cu genunchii la gură,

acolo, în Memorialul Desuetudinii,

cu ochii la inima tinereților mele...

Ce-ar fi să-ncerc s-o pun la loc ?

În fond,

e-o piesă intimă, absolut personală !
Poate mi se mai potrivește încă,
poate n-aș fi ridicol cu ea
în diferite împrejurări...
Inima, Doamne iartă-mă, nu ne rămîne mică,
așa cum se-ntîmplă cu hainele,
cu bicicleta, cu *Cei trei mușchetari*,
ba chiar cu felul de a gîndi...
Printr-o legitimă substituție,
aș rezolva, la modul gordian,
atîtea complicații — probabil inutile :
iubiri avariate, succese iluzorii,
și — mai ales, mai ales, mai ales —
cumplitele furtuni de sentimente
contrariate și contradictorii,
pentru semenii mei,
muritori sau nemuritori
(din fericire, din nefericire),
pentru majestuoase teorii,
eminamente nemuritoare
(cîtă vreme se mai găsesc muritori de profesie),
furtunile acelea, aievea pentru mine,
care-au produs atîtea hecatombe
în rîndul succesivelor promoții de pahare de apă,
rămînînd consemnate cel mult
pe-o bandă de hîrtie cadrilată,
pe care-o studiază cu un aer sever,
la intervale variabile,
seismologul de circumstanță
de la policlinica Artelor...
Și-apoi, operația e la modă,
de la capul și pînă la coada Bunei Speranțe,
și unde mai pui că nu există
nici urmă de risc să apară
faimosul fenomen de respingere,
decît, cel mult, din exterior

spre spațiul intercostal,
iar cu asta, oricum, sînt deprins !
Astfel, după o matură chibzuință,
hotărîndu-mă, dădui laoparte
păienjenişul sub care zăcea,
de-a valma cu diverse alte fleacuri,
pompa de sînge și de sentimente,
și, desfăcîndu-mi tacticos cămașa,
mă pregăteam de-autoanestezie...
Cred c-am uitat să amintesc
că se aflau întîmplător în preajmă
cîteva file foarte obosite
cu maxime din Zenon și Seneca,
plus o fotografie cam voalată
a lui Diogene cu opaițu-n mînă,
în fața primăriei din Corinth,
unde venise să declare exact
suprafața locuibilă a butoiului...
Atunci, la slaba zare de ziuă ce mije
din textele și scenele antice,
am mai privit o dată cu băgare de seamă
obiectul frămîntărilor mele,
și-am constatat, cu inima strînsă,
că pericardul, îmbîcsit de praf,
e ciuruit de mii de-mpunsături,
iar legătura cu aorta pare
să fi fost obturată în grabă
cu borangic de proastă calitate...
Țineam, de fapt, în palmă o simplă perniță
de catifea roșie, în formă de inimă,
un mărunțiș *en vogue* pe vremea bunicii,
pentru pus la-ndemînă ace și bolduri de croitorie...
Așa încît, şuierînd a pagubă
cu multă energie, în pofida rezonanței absente,
m-am întors de-a bușilea îndărăt,
prin labirintul epocii de iască,

orientîndu-mă ca și Tezeu
dar cu mijloace tehnice moderne,
pe calea către broasca principală,
după un fir de nailon, pe care mi-l legasem
de fluierul piciorului valid,
puțin cam abătut, însă convins
că schimbul, în aceste condiții,
nu schimbă nimic.

CERCURI DE COPAC

*Iubiri, dezastre, zimbete, suspine
nu s-au pierdut ca undele pe lac :
tot ce-am trăit rămîne scris în mine
ca vîrstele în cercuri de copac.*

PE UN FLUIER DE FAG

Meştere, palmă crăpată,
cîntăreţ de altădată,
care-ai pus doina şi hora
pe buzele tuturoră,
fără plată sau simbrie,
doar aşa, de poezie,
şi-ai cîntat nevoile
pribegind cu oile,
şi-ai cîntat de pacoste,
iernile şi verile,
şi-ai cîntat de pacoste,
de jale şi dragoste ;
meştere fără de moarte,
fără nume pe vreo carte,
cîteodată, mai spre seară,
cînd stă luna să răsară,
vii, ca pasărea măiastră,
pe la noi, pe la fereastră,
şi ne-ntorci în amintire,
dintr-o fluieră subţire,
zvon de codru şi izvoare,
şuier de privighetoare,

joc de flacără pe creste,
abureală de poveste...
Cine-ai fost, cum ți-o fi zis,
nicăieri nu șade scris.
Umblă singure la vale
cîtecele dumitale...
Cîte veacuri, de cînd umblă ?
Meșterul rămîne-n umbră,
neștiut și plin de slavă,
ca o floare de dumbravă.

DIVIZIA NOASTRA

De s-o-ntîmpla prin vreme înainte
să nălucească duhul aducerii aminte
nu la vreun praznic mare cu trîmbițe solemne
din vorbă-n vorbă
din senin pesemne
și careva de-o vrea ca să desprindă
din umbră chipul tainic — un abur pe-o oglindă —
al celor de căruța norocului rămași
să spună despre noi : — Niște ostași
Pe jos ca infanteria umblară
în lung și-n lat această țară
și-au tras din greu de-i căina și drumul
poveri ponoase — cu duiumul
Năieri pe arca zbuciumată pururi
arar zîmbiră-n soare sub pașnice azururi
scrutînd prin munți și văi de valuri sparte
un țarm mereu aproape și departe
Țunari au fost cu pleoape înroșite
de pulberea de raze din nopți neodihnite

Prin salvele îngemănate-n pagini
mijeau departe grîne și flori peste paragini
În patru zări s-au petrecut ca vîntul
cu fruntea-n cer și-n suflet cu pămîntul
din care prinseră aripe
să apere ce sta să se-nfiripe
Cînd se-nnopta de-a binelea vreodată
cădea-ntre file tîmpla fulgerată
și adormeau visînd să se ridice
spre ziuă ciocîrlia peste spice
să-și tragă brazda-n tihnă plugarul și savantul
descîntec de cînd lumea

desferecînd neantul

să fie pace

pîine

speranță

— cine știe —

chiar timp și sens de poezie

NU ȘTIU

Nu știu, poate firul ierbii,
doinele cu puiul cerbii,
flăcările jucătoare
noaptea, în adînc de codru,
ori vreo frunză de molotru
de tîlhari pomenitoare,
ori vreo fată fără vină
pribegînd pe lună plină,
și cîntînd la lună : „Vai,
mamă, decît mă făceai,
mai bine de-un pom sădeai,

ori de-o fintină săpai,
ca să bea oameni și cai...“
Poate dinspre munți, vezi, Doamne,
cînd stau munții să se-ntoamne,
pogora încet la vale,
de Sfîntă Maria Mare,
cu sarică de-a spinare,
un cioban, pe la ocoale,
și-o fi mas într-un popas,
acolo, la noi acas’
Dac-a stat, dac-a băut,
dînd cu gospodarii mîna,
că i-o fi zîmbit stăpîna,
apa că i-o fi plăcut,
dar a vrut să mulțamească
după legea românească :
și cum n-avea la șerpar
nici carboave, nici parale,
va fi zis ceva de jar,
din fluiera dumisale...
Ori doar vîntul să fi fost,
veșnic fără adăpost...
Ori vreun teleleu de greier,
cu lăuta în cutreier...

Cine mi-o fi pus întii
cîntecul la căpătii ?

IARNA LA RÎU

Cînd vine iarna

 rîul în platoşa-i de gheaţă
se-nchide ca-ntr-o raclă şi pare dus din viaţă.
Cînd crivăţul se-alină treptat încep să iasă
vătui — copii de-o şchioapă pe batiştea miţoasă.
Se zbenguie se-apucă din nea să facă om
caleaşcă dintr-o ladă
 din uliţi — hipodrom.

Pe urmă

 dacă lunca de vatră pe aproape-i
se-adună pîlcuri-pîlcuri la fostul ţărm al apei
Acolo — nici poveste de rîu
 pe nicăieri.

Se miră ei

 se-ntreabă
 se-ntîmpină-n păreri.
De focul iernii poate la vatra lui s-a tras.
Să aibă casă ?

Cum nu ?

 Doar n-o fi de pripas.
— Ehe — oftează unul — nici nu m-aş fi gîndit
Era aşa de falnic şi vezi, s-a mistuit !
— Păi — zice altul — i s-a urît şi lui
 mai ştii
tot lunecînd pe prunduri la vale zi de zi.
Şi-o zgîtie bălaie
 — de trudă

 cum vă spun
s-a tologit sărmanul şi-acuşa doarme tun.
— Auzi la dînsa — rîde surata mai mîntoasă —
s-a tologit şi doarme ca taica după coasă...
Iar frate-său

un buftea cam şui şi cam lăliu
— Lăsaţi-o măi ! Nici n-a fost pe-aicea nici un rîu !
Apoi se duc să-şi taie o lucie cărare
în lespedea ce-o poartă moşneagul de-a spinare
Şi cît de groasă-i gheaţa aşa bufnesc din goană
încît tresar şi somnii uitaţi prin cîte-o ştioală
şi-şi bat unul de altul musteţile bătrîne
— Ai auzit, cumetre ?

— Am auzit, jupîne !

Iar rîul curge-n tihnă adînc în matca lui
şi ride-n gînd... Şi rîul a fost odată pui.

CEVA MAI GREU...

Numele tău — îl poartă vîntul.
Aud, în seri de primăvară,
că-mi bate-n geamuri, murmurîndu-l,
ca pentru sine murmurîndu-l...
Şi tainice din cale-afară,
stelele cată din trecut
spre locul unde te-aruncară,
tovarăşe necunoscut,
neoamenii, odinioară...
Şi totuşi, locul nu se ştie :
pămîntul a rămas tăcut,
ca tine — pentru veşnicie.
...Era un petic de pămînt
din foarte vechea Românie ;

un zid făcea despărțămint
pesemne: — între lut și zare...
Un zid, sau numai un cuvînt
de care nu erai în stare !
Spre zidul sur, mîncat de ploi,
plutonul — oarbă tîritoare
nocturnă, șerpua greoi.
Deci, trebuia să pleci... Și cite
mai rămăseseră-napoi,
neîmplinite, mohorite !
Cu tine-odată se stingea
nu doar o flacără, ci-alîte
scînteii, ce trebuiau din ea
să se aprindă mai departe,
din om în om, în noaptea rea
de care azi citim în carte !
De-aceea îți venea nespus
de greu, de trist, a te desparte...
Dar îi priveai cu fruntea sus
pe cei ce-aveau poruncă, bieții,
nu și putere —

în apus
să schimbe raza dimineții.
Purtai o ramură de Mai
în pieptul tău... Era a vieții,
și vieții trebuia s-o dai !
Izvor fiind durerii tale,
prin ea — de neînfrînt erai !
Și ai căzut, cum se prăvale
o stea, ce arde și căzînd,
căci asta-i legea firii sale...
Numele tău — e-această viață.
Și-atunci cînd mîinile ar vrea
a ta nedeslușită față
s-o dăltuie, asemenea —
celeii ce-a fost — în multa ceață

a timpului te pierzi tăcut,
și chipul tău de umbră, pare,
tovarășe necunoscut,
unit cu ființa ce răsare
în ochii noului născut,
abia presimțitori de soare...

PRIMA BARACĂ

I

Era —
cum să vă spun ?
Era un câmp :
miriște goală
sub dealuri mărunte
ca niște cucuie,
de-a lungul drumului strîmb
care suie
alene, la munte.

Cîteva case risipite-n zloată,
rîul zănatic,
calea ferată,
și — cam atît.
Burnița tacticos
prin văzduhul tomnatic,
cînd am coborît
odată cu seara, în haltă.
Să fi fost — douăzeci laolaltă :
croitori de binale
din Galați, de pe Tei,

oameni umblați la deal și la vale,
pe unde vrei și pe unde nu vrei,
din '47, pe șantiere...

— Bre, nea Matei,
zice unul, c-un glas de muiere,
unu, Florică, de-l avui ajutor
prin cinzeștrei,
la Electroputere,
cum văz eu,
am băgat-o-n mohor :
se cam lasă cu nor,
cu saramură,
de bine ce-am descălicat !
Și-i arse, printre dinți, o-njurătură.

Ce-i drept, nu-i păcat :
împrejur, bălărie pustie,
sub ploaia cernută prin sită,
și halta — ca o cutie rostogolită
din nebăgare de seamă
din trenul care se topește-n depărtare...

Nici mai la ziuă nu se destramă
ploaia posacă, parastas de strigoi...
Batem țăruii adânc, în noroi,
facem safteaua :
Prima baracă a șantierului.

Că, oricum, dacă
se-nchide ori curge cișmeaua
de la porțile cerului,
baraca, va să zică, e sfântă ! —

Cum trăgeam cu Florică
niște șipci la rindea
(nu-ș' ce are ăsta
de cîntă
„zărzărea, zărzărea“,
cît e ziua de mare),
uite-l pe Grecu venind dinspre haltă,
ca zmeii pe vînt,
ou-o falcă-n cer
și ailaltă-n pămînt...

— Floreo, zice, dă fuga-n șosea :
toată lumea la gară — că-i foc !
Ne-a lovit un noroc...
Du-te, nu mă-ntreba !
Florică o-ntinde, firește.
Grecu pufnește pe nări,
se crucește...
— Ce facem, frăție ?
șoptește.
Ciment ne lipsea ?
Cine-l trimise-ncoa, zău așa,
zdravăn un poat' să fie !

Partea proastă-i că nu ne slăbea
amărita de ploaie :
venea — magaoaie —
cît o Ialomiță
scăpată din matcă,
și cam înspicată cu lapoviță...
Păcat că
n-aveam vreme s-o văz cum se-nfoaie !
Trăgeam tare cu alde Florică
și încă vreo doi la acoperiș...
Ailalți metehăiau prin noroaie,

tiriș-grăpiș,
de la haltă la noi,
ca niște duhuri fără alean...

Se făcu noapte mare.
Din talaj și catran
încropirăm cu greu
un focșor,
să-l avem ca pe-un ciine,
pe lângă baracă :
flacăra seacă,
mai mult șperlă și fum...
Cum-necum,
lumina binișor bezna jilavă
prin care forfoteau fără zăbavă
ai noștri, cu poverile lor...

Cînd prindeau să ne sară
ciocanul și cleștele
din deștele sloi,
coboram la văpaia amară,
aprindeam pe scînteii
un crîmpei de țigară
și-o luam iar înapoi,
totuna de fum și de zoi
de la ochi la țurloi...

Așa o ținurăm, pînă ziseră
cocoșii c-ar fi dimineată...
Meremetul barăcii era încheiat ;
oamenii isprăviseră de cărat.
Mi-amintesc, ca prin ceață
că m-am aciuat

sub o claie de saci
cu Florică alături...
împrejur, mirosea
parcă a cherestea
și-a omături,
și netotul — adică Florică,
îngîna mai departe,
pe murmure, pe șoapte,
„zărzărea-zărzărea“...
Dormirăm acolo o zi și o noapte.

(Din ce-a povestit mai demult, într-o
seară de primăvară, Matei Dulgheru, șef
de sector pe un șantier dintr-un capăt de
țară, unui vizitator...)

II

O luasem spre haltă
nu mai țin minte
cu ce treburi — sau așa,
într-o doară,
unde-mi priește mireasma de gară,
de zgură fierbinte de la locomotivă...
Și galbene, roșii, verzui,
deopotrivă,
semafoarele-n seară
fac semne, prin ceață...
Cînd, negru la față,
picherul îmi iese-nainte.
Zice : La țanc ai picat !
Ai niște bulendre, de la nevastă,
cam barosane, adevărat !
Vezi, că te-adastă
la linia-ntîi...

— Iar făcuși gîrlă-n gît,
hîrb fără căpătîi !
bombănesc oțărît,
miluindu-l în gînd...
Dar, uite, prin burnița sură,
vagoanele-nșirate, fumegînd
ca roibii-n ploaie, după-alergătură...
Acu, să mă tai, nu-nțeleg
ce s-o fi năzărit în mintea mea,
fusei întreg ori neîntreg
de-am zis, pînă la urmă :
— Om vedea !
Da' mai-nainte, țin-te cîrîială !
— Ciment pentru noi ?
A turbat careva ?
Bine, mă, neică,
da' voi sînteți orbeți ?
Un' să-l punem ? În poală ?
Nimic : — Treaba ta !
Îl iei, da, ori ba ?
Și zisei : — Om vedea !
Și, p-orună : — Să mă duc după băieți...
La urma urmei, parcă ce mă costa ?
O zmîngălitură pe-un colț de hîrtie,
și ducă-se buclucul la dracu', înapoi !
Doar nu-l poftirăm noi în ospeție,
nitam-nisam, acoloa-n arătură,
unde-ncropeam întîiul adăpost...
Dar, cine știe, ploaia să fi fost
de vină,
vălurată de ninsoare,
vagoanele fumegătoare
în asfințitul vînat,
pe linia ferată,
vorba-i că m-a trăsнит așa, deodată,
o milă de cimentul nepoftit,

ca de-un creștin, care-a venit
să facă treabă,
și-n loc de bună-ziua
îi spui :
— Nu-i nici o grabă !
și-l pui, tehui,
pe drumuri fără noimă colindet...
Așa c-am zis :
— Mă duc după băieți !
Am zis, și-am luat-o peste cîmp
căt-re șosea...
Ba, parcă mai zisei cîte ceva,
numai că aia nu-i de scris !

(Dintr-o discuție întâmplătoare cu Grecu
Vasile, vecin de fereastră, în personalul
de Baia Mare, pe-o noapte albastră...)

III

...Grecu, ăsta, pe unde-o mai fi
— i-am pierdut urma
de vreun an și mai bine —
ținea cîteva meserii în degetul mic :
poat' să-ți spună oricine...
Și-avea o labă — cît un polonic.
De felul lui —grivițean, cazangiu,
nea Vasilică suflet-sanchiu,
ochi de mărgean...
Tot șantierul așa-i zicea,
firește, nu-n față !
El știa, și-i plăcea,
și zimbea, cînd și cînd, sub mustață...

— Mă, Florică, făcea,
cînd se-ntîmpla să-l prind
în toane bune,
mă, ia spune, cum îmi ziceți voi
într-ascuns ?
Și clipea șmecherește — adică :
„Știe nea Vasilică,
vezi bine că știe !“
Și se ducea zîmbind, fără răspuns...

Era șef peste noi, nu așa, pe hîrtie !
De-alde ăștia am văzut berechet :
ce-l întrebi îți răspunde din carte,
vorbește-n bobote,
te ia pe departe —
mă rog,
băiat de comitet !
Nea Greou știa, mai ales, să se vîre la greu ;
cu asta, cred eu, da și ălorlalți ghes !
Și, bun înțeles,
se cam și pricepea :
cum s-ar zice — talentul !
Și-atunci, tot așa, cu cimentul,
n-a spus doar
faceți asta și asta,
eu iau seama cum merge,
și basta !
...Atunci își dă omul
arama pe față,
și ce s-arată-atunci,
nu se mai șterge !
Cum zic, eram acolo, la baracă,
cu nea Matei,
și dedesubt zvîcnea un foc...
Prin pălălăi, printre scînteii,

zăream cum joacă,
mărindu-se, chircindu-se oleacă,
frîngîndu-se ca şerpii de mijloc,
cînd lepădau povara,
vedenii tremurate...

Acolo, de, m-am dumerit ce poate
nea Vasilică, săracu,
suflet sanchiu !
Roşu ca racu opărit în rachiu,
se ducea şi venea,
habar n-am cînd şi cum,
cu cîte doi saci, prin puhoaie...
Mă uitam după el şi-l vedeam
cum — de ce trage,
de ce se-ncovoiaie,
şi-mi ziceam :
— De-o mai ţine aşa,
crapă nea Grecu pe negîndite !
Şi el iar se ducea şi venea,
ca o văpaie mi se-ncingea,
mai vie
cu cît bate vişoru-n ea...
Îi pria, pasămite !

Ne-alinarăm tîrziu, cînd albea
ziua, peste cîmpie.
Căzurăm ca morţii...
Dar el, cine ştie ce trebi mai avea,
s-a dus pe la haltă nea Grecu,
încolo, spre zori...
Şi azi mă întreb uneori,
ca zevzecu,
cum păcatele mai răzbea

pe cîmpul clisos,
înecat de ninsoare,
prin care se ducea, mătăhălos ?
După vreo două zile, mi se pare
că nea Matei — ori altul, mai vechi —
i-a zvîrlit-o, din mers :
— Ai fost tare,
mă, Grecule ! — cică...
— Păi, de, face el, va să zică,
aşa sînt eu : cam tare de urechi !

...Acu, te-aş ruga, nu cumva
să te-apuci să dai sfoară-n țară,
să le-aduci din plaivaz
cite le-am îndrugat astă-seară :
dacă află bătrînul — mă ia de grumaz !
Are el un necaz
pe niscai meșteri de la ziare...
Zău, nu-l zădări — nu-l știi ce e-n stare !

(Cu Florea Florică, dulgher de binale —
acum ajutor de primar într-un
oraș pe Dunăre, la vale — niște taclale,
la un pahar...)

IV

„Minați de un avînt nestăvilit,
luptînd din greu cu vremea dușmănoasă,
care de-a lor voință s-a izbit
ca de o stîncă de granit,
lipsindu-se de casă și de masă,
bravii constructori de pe șantierul

de la Domneasca au înfăptuit
o faptă minunată : două zile
și-aproape două nopți, în timp ce cerul
tuna și fulgera, cu mâini agile
au descărcat și-au transportat o mie
opt sute saci de ciment special,
realizînd astfel economie
de timp și de material.
În rezultatu-acesta admirabil
s-a evidențiat la loc de frunte
brigada de constructori al cărei responsabil
este Vasile Grecu, un maestru cît un munte,
cu care stînd de vorbă apoi, ne-a declarat
cu o mîndrie vie în priviri :
— Noi vom munci mereu mai avîntat,
pentru economii și depășiri,
pentru această sarcină măreață,
care ni s-a trasat
și ne stă-n față :
să dăm în folosință mai curînd
un falnic combinat !
Și pînă cînd
nu-l vom vedea realizat,
nu vom avea o clipă de răgaz !
Așa ne-a spus constructorul viteaz,
cu tineresc avînt,
și știm că se va ține de cuvînt !“

(Reportaj liric, confecționat la vreo trei
săptămîni după ce se-ntîmplase povestea,
de către un poet înflăcărat, care aflate
toate acestea într-un popas de vreo oră
jumate pe șantierul din Valea Domnească
și pe care, în ciuda unor încercări
disperate, nea Grecu n-a reușit să-l întîlnească...

Întrucit episodul a fost luat textual —
minus o prepoziție și o pauză — dintr-un
ziar, pesemne în criză de umor,
subsemnatul declar, natural, că nu revendic
drepturi de autor pentru fragmentul în cauză...)

V

— Tu !
zise fata, după o tăcere
de câteva clipe, de-o veșnicie...
Luna tremura străvezie,
în ochii verzi, cu licăre de miere...
El îi zîmbi de cine știe unde,
și flăcările negre
din priviri
jucau tăcut
pe coapsele rotunde,
pe sînii cruzi,
pe buzele subțiri...

Erau prima oară împreună,
undeva, într-un bloc,
în marginea cîmpului,
în abur de lună,
amețitor de singuri
și deloc
obișnuiți să tacă, să spună
pe nume — unui vis, unui gând...

— Deschide fereastra !
îi șopti, surîzînd.

de la Domneasca au înfăptuit
o faptă minunată : două zile
și-aproape două nopți, în timp ce cerul
tuna și fulgera, cu mâini agile
au descărcat și-au transportat o mie
opt sute saci de ciment special,
realizînd astfel economie
de timp și de material.
În rezultatu-acesta admirabil
s-a evidențiat la loc de frunte
brigada de constructori al cărei responsabil
este Vasile Grecu, un maestru cît un munte,
cu care stînd de vorbă apoi, ne-a declarat
cu o mîndrie vie în priviri :
— Noi vom munci mereu mai avîntat,
pentru economii și depășiri,
pentru această sarcină măreață,
care ni s-a trasat
și ne stă-n față :
să dăm în folosință mai curînd
un falnic combinat !
Și pînă cînd
nu-l vom vedea realizat,
nu vom avea o clipă de răgaz !
Așa ne-a spus constructorul viteaz,
cu tineresc avînt,
și știm că se va ține de cuvînt !“

(Reportaj liric, confecționat la vreo trei
săptămîni după ce se-ntîmplase povestea,
de către un poet înflăcărat, care aflate
toate acestea într-un popas de vreo oră
jumate pe șantierul din Valea Domnească
și pe care, în ciuda unor încercări
disperate, nea Grecu n-a reușit să-l întîlnească...

Întrucit episodul a fost luat textual —
minus o prepoziție și o pauză — dintr-un
ziar, pesemne în criză de umor,
subsemnatul declar, natural, că nu revendic
drepturi de autor pentru fragmentul în cauză...)

V

— Tu !
zise fata, după o tăcere
de câteva clipe, de-o veșnicie...
Luna tremura străvezie,
în ochii verzi, cu licăre de miere...
El îi zîmbi de cine știe unde,
și flăcările negre
din priviri
jucau tăcut
pe coapsele rotunde,
pe sînii cruzi,
pe buzele subțiri...

Erau prima oară împreună,
undeva, într-un bloc,
în marginea cîmpului,
în abur de lună,
amețitor de singuri
și deloc
obișnuiți să tacă, să spună
pe nume — unui vis, unui gînd...

— Deschide fereastra !
îi șopti, surîzînd.

Dincolo de șoseaua ca oglinda,
excavatoarele bubuie răgușit,
și geme de plăcere, mușcind din lignit,
o fiară cu nume exotic : Elinda...
Lumina amiezii e-un cântec nesfârșit.

IN BĂTĂLIA PIERDUTĂ

Sînt bătălii din'nainte pierdute...

Cu pumnii împotriva unui zid.
Cu sufletul pe masă — împotriva
bestiei gata de salt.
Și așa mai departe.
...Atunci, nu-nțeleg
de ce galopezi nebunește,
deși s-a mai întîmplat în istorie,
cu sabia trasă, împotriva cetății
vrăjmașe ?

Poate, numai așa,
ca să simți cum îți bubuie-n sînge
trototul armăsarului și să simți
mirosul de sudoare încinsă
și vîntul arzîndu-ți obrazul
și raza piezișă fulgerînd pe tăiș,
o clipă, cît se-nduplecă norii,
și praful stîrmit de copite,
învălmășit cu duh de iarbă crudă
și croncănitul cailor — sau corbii
înebuniți nechează prin văzduh —
și muntele în care dai cu fruntea,

un munte de plumb,
cît un bob de fasole —
și asta e tot.
Adică — nimic.
Păi vezi ? Cin' te-a pus ?
Puteai să trăiești mult și bine,
chiar dacă doar de formă,
pe deasupra...
Acum — cine știe
de s-o găsi un petec de pămînt
să-ți odihnească oasele !
Și nu mai rînji ! Crezi că-i pasă cuiva
de zîmbetul tău înghețat ?
De-ai fi răzbit cu fruntea prin plumb
și prin ziduri,
atunci — era cu totul altceva !
Aici, pesemne-i toată diferența
dintre eroi și smintiți,
mai ales
în bătălii din'nainte pierdute...

SINGELE-VOINICULUI

Pe coasta muntelui bătrîn,
sau în poiana visătoare,
unde și paseri și izvoare
ascunse ochiului rămîn,

acolo, sus, mai către nori,
pe plaiul aromind a cimbru,
sub stîncile cu cap de zimbru,
sub vulturi veșnic rotitori,

acolo flăcări s-au zbatut,
ca niște aripi sîngerate,
acolo și-au aflat cetate
răzvrățitorii din trecut.

Viteji ai veacului apus,
coborîtori din osul Horii,
cîți nu s-au stins,
ca să se-aprindă zorii,
acolo, la hotarele de sus !

Făgașul fagilor pletosi,
pe care-n pacea verii urcu-l,
mai știe luptele cu turcul,
mai zice-n frunză de-Alimoș.

De el, ori de-un nepot al lui
căzut, pe la apus de soare,
pentru-nfrățitele ogoare,
în umbra codrilor silhiei...

Din sîngele care s-a scurs
amar de ani, acolo unde
în slavă muntele pătrunde,
greoi și tare, ca un urs,

o floare crește singurea,
de flacăra, pe lingă stele,
parcă pămîntul țării mele
aprinde zărilor o stea.

SPRE ȚARA VISATĂ

I

Aici,
toate seamănă bine
cu altceva
decît ceea ce sînt...
Pesemne, luna,
stînd să răsară
peste văi și rovine,
închipuie năluci de primăvară
din văzduh și pămînt,
din stejarii de tuci
încremeniți pe dealul troienit,
din rîul ferecat în sine
ca într-un farmec fără sfîrșit.

Dincolo de tot ce se poate zări
din fereastra sleită de ger
(turle, arcade,
bolți de cetate,
limbi de balaur liliachii,
care saltă și pier
printre ziduri și schele,
și-n zarea cîmpiei lunare
acele
jivine, cu gheare
și pliscuri de fier,
savante jucării automate
făcînd cărare
între țarnă și cer),
de nicăierea și din fiecare,
adie peste șantier,

mai cu seamă acum,
pe-nserate,
un fel de zefir de mister,
un suflet grav al lucrurilor toate...

E-o taină, pasămite,
la mijloc,
pe care nu se poate
să n-o știe
cei ce se-adună la foc pe tăcute,
cei ce-ncheagă-n tărie
păienjenișuri nemaivăzute,
țesute
cu fir de scînteii
printre astrele reci,
cei ce taie alei și poteci
subterane,
pentru duhuri de abur,
pentru duhuri de rază,
pentru ape șoimane,
cei ce veghează
și cei ce visează
pe meleagul acesta, cuprins,
pînă ieri, doar de ierburi de iască...
Trebuie s-o cunoască,
dar tac, înadins !
De ani și ani cutreieră astfel,
prin țară, cu turmele lor de oțel,
surpînd, sfredelind și clădind,
mii de meșteri și calfe
într-un veșnic colind,
pe maluri pietroase,
pe piscuri vîntoase,
prin coclauri și plauri pustii...
Așa poposiră și aici,
într-o zi.

II

Nici vorbă s-adorm !
Sus, pe-ale norilor metereze,
luna-și piaptănă părul enorm,
făcînd podeaua să scînteieze...
Trebuie să cobor, să pornesc
la drum, prin zăpada de lună,
de-a lungul văii care răsună
ca-ntr-un descîntec vrăjitoresc !

Undeva, la cîmpie, flăcări vinete joacă,
galopează motoare, pe-un tărîm nevăzut,
herghelie buiacă...
Mari cupe, albe de promoroacă,
îchină cerului
cîte-o dușcă de lut...
Trebuie, totuși,
odată și-odată,
să aflu taina tulburătoare
a celor ce-ndreaptă
pe stele,
pe soare,
treaptă cu treaptă,
pașii noștri spre țara visată.

III

Ceea ce văd poate fi un vapor
cu prova-nălțată
spre Calea Lactee,
o cosmonavă gata de zbor,
un laborator

de-mpletit curcubeie,
viscole, visuri arteziene...
Prin carcasele șlefuite alene
de fulgere fine,
aud —

sau poate doar mi se năzare
că aud șuierînd
măiastrele turbine
o doină de plecare...
Și-aici, așadar, va începe curînd
marea călătorie !
Dacă-ntreb încotro
și pe cînd,
meșterii, cică,
ei de unde să știe ?
Lor însă așa li se pare
c-ar fi, mai degrabă,
niște rezervoare
pentru distileria de azot...

— cam asta e tot...

Și-și cată de treabă.

IV

Pretutîndeni — aceeași poveste :
nimeni n-are habar
de nave și zboruri astrale !
Sub marele reflector selenar
ațintit peste creste
și peste
cetăți de metal și mortar,

valea
răsfringe-n oglinzile sale
constelații terestre...
Vultur de jar,
vîntul se zbuciumă fără hodină
de-a lungul, de-a latul,
printre albastrele
crengi de lumină
care vestesc în văzduh
Combinatul...
Acolo, în mreața de fum și rugină,
sudorii strîng fragmente
de stele căzătoare,
le-ncing și le-mbină
cu scîlpăt și vaier,
și trec mai departe prin bezna senină,
scafandri noptatici în oceanul de aer.

V

Și totuși,
pregătirile-s de drum...
Turtlele-n chiciură înveșmîntate,
piscul semeței termocentrale,
focurile — duium,
sub luna ce bate,
sînt tot atîtea semne de cale
spre țara de dincolo de poveste...
Și-afară de toate — mai este
în ziduri,
în schele,
în conducte brumate,
un fel de fior de furtună,
un vîfor ușor și solemn,
ca și cum

puteri îndelung încordate
ar sta să pornească la drum...

Poate-s doar zorii
ce se-nfiripă
într-un sector încă nedefinit
al șantierului...
Poate, la ceasul vrăjit,
cînd se spulberă-n pripă,
sub formă de aburi și zgură de raze,
troienele lunii,
steaua oierului,
jerbele aparatelor de sudură,
la ceasul acela
o s-apuc să zăresc
brumatele conducte,
carcase, compresoare,
halele,
termocentrala semeață,
minunile de față și cele viitoare,
cum se-nalță domol
și plutesc
cu vuiet egal, liniștit,
în argintia dimineată,
ca o flotilă de păsări măiastre,
undeva, în zenit,
spre țara viselor noastre...

VI

La capătul nopții,
la porțile zorilor,
cu singura fereastră
sclipind neadormită,

fumegă prietenos
— ceainic pe plită —
magazia montorilor.

Cine știe
prin ce întimplare
a coborît
din margini de păduri
printre făpturi
de oțel și beton,
ascultînd cu sfială
un zvon, monoton și mereu,
de aripi ce cresc...
Înăuntru, la foc,
arătare din veac haiducesc,
profil de zmeu sub chica de smoală,
un zdrahon de bărbat,
cam cît
o macara universală,
zice : — Adevărat,
mi se făcură semne de ducă,
colo, la desprimăvărat...
Umblai cu brigada
jumătate țară,
și parc-abia acum e de umblat :
pe Olt, bunăoară, pe Argeș în sus...
Cum se ia zăpada,
ne-am dus !
...Neică Pantelimoane,
care-mi outreierași atîtea cotloane
printre salcîmi
și brazi și pâlînași,
cu alți douăzeci gînd la gînd,
meșteri
și calfe
și maistorași,

mai mult în văzduh
decît pe pămînt,
îngheţînd, asudînd
iarnă-vară,
zugrăvind cu peniţă de pară
metalice corole pe azur,
cu cîte-o zare împrejur,
de primăvară,
purtînd din şantier în şantier
un dor de înălţimi,
un fel de scară
de la ţărnă la cer —
rogu-te,
spune-mi şi mie,
ce taină severă, suavă,
freamătă-n preajmă
oriunde
faceţi poduri şi poteci
în tărie ?
Ce murmură-n umbră
cu glasuri profunde
motoarele — gata de slavă ?
— Încă, băieţii mai rîd uneori,
fireşte, fără parapon :
„Alde Pantelimon,
să-l pui să stea locului,
îl omori !
Se-nvîrte prin ţară
ca sturzu-n zăvoi,
cu-ai săi împreună,
în veşnic colind...”
Drept vorbind, ne-nvăţarăm așa,
călători
prin lunci cu flori,
prin codrii-ncetinaţi...
De-amar de vreme,

cine răsare
unde-i zorul mai mare,
unde-i dîrdora-n toi ?
A văzut careva şantier fără noi
împrejur de Carpaţi ?
— Şi de-aci încotro vă-ndreptaţi,
neică Pantelimoane ?
— Păi, cînd o fi să văz întemeiat
de la ciolane pîn' la oscioare
ultimul agregat,
atunci,
într-o dimineaţă cu soare,
mă sui
cu brigada deodată
pe-acoperişul cel mai înalt,
ne facem, din vîrf, ochii roată
pe zariştea toată,
de la un capăt la celălalt,
şi unde-om vedea
frămîntare mai multă,
maşini mai de soi,
ingineri mai isteţi,
într-acolo, băieţi,
că-i lipsă de noi !
Şi băieţii-ntr-acolo pornesc,
că m-ascultă !

VII

După atîtea pînde şi tîrcoale,
taina, s-ar zice, tot nu se clatină :
cine-a dat s-o culeagă întreagă,
se-ntoarce cu mîinile goale
din noaptea de tuci şi de platină...
Ştiu, doar,

ce bănuiam dintru-nceput :
ca o umbră dăinuie-n toate
— turle, arcade, bolți de cetate —
un înțeles încă necunoscut...
Și-n cei ce zidesc,
mai ales...

Trebuie deci,
să veghez neclintit,
poate-n cele din urmă
se-arată
clipa visată
cînd vulturii din ziduri
vor zbucni în zenit
odată cu zorii,
și-or să suie
pe creasta cea mai înaltă montorii,
să se uite cu luare-aminte
dintr-o zare-n cealaltă...

...Pe-aici, mai-nainte,
pe-un cîmp de mohor
care încă adie-n povești,
bătrînii bătrînilor lor
înfloreau mănăstiri
și palate domnești,
strălucitoare ca luna și stelele...
Apoi,
zice cîntul,
le stricau schelele
și-i înghițea văzduhul, pămîntul...

Trebuie să veghez,
să-i zăresc în curînd
pe meșterii țării de azi,

din culmea de ei făurită
cătînd
peste plaiul cu holde și brazi,
și uzine de vis,
aripi tari întinzînd
în cerul deschis,
zări largi săgetînd,
mai sus, mai departe,
țara-ntreagă cu ei înălțînd,
într-un zbor fără moarte !

ARIPĂ

Minuni s-ar cere multe — eu unul n-am să stărui —
prea rar se împlinește un vis de sărbători...
Dar adu-ne-o pereche de aripi fiecărui,
ca să mai dăm o raită prin stele, uneori.

Să umple orizontul, cînd ziua stă să vină,
un foșnet lung de stoluri spre zare săgetînd,
semn că se-nalță liberi, ca vulturii-n lumină,
copiii și stăpînii întregului pămînt.

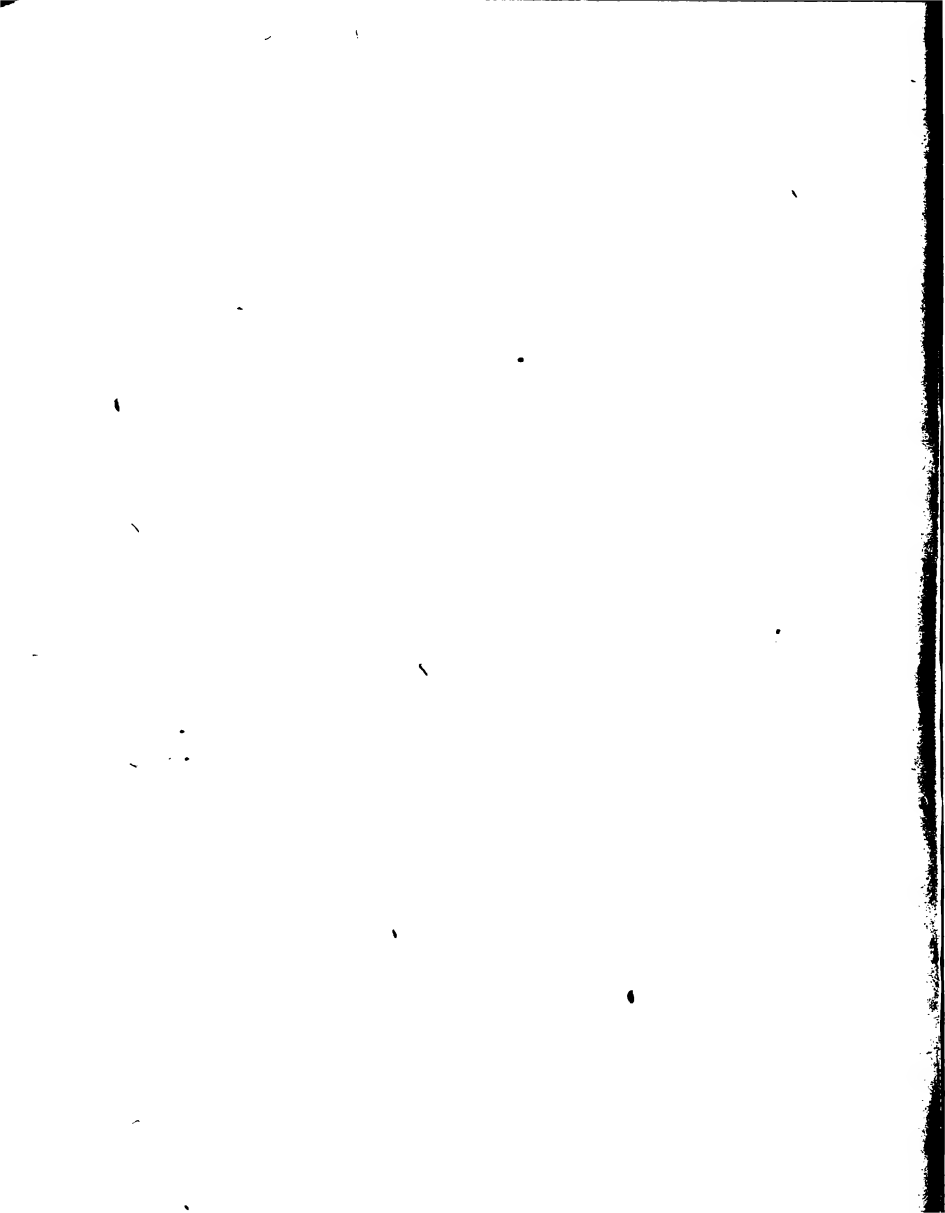
Imensele penaje călite de furtună,
să năruie zăgazuri și să despice drum
prin veșnica pustie dintre pămînt și lună,
și să se-ntîmple-această minune, ca și cum

te-ai duce după apă sau ai citi o carte...
În stația din Cosmos, la strung sau la birou,
să dăinuie în tine vibrarea fără moarte,
chemările de aripi, cu infinit ecou.

IN TERMINIS

Dincolo de nume,
de lauri,
de tot
ce-î luciu și coajă,
ca solzii de piatră
din care mă scot
puterile tale
la ceasul de vrajă,
dincolo de zvonul ce piere
cu noi
sau puțin mai târziu,
nălucă de fum străveziu
pe-o coamă de val
în cădere —
ești numai
ce nu se mai știe
de cînd
și de unde să fie...
Atîta — din toate — durează :
un zîmbet
trecut tuturor,
un fulg
în aripa eternului zbor,
o stea
sau o ramură trează.

CUTIA CU MUZICI

LIPSA DE CÎNTEC

Lui Nichita

Poemul este ce se vede
și nu se vede mai ales
Dar cine vede cine crede
și are chef de nențeles ?

Poemul e sublima iască
mai mult și mai ales adîncă
Dar cine poate nori să pască
cine consumă miez de stîncă ?

Poemul este inutil
ca viața și ca moartea — însă
apoi va reveni tiptil
fantoma jalostei deplînsă

Poemul n-are-acoperiș
nici matcă nici chezași de lege
Poemul fulgeră pieziș
aproape șapte clipe-ntrege

MATCH

„Give me an angel for a foe...”

Dă-mi adversar un heruvim
cu duh de ceață și cu zale
alcătuite din petale
de flori pe care nu le știm

De-a pururi pretutindene
să-mi bată-n suflet din tării
frînturi de pene străvezii
ca niște solzi de grindene

Din pînda veșnică-ntre noi
să crească ura ca un dor
pustiitor și roditor
pînă la ceasul de apoi

cînd voi zbura pe asfințit
c-un ciot de lance drept făclie
rănind rotunda armonie
a stelelor la infinit

ZVON DE IARNĂ

Îmi place valul uneori
prăpastia întotdeauna
și papagalul dintre flori
și dintre stele totuși luna

Iar dintre luni îmi place mai
ales aceea care plînge
petale mari de putregai
peste cărările de sînge

pe unde trecem cînd și cînd
cu sufletul de peste vară
cum trece vîntul şuierînd
printr-o grădină funerară

Poate vreun inger somnuros
atunci se va trezi să zboare
uitînd în frunza de prisos
aripile obositoare

STAMPA

Parcul vechi, cu iarba iască
și frunzarele vîlvoi,
este, cu văpsele noi,
ca o ceașcă chinezească.

Cu smarald și cu topaz
și cu nimeni pe alee,
care singură se-ncheie
într-o panglică de-atlaz.

Mai departe, cine știe,
cu grilajele de fier
drumul iese lîngă cer,
undeva, prin bălărie.

Tot mai stinsă, tot mai rară,
ca un murmur de havuz,
tot mai sună în auz,
depărtata primăvară...

Mai aduce vîntul două
adieri, cu pași mărunți :
una veche, dinspre munți,
alta dinspre suflet, nouă.

Bate vîntul, bat și eu,
amîndoi bătem întruna,
și-n havuzuri bate luna
îngînîndu-ne mereu.

METAMORFOZA

Prin tine toate mi se par
întocmai altele mereu
ca în menirea unui zeu
prigonitor și tutelar

Au ierburile iz de fier
Cu flăcări ninge șuietînd
Făpturi ce n-au trăit nicicînd
ni se refuză și ne cer

Nocturne ziduri pîn' la nori
în zbor de păsări se desfac
Foșnește carnea a copac
și bezna-i albă de fiori

Și ca-n menirea unui zeu
în sine frînt și contopit
în mine cazi la infinit
îndepărtîndu-te mereu

VIZITA

La mine nu mai vin de mult
deși m-aștept de cînd mă știu
Pe mine nu mă mai ascult
dezabuzat de timpuriu

de inimă de nori de vin
de fumul frunzelor strivit
pe caldarîmul octombrin
al unui burg nedefinit

Ce tristă ploaie bate-n geam
metalic crengile clătind
zadarnic însă și cu jînd
reamintindu-mi ce ziceam

Atît — și nici măcar atît
ceva mai mult decît nimic
visam că aș fi vrut să zic
un cîntec foarte mohorît

DUHURI SUAVE

Sus în planeta de mohor
veghez de voie surghiunit
un duh de sine stătător
înfiorînd la infinit

talazuri moi de mucava
pe marea cerului de smoală
și depărtat spre undeva
ca-n vechi litografii de școală

rămase razna pe pereți
sub înlemnitele pupile
atîtor fete și băieți
din amieze infantile

cînd nici nu bănuiam că va
pluti de sine stătător
un duh cu noi de-a stînga sa
peste planeta de mohor

STELĂ DE TOAMNĂ

Pluțiți asupră-ne strigoi
de verzi odinioară foi
Pieziș rotindu-vă cădeți
punînd pe ce-o fi fost peceti
Suiți căzînd în Elizeu
de dor mai galbene mereu
Zburați în golul de din jos

ca într-un cer de chinoros
Păienjeniți pământul mut
mòrt nelăut neînvăscut
Legăți tilinci de acioaie
la gîtul turmelor de ploaie
Cădeți Suiți Pluțiți Și noi
să ne prefacem după voi
într-o cîntare de amin
și-n veacul vecilor — puțin

PONTICĂ

Făr' să ne bage în seamă
amarnicul toamnei trecu
Vai de acel ca eu și tu
care-n gînd zise — Ia-mă !

Dus pe frunzișul fantomă
într-un albastru presupus
pe amintiri pe doruri dus
pe un fir de aromă

zboară tirît mai departe
pe marea cerului de ieri
redeșteptînd nemîngîieri
din zvon de stele sparte

Minunat de zadarnic
una cu mine cu tine
astfel îl poartă cu sine
veșnicul toamnei amarnic

TRISTA

De noi se trece mai ades
cînd ceasul toamnei bate rar
și plouă lung fără habar
și fără nici un înțeles

Se trece lesne de la noi
cătred tărîmul celălalt
cum trece sufletul de doi
în constelații — din asfalt

Vrăjita pasăre ee fum
cu noi alătura trecea
și trece-n brumele de-acum
cu alții neasemenea

nemaștiindu-ne măcar
dacă ești dacă exist
Și plouă lung fără habar
Și asta-i parcă foarte trist

SOLEDAD

Parc-aș trăi într-un castel
de carne vie și de oase
la orice foșnet dureroase
de șarpe sau de porumbel

Un castelan al nimănui
căci nimeni pavăză nu-i cere
decît eretica plăcere
de-a şti ce este şi ce nu-i

Ca un incest neconsumat
tot ce-am trăit mă arde încă
meduză pe un colţ de stîncă
sub care valurile bat

Din turla ultimului gînd
scrutez reptilele blajine
cu ochi de sulf suind în mine
încet de cine ştie cînd

ENVOI

Aidoma pelinul creşte
bezmetic întru neştiut
Curînd cădelniţe de lut
pe noi s-or legăna fireşte

noi care parte n-am avut
decît de floarea tîlhăreşte
desperecheată cînd albeşte
departe cerul petrecut

Ne strîng tăcerile în clește
ne doare sunetul pierdut
litanie de-argonaut
pe-o mare ce se risipește

precum s-ar destrăma un scut
sub lăncile izbind orbește
sau semiluna ce tînjește
spre ziuă ca un herb căzut

REFREN

De te-ai uita în ochii mei
pînă să uiți că mai ții minte
suspine lacrimi jurăminte
și-atîtea jalnice idei

de m-ai desface din cuvinte
murite fapte vrei nu vrei
ca dintr-o platoșă de zei
de care totul se dezmințe

poate-aș putea avea temei
să cred în tine ca-n morminte
în care dorm acele sfinte
invulnerabile femei

ce m-au născut spre luarea-aminte
a tot ce moare-n ochii mei
cînd pieri în lumea dintre ei
dezmeticindu-mă fierbinte

MOTIV

Sublimul fruct al cunoștinței
asemeni tidvei altădat
Și-n el cărări vor fi brăzdat
ființe ale neființei

suind pe trunchiu-mpovărat
de crengi cu viscole și stele
precum în mine toate-acele
metehne fără de păcat

porniri firești imbolduri pure
sălbăticii de-adevărat
Demult mîncat sau îngropat
într-o făptură sau pădure

cu obîrșia confundat
revine-n florile velinței
sublimul fruct al cunoștinței
rizînd pe-o poală de macat

TOTUL SPRE TINE

Totul spre tine trecînd
ia o faţă furată
ca printr-o piatră filozofală...
Calea se face apă domoală
(n-o s-ajung prea curînd,
poate că niciodată)
barca tărăgănată
spre soare asfinte
pe valuri ultramarine
e o frunză plutind
în amiaza fierbinte
din miinile mele spre tine...
Murmur în minte
un cîntec pustiu,
o doină de drum, de la țară,
și crește un fum vioriu,
ca o mîhnire de vioară...
Holde și creste, rîuri și punți,
ogoare de aer brăzdate în pripă,
pe cînd, sub aripă,
se dau tumba munții mărunți,
acestea și altele, într-o umbră de gînd,
se năruie-n urmă — și zările sună
ca de-o cascadă nebună :
totul spre tine trecînd
cu mine-mpreună.

PRIVIRE

Răsărit cenușiu,
constelație sumbră,
fulger pal în pustiu,
inger cu aripi de umbră,
așchii de soare dansînd
pe mări de lavandă,
astre arzînd
de cine știe cînd
peste-o învinetită Groenlandă,
semafoare incerte, scînteii
suspendate — o clipă —
între slavă și spuză,
grădini azvîrlind
spre zarea ursuză
jerbe fantastice de porumbei,
neguri sub care mocnesc
orbitoare văpăi :
veșnicul cer pămîntesc
al ochilor tăi.

SUSPIN

Venin de trandafiri otravă
de tristă patimă de flori
în mine ce să mai dobori
cu dulce adiere gravă

precum pletoasele ninsori
talaşuri de livezi din slavă
îngroapă leneş o bolnavă
fintină steampă de fiori

Ce destrămată ce firavă
e inima pe care-o dori
bătînd asupră-i pînă-n zori
cum bate luna pe-o dumbravă

pustie de privighetori
sau valul veşnic pe-o etravă
un leş din petrecuta navă
zburdînd cîndva peste viltori

CLIŞEU

Un lac O salcie ce zboară
sub soarele cu vilvătăi
întunecîndu-ţi ochii răi
de-o patimă ce va să moară

doar cînd ne-om duce amîndoi
culcaţi cu inima uşoară
odată sau odinioară
sub ierburi galbene de foi

Un lac vibrînd ca o vioară
pe vîntul bîntuit de zmei
ce zboară veşnic telelei
asupra noastră bunăoară

pe cînd în amintire mai
se leagănă şi ne-nfioară
dulci clopote de flori de ceară
bătînd în părul tău bălai

CLAVIR

Lasă-mă numai să fiu
aerul dînd să se-aprindă
cînd îţi reverseşi în oglindă
leneşul păr auriu

Numai o clipă să stau
încă de tine aproape
ochii sub vinete pleoape
să bănuiesc ce visau

Sufletul să ţi-l ascult
duh într-a nopţii pustie
veşnica mea sihăstrie
însingurînd-o mai mult

Lasă un zîmbet fugar
rază de floare de gheaţă
pînă va fi dimineată
să-mi lumineze-n zadar

REPLAY

Cînd în oglinzile bolnave
scrutez ce-a fost ori am visat
văd doar năluca unei nave
pe un ocean evaporat

Fragmente dintr-un firmament
astupă oarbele hublouri
Ciclonul mîină indolent
în preajmă turmele de nouri

ostroave sublimite poate
pe care ți le-am dat în dar
cînd zeii mai veneau să-noate
unde-s prăpăstii de calcar

Pustie puntea La catarg
nici steag nici flutur de batistă
De prova putredă se sparg
talazuri care nu există

RONDO

Murind devii interesant
în forme altfel înțelese
de oameni rari de frunze dese
țărîină către diamant

Un cîntec unic se desfeșe
și monoton și delirant
precum din colții de brizant
același val spre slavă iese

efemeridă în neant
sub roata stelelor precese
prea serenissime crăiese
cu zîmbet pururi ignorant

un murmur ca un șarpe ce se
strecoară-n vițele de-acant
preludiu abracadabrant
la forme altfel înțelese

INTERIOR

Ce arde-n tine, suflet sur ?
O candelă de sihăstrie,
un tînăr soare, împrejur
cu-o viitoare galaxie ?

Cenușa rugului imens
în care mai zvîcnesc tăciunii ?
Entuziasmul fără sens
al valului sub vraja lunii ?

Răni putrede în trunchiul bont,
cu fulgere fosforescente ?
Faruri vestind la orizont
nălucitoare continente ?

Fantoma unui dor ucis
cîndva, într-un amurg de lună ?
Mirajul unui paradis
sclipind magnetic a furtună ?

TÎNGĂ

Mări, Doamne, cum m-au supt
lauda și cîntecele,
cum m-au tras descîntecele
înapoi, din dedesubt,

cum m-au tras și m-au desprins
din pecetea fumurilor,
și m-au scos cu dinadins
la osînda drumurilor !

Și mă poartă telelei,
de trei nopți și zile trei,
și mă poartă-n bobote,
jăluind din clopote...

Arză-i ochii soarele
și l-ar suge ielele
pre smintitul carele
mi-a adus belelele !

Și silind să slovenească
slovă slută slavonească,
din ciolane de pungași
m-a sfințit, sfinți-mi-l-aș !

CÎNTEC LIPSA

Ce toamnă beată de tutun
alunecă de tot alene
ca sufletul uitat în gene
al domnișoarei Malcatun

Și totuși toamna ce-are-a face
a rugini a descînta
cu ochi și aripe fugace
din stele de-a-ndaratelea

Dar e o toamnă fără noi
făr' de-a putea măcar să cearnă
orinduitul roi de foi
de solzi meniți să ni se-aștearnă

spre a nelămuri că vine
răceala timpului neverde
să-nchege-o brumă de suspine
pe ce-am jurat că nu se pierde

WANDERLUST

Iar uneori cînd moare vara
ca o poveste de amor
mă prinde-un dor nălucitor
de Maresol și Santa Clara

de goelanzi vîslind ușor
pe cerul trist că moare vara
către pierduta legendara
Atlantis — peste Labrador —

de aștri ce-nfioară seara
ca-ntr-o poveste de amor
sub stemele din Elsinor
cu Nevermore și-Odinioara

Cuprins de-un dor nălucitor
aș pribegi cînd moare vara
spre Maresol și Santa Clara
cu Olandezul Zburător —

PRO ARS

Tu ești Muzica Tu
nevăzută cu totul Un trîl
repetat ca un plîns de copil
suflet al inimii mele
Nimic
nu te poate clinti din acest
aer ager în care plutești
aidoma lunii pe unde
Și ești
mai presus de poveste
o tu
nespusă neajunsă visătoare
foaie de floare de gheață

*

Eu sînt vorbele toate Eu sînt
cît nu este Muzica Sînt
clipa de față

un fel
de trup al sunetelor pustiite
în Marea Serenității
Pianul
Coastele sale se văd
inima lui
vibrează

de sine stătătoare
peste vorbele toate

*

Tu ești pururi aceeași
precum
apa aerul focul
Tu ești

sunetul fără
voie de sine

★

Eu nu-nțeleg
Nu vreau să-nțeleg
vorbele date redade prădate
de tot ce simțim în tăcere
Există
oare tăcerea
N-auzi cum vorbim
Se vorbește intens
O sete de spațiu
folosind la ceva

★

Tu plîngi deși nu pot plînge
Tu ești
lacrima mea
O lacrimă strivită
de clapele albe
clapele negre
Un hohot
sfîșiat de un rîs
dulce sălbatic Plecare
în nicăieri În mine Tu mă plîngi
zadarnic
întrucît nu exist
precum pianul nu există
decît în virtutea acelor
vocale ascunse

★

Pe lumea asta vreodată
noi dragă n-am avut un rost

Ce tristă ești Ce prost am fost
Și tu ești Muzica

uitată
descătușare

Adăpost
mi-ai dat în ceața necurmată
prin care uneori se-arată
o stea ca un străjer în post
o rază palidă mirată
de-acest Pământ așa anost
Și totuși nu știi ce te cost
jertfindu-mă întru răsplată
Încerc să murmur pe de rost
o muzică nemaivisată
Eu tu și nimeni Și deodată
cuvintele devin ce-au fost

HORĂ DE ZINE

Știu, sînt vechile zine zănatice :
Fata Pădurii, Vîntoasele, Ielele...
Vin de la munte, din slăvi singuratice,
unde-și au curțile și castelele.

Pe șosele de abur, în rădvane de ploaie,
vin legănîndu-se lin vrăjitoarele
Doamne de codru cu palide straie,
cu păr străveziu pe ochi de văpaie,
ca aburii mării cînd fulgeră soarele.

Prin ceața de reclame abia se deslușesc
părelnice podoabe pe lungile maramे,
înflorituri de cîntec bătrînesc,
în valurile străzii prinzînd să se destrame.

Voi, neamuri măiastre, fecioare viclene,
încotro ați pornit-o, din păduri și poiene,
la ce-ați coborît din desișul înalt,
sub nori de neon, pe oglinzi de asfalt ?

Vedeți cîte-avem de făcut,
de zidit, de-nflorit, dintr-un bulgăr de lut !
Minunile-s treburi curente ... Și-apoi,
cine are nevoie de voi ?

...Dar ele surîd și mereu se rotesc tot mai sus,
aproape de cearcănul lunii, și-n hora aceea nebună,
șiraguri de aur subțire ca frunzele veștede sună,
și ele mereu se rotesc în tăcere, c-un zîmbet nespus.

Crăiese de brumă, surate sihastre,
covoare vrăjite în van veți așterne !
De farmece — cui îi mai arde ?
Băieții și fetele noastre,
cu iluzii moderne,
nici nu vă bagă-n seamă, gonind pe bulevarde.

Cu descîntece nu-și bat capul... N-au vreme
să zăbovească-n pridvoare de nori...
La ce bun pribegiți printre noi uneori,
în pictele toamnei, în vis, în poeme ?

Pe mine — de ce mă zvîrliți pe furis
în lanțuri de păienjeniș ?
De ce-mi dați să beau în neștire,
otravă — dulce, din fericire ?

...Dar ele surîd și mereu se rotesc tot mai blind,
și-n cercuri domoale coboară mereu mai aproape...
Penajele lor străvezii mă mîngîie-alene pe pleoape,
și ele încep să îngîne un cîntec, mereu surîzînd...

„Plutim de cînd lumea,
pe soare, pe lună,
cu voi împreună,
cu voi împreună...
Din piatră, din muguri,
venim nechemate,
pe arșița verii,
pe-ape-nceștate...
Cîntecul nostru-i oriunde
o inimă bate și alta-i răspunde.

Într-o sală de cursuri,
într-un tren telelei,
cînd ceilalți sînt acolo și nu-s,
ne rotim în tăcere, c-un zîmbet nespus,
pînă cînd se-nțîlnesc
ochii lui, ochii ei...

Intrăm în ședință, în atelier,
pe fum de țigare, pe suflări de jeratic
și deodată foșnește un zăvoi depărtatic,
și miroase-a pămînt și a cer..."

O, jupînițe înaripate,
roștiți niște vorbe așa de ciudate !
De ne-am prinde cu toții în hora de zîne,
treburile — cui ar rămîne ?

Pricepeți odată : nu-i vremea acum,
să plutiți cu stiharele voastre de fum,
cu mantii de brumă și aripi învoalte,
peste brazii electrici,
peste schelele-nalte...
Parcă văd că vă-nhață și vă leagă în funii —
scripetele ce suie spre terasele lunii !

...Dar ele, rotindu-se-n cercuri mai line,
surîd și șoptesc abia auzit :
„Niciînd mai aproape de voi n-am plutit,
niciînd n-a fost cerul mai nemărginit,
niciînd nu ne-a fost pe pămînt așa bine...

Ce prăpăstii îndrugi, ce tot spui,
omule tînăr, suflet haihui ?
Tot ce faceți, la ce s-ar mai face —
lumini și grădini și la stele cărare —
de n-ar fi urzelile noastre dibace,
horele noastre, fără hotare ?

Ne trimit către voi, pe soare, pe nor,
ne trimit să plutim, surîzînd în tăcere,
cei care nu-s decît o adiere,
iubiții tainici, din viitor.“

O, zine stăpine, surate sihastru,
fără margini sînt puterile voastre,
nemăsurate, semețe, depline !

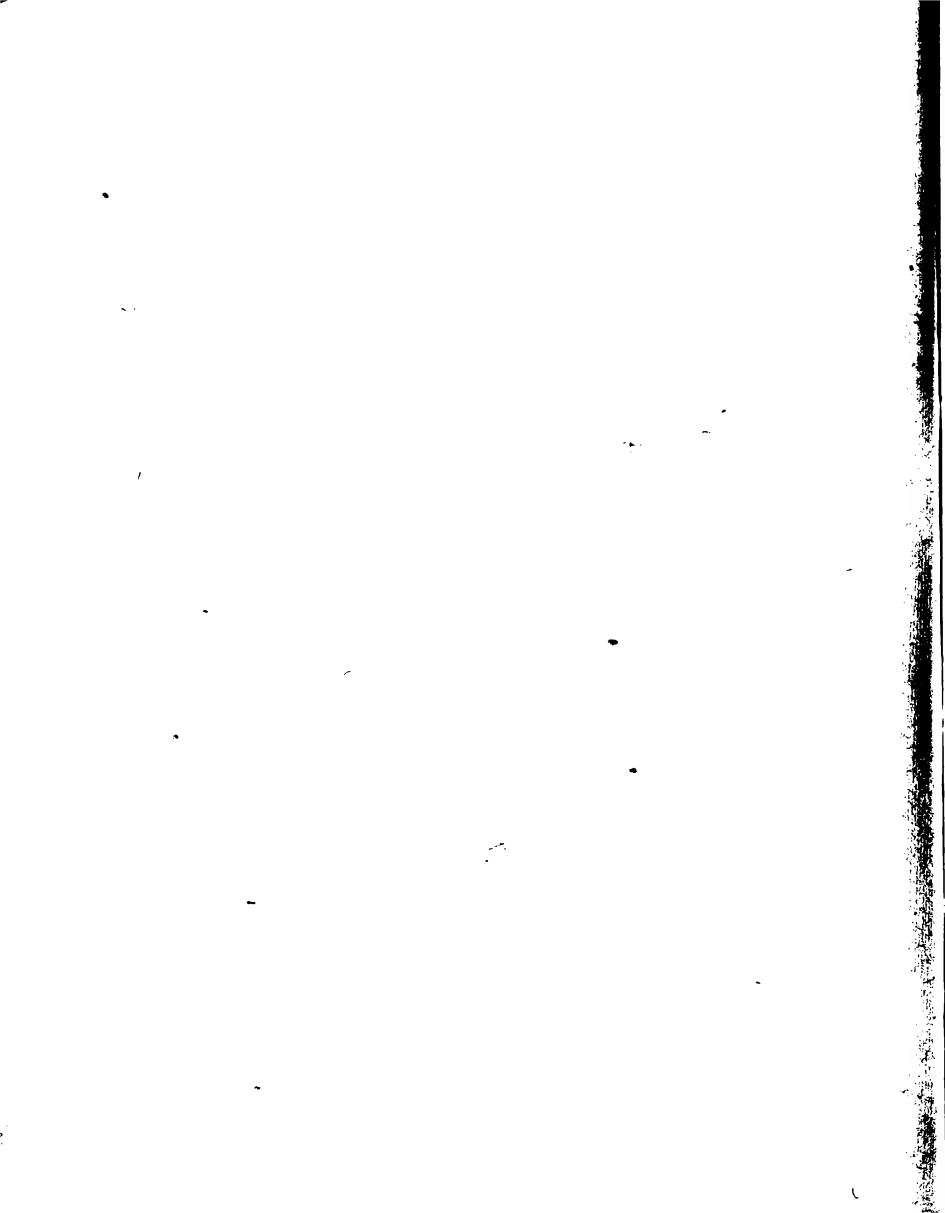
Dar Ei — nici nu-i pasă de mine...

Zadarnic aștept să-mi răsară,
pe seară, ca Steaua polară,
cu ochii lucind în orbite,
ca două fîntîni obosite,
cu mersul și viu și molatic,
de mînz înfărcat cu jeratic,
cu zîmbetul veșnic departe,
pe buzele triste de moarte...
De ce faceți jocuri de-acestea deșarte,
voi, preaputernice sînziiene,
rătăcitoare prin toamna tîrzie ?
De ce vă depărtați plutind agale
ca într-un abur de melancolie ?
Liniștea mea,
flacără albă din vilvora grea,
cînd o să vie ?

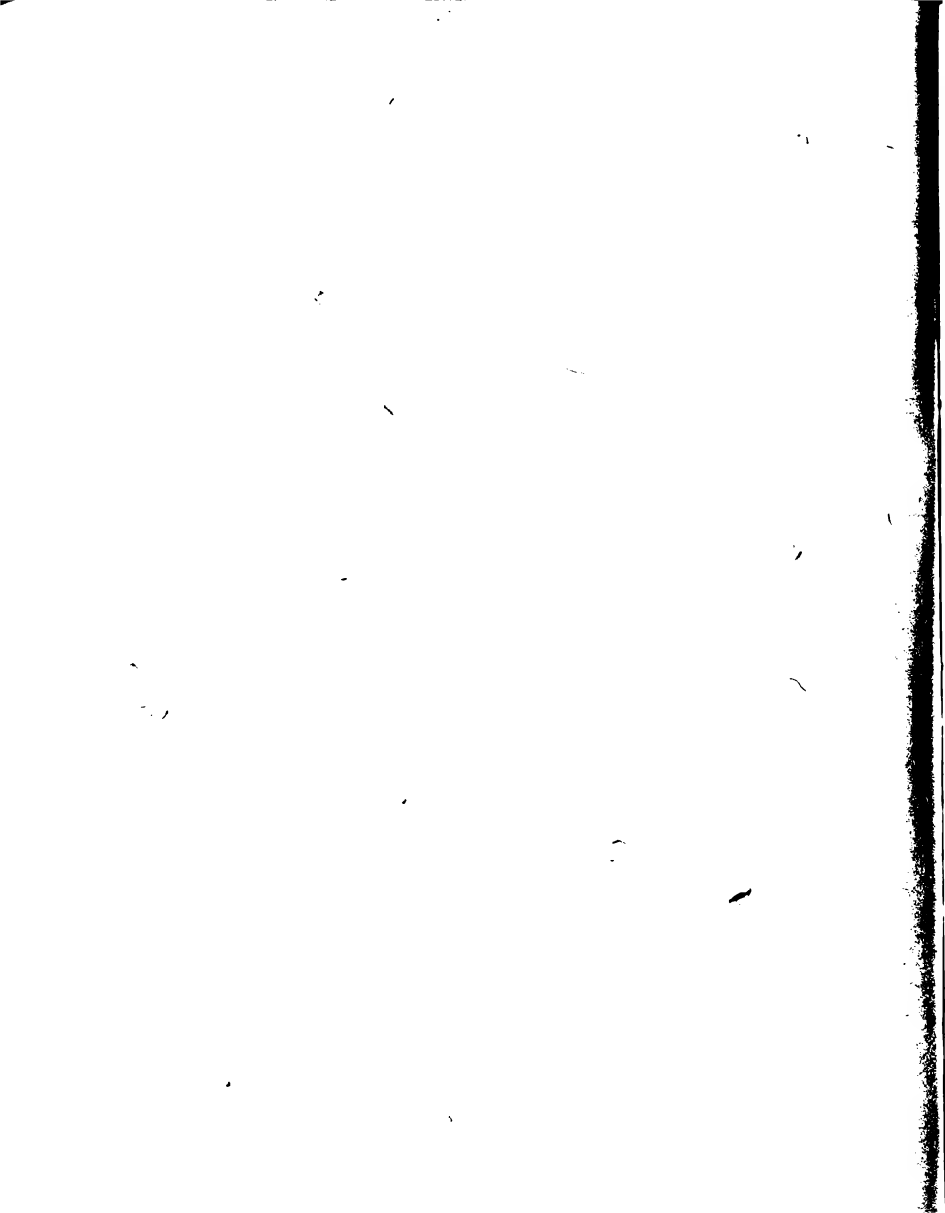
...Dar ele treptat se destramă rotindu-se lin pînă cînd
abia se mai văd, ca o horă de frunze uscate,
și-un murmur nostalgic din codrii de ceață abia mai
un cînt ce-l îngîină viclenele zine, mereu surîzînd... răzbate,

„Freamăt de valuri, zvon de furtună,
fie cu tine, pe soare, pe lună !
Pentru visul fără hotare,

liniștea-nseamnă neîmpăcare...
De-aceea ți-am scos înainte
un miez de zăpadă fierbinte,
o încremenită văpaie
de duh și de carne bălaie,
să fiți alături, cît v-ar desparte,
ca țărna de stele și viața de moarte,
flacăra veșnic mai vie,
cu cît dă vîntul în vijelie,
fluier mai mult vrăjitor,
cu cît dă durerea în dor,
zicînd o doină nemaicîntată
niciodată, niciodată, niciodată...”

A AVEA ȘI A NU AVEA

RĂSTĂLMĂCIRI

Țesum și noi stihare tînfelor de mătase,
și ne-am dat tinerețea pe un zîmbet parșiv,
pe o șoaptă zvirlită de vreun șarpe naiv,
ori pe-o simbătă care de demult scăpătase.

Ne-am tocmit tinerețea la o cioară măiastră,
pe-un clondir de poșircă și-o felie de vis,
lămurind în scuipatul sîngeriu semn deschis
că ni-i slobodă calea la Crăiia Albastră.

Dar pășteau armăsarii la uluci cu otravă
bălării împletite cu mirosuri fierbînți,
și mocnea o nădejde fărîmată-ntre dinți
să ne mîntuie strechea herghelia bolnavă.

A țîșnit dintr-o dată chiuit tilhărește,
ca un șipot de sînge din grumaz retezat,
și l-au scos pe borțosul Dumnezeu la mezat,
și-au făcut rînduială să se umble pe dește.

Dintru toate aceste ne-am tăiat parte dreaptă,
zugrumînd peste ziuă, iară noaptea iubind,
dăruindu-ne gingași împlinitului jînd,
cum se cade să fie la un Sfîntu-Așteaptă.

Ne-am scăldat dinăuntru cu horilcă domnească,
și-am intrat în picioare desculțate la Rai,
și-am trîntit o beție ca aceea și-un hai,
să ne afle toți sfinții și să ne pomenească !

Într-o vreme ieșiră încruntate priveliști :
ori părerea de sînge, ori vreun înger uitat,
că ne strînserăm șleahța și jungheru-nchegat
și ne-am tras dintr-acele răstigniri și izbeliști.

Innoptară. Tăcură. Fără noi — fără fire.
Mai la vale s-arată un nevrednic pisar,
într-o lespede neagră scrijelind rar și rar
despre zarea furtunii oarece pomenire :

„La văleatul ce zice, tartorul căpătase
îndoielnică fire de tîlhar cumîntit...
Nu mai strîngea-n măsele jungherul crîncenit,
nu mai țesea stihare tîrfelor de mătase...”

ISON

În fine în zadar mai doare
de-a stînga sau de-adevărat
Tot iese veninosul soare
de noapte de nevindecăt

Tot mai aud șoptind absurd
Fintîna seacă tot mai bate
în mine și încerc să zburd
melancoliei disturbate

Să zic să-ngîn nu este chip
decît cu jumătate gură
această sete de nisip
pe care morții mi-o dădură

Ci în oglinzile din vis
răsai de-a pururea tăcută
și goală de atît plictis
precum părerea de cucută

CÎNTEC DE TAINĂ

Cu tine, sub stele tîrzii,
într-o grădină, la capătul lumii...
Așa se spune prin poezii.
De fapt, era scuarul din colț, precum știi,
nu departe de capătul lumii.

Ședeam la răscruci de alei,
privindu-ne fără cuvinte.
Noi — și văzduhul. Ți-aduci aminte ?
Dar cine poate pune temei
pe-o mărturie fără cuvinte...

Ședeam în picioare, solemn,
parcă jurasem pe noapte, pe lună,
și-acum trebuia să ne facă semn
paznicul băncii de lemn,
teiul cu crengile albe de lună.

O, cum se roteau nesfârșit,
pământul și marea de stele sihastre !
Și-n mijloc privirile noastre,
ca un jeratic neadormit,
între țărină și stele sihastre.

Și-un măceș înflorise ciudat,
pe lună plină, la sfârșit de noiembrie.
Mai mult, n-a fost... Mai mult — voi fi uitat.
Nici nu se poate, adevărat,
să-nflorească măceșul, la sfârșit de noiembrie !

CINCI CÎNTECE DE MILĂ

„...More brain, o, Lord.“

I

Ah, mila de pisicile hoinare,
de pașii lor de pîslă, fofilați
pe lângă ziduri dosnice și garduri
cu bălării bolnave — și fiorul
de spaimă, ca un bici interior
cutremurînd carcasa costelivă
la orice foșnet furișat în preajmă,

și oarba neputință de a crede
în fiarele cu mâini și cu picioare,
și licărul din ochii străvezii
cu irizări de fiere
și totala
senzație de moarte din pupile,
și botul dureros de grav și tot
atît de înduioșător adesea
ca un masacru în miniatură,
și aerul dement cu care-nșfacă
un rest de viață spre a dăinui
o zi și înc-o zi și înc-o zi,
spre a păstra încă puțin comoara
de friguri și de febre fără nume,
pînă la ultimul, tăcutul salt
în bezna mîngioasă ca o mamă.

II

Chiar mai-nainte de-a avea amintiri
întrezăreai în lucrurile toate
un chip lăuntric, parc-ai fi simțit
că plînsul nu-i decît un zîmbet sur
și bătrînețea — o copilărie,
și rîndunica — șarpe surghiunit
în ocnele văzduhului, cu gratii
de umbră și lumină. Miezul nopții
era un fel de revărsat de zori.
Învățătoarea te bătea — de drag.
Și viscolul din sobă... Și dincolo de geam
grămezi de flăcări albe... Primăvara
în mahala — înțelegeai că vine
pe adieri de șanțuri dezmoțite.

Abia apoi se-ntemeiau salcîmii
și felinarul gîrbov din răscruci.
Și te jucai adesea-n cimitir
cu goangele venite din adîncuri
și-n somn călătoreai neconținut.

III

Stele și ierbi fără vină,
v-am rănit cu vorba,
cu fapta, cu gîndul,
la ora a toate străină
leșul de vis legănîndu-l.

Ploaie-n fereastra cu brazi,
ce simplu te zvîrleai în gol,
ce trist mi-a fost că te-am
lăsat să cazi
pe două lacrimi de alcool !

Aerul însuși părea
o atenție inutilă.
În noaptea de pulbere grea,
de el mi-era milă.

IV

Oameni pornind la drum cînd se clatină
aburi lunatici la hotarele zorilor
după incendiul negru al nopții
strivit pe caldarîmul orașului ;
trenuri pornind undeva, fără noi,
cu șuier prevestitor de distanțe

ameteitoare — în cercul aceleiași clipe,
camioane pornind cu hohote seci
ca tusea fumătorilor spre ziuă,
voci suspendate-n văzduhul fragil,
vrăbii de sticlă izbindu-se
neputincios de-un cer de tinichea,
nuanțe, sunete, obiecte
care încearcă să-și vină-n fire
dincolo de prima bătaie de pleoape,
și tu, pustiu de gânduri, de culori,
nemaiavind încotro s-o pornești,
stupid — ca un vapor într-o pădure,
prădat de tot ce-aveai de dăruit,
fără veste, tiptil, cu un zîmbet
sîngeros de naiv,
trudindu-te zadarnic să găsești
un stilp cu care poți să stai de vorbă,
și cîteva versuri simple, de dragoste,
pentru asfaltul proaspăt spălat.

V

Un fluviu vechi de două anotimpuri
curge-ndărăt, sub privirile mele,
cu mine cu tot,
cu tot ce am fost
și n-am fost — decît undeva, în afară.
Și apa e grea, ca un geamăt în somn,
nu răsfrînge nimic, nu ascunde
nimic : e o apă de piatră,
pe care lunecă în răstimpuri
cîte-un pește cu gura căscată,
uimit de tot ce nu i se întîmplă...
Și parcă mi-e milă de pești,
parcă văd
cum sclipeau într-o plasă de raze,

fulgerînd după gize, pierind
în adînc, în aceeaşi clipită —
şi cobor să-i adun, să-i culeg,
aşa, încremeniţi, din apa moartă...
Dar nu-s decît cioturi de piatră
plutind la deal, pe un fluviu de piatră
care nu dă, nu primeşte nimic,
nici o lacrimă, nici o lacrimă.

AL ŞASELEA CÎNTEC

Minuni, minuni, minuni, minuni, minuni...
O, ce minuni trăiesc de la un timp !

E cineva care poate preface
În fiere — fiecă gură de aer.
Paharul colcăie de limbi de şarpe,
subţiri, şuierătoare limbi de şarpe :
în orice strop — doi irişi inocenţi,
doi ochi de fiară tristă, două stele
ce-au explodat în altă galaxie,
mortale pe pămînt doar pentru mine.

Minuni, minuni, minuni, minuni, minuni...

O bestie ascunsă în ceasornic
îmi roade creierii pe îndelete,
cum descărnezi cu buze delicate
un iadeş dintr-un piept de ciocîrlie,

cum puiul de lupoaică, jucăuş,
striveşte-n colţi un iepure zvîcnind
şi-i umflă părul, aburii de sînge.

Minuni, minuni, minuni, minuni, minuni...

E cineva care poate **preface**
în ură — toată dragostea mea,
sălcie, albă, leşioasă ură,
sete de moarte, sete de nimic,
putinţă de a fi tot ce detest,
putinţă de a detesta ce sînt,
mai rău decît un stîrv însufleţit
care-şi batjocoreşte mama ! Mult
mai rău decît atît : mai rău ca tine.

A AVEA ŞI A NU AVEA

Timp absent,
abolit, abrogat,
gol de mine,
ars odată cu mine — cu toate
că n-am fost acolo...
Asta se cheamă, cred,
trecutul mort.
Cine poate să moară
dacă n-a existat ?
Iată-ntrebarea, iată răspunsul...
Să sfărîmăm,
din cînd în cînd,

formulele de-a gata, blestematul
lanț al frazelor disciplinate
ca niște soldați la instrucție !

Hai, rupeți rîndurile !

...Deci — nu merge să spui :
N-am trăit o bucată de vreme,
cîteva anotimpuri
n-am fost decît o confuzie
— dacă vreți, regretabilă —
am rămas
pustiu de mine-n fiecare clipă,
deși puteam să jur că sînt acasă,
nu numai uneori, în oglindă,
cum poți jura că bei apă în vis,
că iubești o femeie concretă
cu șolduri de aer...
Nu, timpul neavut — e o altă poveste !

Așadar — jefuit de bunăvoie,
de la bun început
prădat de miracole, de coincidențe,
de întîlnirea accidentală,
de prima tăcere aparent inerentă,
cu pupilele-n aburi lunatici
fulgerați în răstimpuri
de-un zvicnet de pleoape
— și țigarea strivită c-un rictus
amar, în scrumiera metalică —
și fiorul
din degetele triste, răscolind
ceața de fum, neantul dintre noi,
și legănarea
vocalelor cîntate în cuvinte

uşor anapoda, otrăvitor stîngace,
incompatibilitatea
dintre glasul serafic
şi ochii de şarpe la pîndă,
schimbîndu-se brusc în petale
de miosotis ruginit — plutind
undevea, în azur de tutun,
peste umerii mei oboşiţi... —
Şi amurgul din aeroport —
adică, pe cheiul
din marginea văzduhului — unde
îi debitam poeme de amor
cu acompaniament de motoare,
frînturi de zbor, poate nu pentru ea,
dar în virtutea ei — şi ai fi zis
că le răsfrînge-n sine, orice vers
fiind un fir de iarbă fermecată
cu care se desfereau zăvoare
de suflet... Şi pe urmă voiajul
pedestru, prin Calea Lactee —
căci erau stele în aer şi-n apă
şi aşchii de stele-n
asfaltul aleii cutreierate
de mii şi mii de zburători de ocazie —
totul absolut inedit, întrucît
nimeni n-a fost niciodată
atît de singur în doi —
pînă la banca de lîngă lac —
Doamne, unica bancă în care
am investit nebuneşte întregul
meu capital de iluzii ! —
şi sărutul, fireşte, mortal,
mimat perfect, pînă la destrămare,
(ca într-o catastrofă aeriană,
cînd te prăbuşeşti, ca şi cum
te-ai dezbinat de tine,

dar presimți că visezi,
și chiar dacă
parașuta nu se deschide,
tot în pat te trezești...)
toate-acestea, băgați bine de seamă,
cu complicitatea
cîtorva sălcii înmugurite,
a undelor vag năucite de lună —
deci, tocmise și luna,
farmazoană bătrînă,

probabil
pe cîteva paiete desprinse
dintr-unul din costumele de paradă —
în fine, recuzita de rigoare,
inclusiv greierii zdrăngănind în neștire
(la urma urmelor, nu-și făceau
decît meseria)

și totul extrem de precis regizat,
inclusiv delirul primei nopți —
banal, în fond —

febrele simulate, destăinuirile
fără noimă — și tocmai de-aceea
neverosimil de convingătoare —

și-apoi,
ca-ntr-un coșmar de umbră și lumină,
voracitatea șoaptelor întîme,
de ceasuri fără oră —

gingășia
față de puii de lăstun
din cuibul doborât de furtună,
hohotul infantil,
cînd izbutea să smulgă
din Dunărea veche o zvîrlugă de-argint,
uimirea dureroasă a deșteptărilor matinale,
inocența profilului însonnurat
de-o sfișietoare paloare,

tremurul gleznei subțiri
ca un lujer de floare...
Miraj concret, infern imaginar,
tichit, cultivat cu migală,
secundă cu secundă,
inexistent de viu — palpabil vis
pe care-l strîngi în gheare și nu este,
n-a fost, nu va fi niciodată,
deși pe degete ți se preling
decorative picături de sînge.

...Și-atunci, înțelegeți, nu merge să spui :
— N-am trăit, o bucată de vreme,
cîteva anotimpuri...
Nu, timpul neavut, asta-i altă poveste,
și să vi-o spună altul,
eu nu mai am de unde —
fiindcă, vedeți, nu e nimic de spus
despre tot ce n-a fost al tău
decît așa, ca spectacol interior,
oricît ar fi crezut în el
unul-doi interpreți — împreună
cu niscai gură-cască de ocazie,
nimic, nici o tiradă, nici un geamăt,
nici această hypografie obositoare
cu atîtea exclamații deșarte
în formă de versuri —
nu sînt, propriu-zis, ale mele...
Luați-le, dacă vreți, în răspăr,
sau acasă la voi
și citiți-le, dacă vreți,
chiar rîzînd,
dar — cu lacrimi !

REMEMBER

Da, știu : în clipa asta m-ai pierdut.

Pe mine — nu. Eu nu exist, de fapt,
eu sînt de-a valma nimeni și oricine :
un fel de basm, puțin adevărat,
adevărat de tot, cît îl auzi,
cît s-a răsfrînt din el, odinioară,
în ochii vineți, într-o seară neagră,
o seară traversată de alcool,
amar de neagră — printr-un abur galben
de vin, care plutea în ochii tăi
și-i limpezea de drojdia de ură
— căci mă urai adînc, fără să vrei —
și-i prefăcea mai străvezii ca marea
în care dorm averi și oseminte
și nimeni nu le poate da de urmă,
dar uneori ajung pînă la noi,
cei tolăniți prostește pe nisip,
ajung pînă la noi, din întîmplare,
tulburătoare pulberi de azur,
vreo scoică de culoarea depărtării,
cu nefirești nuanțe siderale,
și tresărim din moliciunea blîndă,
parcă un inger cu păcate grele
ne-ar fi trecut prin inimă, oftînd...

Da, te-am pierdut. O știu — precum o știi.
Ești dincolo de toate, fără gînd,
iar eu veghez, căci sînt hotarul tău
și-n mine se sfîrșește tot ce ești,

acum, cînd ai pierit
în mine ca-ntr-un cer întors,
prăpastie vrăjindu-te la zbor,
unde te prăbușești crezînd că zbori
cu nimeni și oricine,

risipind
comori imagine, de la mine
furate — fiindcă ți le-am dăruit —
și te confunzi cu nimeni și oricine
vînzîndu-mă pe treizeci de minute,
(argintii au ajuns ceva de rîs !)
iar eu rămîn doar strigătul în gol,
de nimeni auzit
și de oricine...

De-o fi să ne-nțîlim, poate aici,
poate acolo unde nu se știe,
numai atît : să nu repeți nimic !
Numai o moarte — parcă-î de ajuns.

SCHIȚA DE URS

Un urs greșit, ursit să fie-așa,
să-și lase frații, să rîvnească haita
cu colți înnebuniți de dorul lui,
neînțeleș nici măcar de copaci,
de tauri, de amurg, de mucigaiul
mijind sfios în cripte fără soare,
enorm pe dinăuntru — și-n afară
stîngaci, stingher, feroce de copil,
vînat mefeu de spaime, de-ndoieli

adinc înfipte-n tîdva colțuroasă,
de zeci de ori răpus cu gloanțe reci,
cu hoitul împănăt cu lănci piezișe,
însă cu oarbă îndărătnicie,
sălbatic infantil, mergînd 'nainte,
cam răposat, cam șui, cam fără haz,
nădăjduind o văgăună unde
pustiul să-i mai țină de urît
și bruma să înveselească mușchiul
prelins pe bolovani a mîngiere,
departe, într-un paradis de umbră,
de frig interior — pînă la zîmbet...
Sărmană fiară absolut blajină,
se pierde-n codrii lumii solitar,
cu sîngele-nchegat în el în chip
de inimă,

 orbecăind bezmetic,
suind prăpăstii, lunecînd la deal,
îmbrățișîndu-și propria pieire
cu labe fioros de drăgăstoase...

Dar va trăi — deși e mort de mult,
de-a binelea, de tot, de-a fir-a-păr,
dar va trăi ca să-ți răsară încă
măcar în gîndurile tale negre,
dar va trăi în sîngele-mpietrit
în tine — unde-i inima la alții,
dar va trăi, cînd nici nu vei mai ști
de urma lui printre atîtea alte,
dar va trăi — și n-ai să poți pleca
pînă cînd ursul,

 strîmb ursit să fie,
nu va veni să-ți facă semn de ducă,
trist călăuz în negura pădurii
tăcute, unde toate se plătesc
cu putregai, cu millă și uitare.

PORTRET

Mongolică încremenire
în cerul frunții fără stea,
închipuită feregea
ferindu-i fiecă ochire,

sprîncenele cu încordări
de arcuri amenințătoare
— săgeata cînd a prins să zboare
te-ai petrecut în alte zări —

profil amar, neluminat
decît de soarele pieirii,
cînd se-nfiripă trandafirii
din trunchiul descăpăținat,

nări lacome adulmecînd
fiori de ambră și de sînge,
crispări de șarpe ce se frînge
pe-un trup de pasăre, plătînd,

o rană gura — dacă nu
o floare otrăvită, unde
năluca negurii se-ascunde
sub zîmbetul ce se pierdu.

UITARE

Un ram vibra ușor de parcă
atunci o pasăre zburase
pesemne să se reîntoarcă
în cuib de veștedă mătase

Deasupra scînteiau ciudate
agate astre cine știe
ce alte fructe-nveninate
de șarpele de reverie

Doar mîna să fi-ntins puteam
să le culegem din frunzare
Noi zăboveam nădăjduiam
o vijelie oarecare

Minunea nu se petrecu
Vibra un ram ca mai'nainte
dar nici o stea nici eu nici tu
n-am adunat pe cît țin minte

Luceferii uitați în foi
s-au destrămat spre dimineață
N-au ars pe cerul dintre noi
decît o noapte
sau o viață

COȘMAR DOMESTIC

*Stăpine, stăpine,
îți cheamă și-un cine...*

Te urmez te urmez te urmez
printr-o lume abia translucidă
indiferent de obstacole și
de ce se va spune ba chiar
de ce-mi spun mie însumi
în momentul de față
Te urmez
deși umbli aiurea
din aer în aer absent
prin succesive meandre dîntate
miraculos de lesne potrivindu-ți
făptura elastică
la reliefurile fiecărei treceri
dintr-o zodie-n alta
ca o cheie vrăjită
perfect
valabilă în orice-năcuetoare
Însă mie nu-mi este la fel
de ușor — eu mă zbat
vitejește mă zbat să răzlesc
din aer în aer trădat
printr-o lume părelnică și
încerc să rînjesc observînd
că umbli aiurea
ca și cînd habar n-ai avea
că exist și anume
etern la cîțiva pași în urma ta
și mă zbat să rînjesc la ideea
că te faci că nu-ți pasă
de mine și nu mai ales
de mine cît de

sentimentele mele sau mai
bine zis de ceva ce există
exclusiv între noi — de ceva
imposibil de dat în vileag
ceva fără noimă
pentru orice viiază-n afară
de mine și de tine și încerc
să rînjesc la idee
că astfel ne petrecem succesiv
din aer în aer absent
din aer în aer trădat
din lume de sticlă în lume
de sticlă sau de altceva
infinit mai părelnic —

pe sub
proteza majordomului sticlind
într-un rînjete amabil

și ah
cît de simplu ar fi
evident absolut inutil
să trec puțin prin rînjetele acesta
ca un trăsnet domestic —

dar eu
te urmez te urmez te urmez
întrucît numai tu
înțelegi pentru ce te urmez și te faci
că nu-ți pasă deși numai noi
cunoaștem secretul a ceea ce pare
necesar de absent pentru tot
ce viiază-n afară
de mine și de tine —

numai noi
ne distrăm cu-o atare
nonșalanță mortală
sub rînjetele amabil al protezei
majordomului de servicii

multiplicat
 în perreții de sticlă sau de
 ceva incomparabil mai părelnic
 deși
 numai eu sînt în stare s-alerg
 în salturi tîrîte
 de-a bușilea pe brînci pe tuspătru
 făcîndu-mă că te pricep perfect
 că te știu că mă știi
 de-acolo de mult din cutia
 cu jocuri gratuite
 eu cel de-atunci
 de-acolo de mult din cutia
 aparent ignorat bănuît
 cu certitudine —
 eu cel ce vreau
 să-ți declar în sfîrșit
 ceva numai al nostru —
 înțelegi —
 al meu și al tău —
 înțelegi —
 eu și tu și nimic altceva —
 înțelegi
 Și rezultă
 în ciuda minunatelor intenții
 sau tocmai de aceea
 o șoaptă hîriită un lătrat
 languros
 înțelegi —
 ce-are-a face —
 că sînt cîinele tău ?

— Absolut imposibil
zisei
fără să vreau să pot să zic
sau gîndisem aceasta
sau gîndul
în afară de mine
ochi scăpat din orbită
răzvrătită planetă
își vedea mai departe
de cele invizibile
Și iar
ziseră — Cît e de lesne
sau bănuiam că-i aceasta
cum evoluau răsturnați
în străveziul nămol
cum lepădau în auzișul meu
frînturi de vorbe încă nenăscute
asemeni mugurilor desfloriți
căzînd cu pocnet pe cer către iarnă
— Imposibil să beau
Am mai zis și făcui
fărîme c-un gest inutil
pustiul propus contra setei
într-o jumate de clepsidră Însă
pe buzele mele avide
pururi de tot ce-i potrivnic
luceau
stropi de nisip
incandescentă rouă
Și mai ziseră — Uită Imită
Cum zburau zvîrcolîndu-se
printr-un abur cleios
cum zvîcneau

ca niște reptile abia
dezrobite de propria piele
cum făceau tot ce trebuie
pentru zborul tîrît Însă eu
undeva în adînc
zvîcneam infinit mai exact
cu mult înainte
încît privîndu-i încercam să uit
de mine însumi
să anihilez
voluptatea greţoasă
a stelelor de sine căzătoare

ACATIST

Lîngă hotarele de iască
în teritoriul interzis
pe care-n febre mari de vis
se-ntîmplă să-l întrezărească

cei ce-au iubit ori au ucis
pîndeşte
 ştiu
 pe-o pură mască
privirea ta neomenească
de mătrăgună şi lapis

Cu ochiul stins cu carnea flască
c-un ultim rictus de plictis
cînd voi paşi precum e scris
în ipotetica Alaskă

din dosul bîlciului închis
fie nedat să mă-ntîlnească
privirea ta neomenească
de mătrăgună și lapis

UMBRA IUBIRII

Mi-e inima ca o cetate,
cu porțile desferecate,
cu turlele fără străjeri,
cu bravii arcași nicăieri,
cu herbul căzut în ruină,
prin ierbile mari din grădină.

În recile guri de crenele,
cuibează de mult rîndunele :
pe treapta-n văzduh suitoare,
șopîrla se-ntinde la soare ;
pe creste de cremene sumbră,
doar luna și vîntul mai umblă ;
pe coastă, în loc de chimvale,
un fluier colindă agale.

Sub vița crescută pe muri,
zac semnele vechii arsuri :
o zare de flăcări, adîncă,
un drum de văpaie prin stîncă,
o gheară de trăsnet, s-ar zice,
în lespedea grea cicatrice,
sau umbra iubirii pierdute,

pecete în pietrele mute,
în zidul cetății de stei
sub care răsar clopoței,
și cîntă cocoșul sălbatic
pe-o creangă cu flori de jeratic.

NAȚIONALĂ Nr. 7

Cannes-Paris, via Lyon

Aerul cîntă
Un cîntec mecanic
O melodie aproape aceeași
Marele zid străveziu
care ne împresoară
înăuntrul și în afara pereților
vibrează
străpuns de arcușul metalic
nebun de distanțe
Un aer mai dens
aleargă cu noi pe asfalt

Ascetice tărîmuri provensale
Cîmp sec Arbuști zgîrciți Un dig
de bolovani zăgăzuind
un val de cărămidă
cu creastă de olane Paradisul
Lou Paradou
Pe margine gonesc
platani platani tulpini pietrificate
netede trunchiuri genunchi de femeie

în rugă mîndră
pe verticale podele de aer
Revine fără sens așa cum vin
din zare la răsîntii de văzduh
vertiginoase gîze și dispar
în apele parbrizului —
un chip amar
mai mult un nume fără chip
o unică silabă torturîndu-mi
memoria ca un refren de roți
pe-același drum ce duce pretutindeni

★

O piatră după alta Iluzorii
egalități în spațiu fragmentînd
nemărginirea Kilometri Borne
Mărimi echivalente cu nimic
sub zîmbetul atotapăsător
al colților de stîncă
sticlind la orizont
Mediterrana-i undeva în urmă
și împrejur în uscăciunea ierbii
în lut și în această sfîrșeală
din azur și amintire
un vis pe care-l pierzi
cu cît încerci să-l recompu
un cîntec uitat în pian
o-mbrățișare ireparabilă

★

Fulgerăm către nord parcă-n trista baladă
despre iubirea și moartea stegarului
Cristoph Rilke
Semeți ca niște halebardieri
copacii își îmbină coroanele

în cerul de ceară
peste Naționala 7
această rază de asfalt în care
răiesc particule inteligente
cu mii de centimetri pe secundă
Fulgerăm violent către nord
Timpul totuși curge la fel
sau poate de fel
așa cum Rhonul pare
să curgă-n stînga noastră
ca-ntr-un peisaj flamand cu animale
păscînd o iarbă în miniatură
pe clinele cîlinelor Doar valul
alunecă la vale Timpul poate
prin care fulgerăm e doar matca
unor veșnice valuri de aer
De ce ne grăbim Încotro
Plînge oare
acum — acolo ceva mai departe
cam pe unde-i vorba să ne-ntîmpine luna
oare plînge cu lacrimi de sînge
cineva în aceeași clipită
de dorul fărîmei de sine,
care sînt eu

*

O casă cu obloane verzi
Un frasin
sau un arțar Un deal împovărat
de vița suitoare spre amurg
Nimic mai plat nimic mai evident
mai important mai unic mai exact
pe lume în vecia efemeră
ce fulgeră prin mine acum
și eu prin ea
nimic neexistînd atît de viu

ca formă și culoare și arome
— de lut roșcat
de cimbru și benzină încinsă
miros iute de feline
săltînd pe traiectorii stabilite
sub biciul unui domn impozant,
cu barbă sau fără,
deseori cu mustață
(„Esso ! Mettez un tigre
dans votre moteur !“)
și ce străin ca un limbaj lunar
rămîne tot ce-i dincolo
la fel

de nențeles
de neatins precum
neantul transparent dintre privirea
mea — și această stivă
de trunchiuri retezate rîzînd
nici o secundă — dincolo de geam
fixîndu-mă cu zeoi de ochi de lemn
retine amortite raze cercuri
concentrice

răsfrînte-n ochii mei
așa cum eu mă oglindesc zadarnic
în ele mai puțin de-o clipită
și pe urmă nimic
de-o parte și de cealaltă a sticlei
— un văzduh ceva mai dur —
și sîntem și nu sîntem alături
am rămas
(de vom fi fost într-adevăr)
atît
așa
întocmai ca-nainte
ca și indiferent de-acel acum
zărit pierdut uitat imaginar

de vreme ce vecia lui
e clipa

*

Fulgerăm violent către Septentrion
Ziua se mai distinge la prova unui nor
ultim punct luminos la zenit
ca pasărea Roc plutitoare-n legendă
Ținutul în care pătrundem
e situat la nord-vest de amurg

*

Scînteii în auz tresărind răgușit
— poate nu e cuvîntul
altfel ele tresar
din cutia închisă în tabloul de bord —
și lumini de viteză arătînd că trăim
într-un ritm infernal și scînteii în auz
repetîndu-se pînă se alege un cîntec
o nălucă sonoră menită să șteargă
sau să mărească depărtarea dintre
cinci oameni închiși nu se știe de ce
în arcușul metalic nebun de distanțe
cinci raze zburînd laolaltă
deși fiecare
în altă direcție
prin pustiul crepuscul
mușcat de faruri galbene ca fierea
Și totuși scînteii în auz
pe sub cîntec
pietre mărunte sub valuri mărunte
și sus prin parbriz o părere de stea
și stranii semnale din cutia închisă
în tabloul de bord
puncte linii și puncte

un mesaj cine știe de unde
din dreapta din stînga Pămîntului
dintr-un alt obiect omenesc
fulgerînd
pe șoseaua vecină cu noi și cu Luna
cine știe de ce încotro
supus și el aceleiași rotiri
cu simulacrul de finalitate
a cursei sale-n spațiul și timpul fără sens
ca și culbecul prost pe care tocmai
îl terciuim sub anvelope
și-n urma lui rămîne o dîră argintie
ecou de lacrimi de mătase
pe unde a trecut de mii de clipe
sfidînd genuni de iarbă și țărînă
cu cele mai ciclopice eforturi
— un Polifem în fiecare cîrn —
pe o șosea venind din sine însuși
ca să ajungă fix la întîlnire
Și totul în virtutea unui tîlc
cu mult peste hotarul evidenței
așa cum noi gonim gonim gonim
printr-o haotică înțelepciune
neîndoielnic — spre Septentrion

*

E ca o durere în vis
Fără să te gîndesc fără să știu
măcar dacă ești fără
să mă doară de fapt
decît umerii înțepeniți
de zbor nemișcat paralel
cu săgeata de bitum înfiptă
în pieptul înserării
Cel ce plînge
nu știe nimic despre sine

lacrima singură știe de ce
lunecă înăuntru sau în afară

asa

cum fragmente de aer mai dens
lunecă în crepuscul
lacrimi metalice într-un hohot
strident de motoare
pe Naționala nr. 7
cum Pământul și alte fragmente
lunecă-n spațiu cîteva clipe
lacrimi stinghere într-o zadarnică
obositoare plîngere cosmică
imitînd imitînd imitînd
Ce sîntem în goana aceasta decît
cinci corpusculi sorbiți de vîrtejul mașinii
și ea — un atom
fulgerînd în virtutea unei alte mișcări
relativ absolută
Mereu o mașină mai mare decide
propria noastră mișcare așa
cum alerg către tine
acum imobil
zăvorît într-un aer mai dens
dar nu eu
ci mașina alleargă spre tine
înfăptuînd ceea ce simt
această carcasă umplută cu aer
aidoma mie
imitînd imitînd
De ce n-ar putea suferi pentru mine
O mașină — să plîngă să rîdă
să simtă să spună să urle să rabde
să vrea să vibreze să fulgere veșnic !
O Lord
de-ai fi fost inginer
nu numai sculptor și grădinar

și — zice-se — orator de ocazie
inginer să fi fost
inventînd tot ce trebuie
pe lîngă plante și animale
O mașină de pildă un fel
de suflet mecanic
absolut necesar
pentru acordul între vis și trezie —
*„An Engine, Lord,
my Love for an Engine !“*

*

Și astfel etern fulgerînd către nord
E noapte judecînd după stele
Stele palpabile curg de o parte
și de alta a marelui drum
invariabil atîntit spre nord
ducînd mai aproape
mereu mai aproape
infinit de aproape
de tine —

și tot mai rămîne
cînd sîntem alături
o depărtare infimă — egală
cu orice mărime posibilă
Atît mai durează din mine
cît stăruie-n picla gîndului tău
cît mă vezi — dincolo de privire —
undeva în abisuri de iris
cu ape toxic-albastre
ca seninul văratîc în care
se dizolvă alene o ciupercă de fum
atît mai exist

cît presimți
cu ce spaimă de spațiu

fulger spre tine
pe unicul sens al rotirii eterne
un suflet gonind către altul
în speranța că poate
se va găsi pe sine însuși — Sticla
prin care lunecă în dreapta
universul nocturn
— orașe buruieni constelații —
sticla subțire ce este
decît simbolul minimei distanțe
Totul rămîne dincolo

puțin
înstrăinat necontopit — deși
aici acum aievea la-ndemînă
N-avem decît să poposim
— tot vine
un popas în cele din urmă —
și pot să strîng în brațe
salcia de colo
să-mi reazem fruntea de coaja ei aspră
pe care fulgeră în sus și-n jos
neobosite agere furnici
într-o haotică orînduială
și să-i șoptesc cutremurat că sînt
aici acum doar pentru ea
că gonesc
de cînd mă știu
într-un ritm infernal
exclusiv în virtutea acestei
întîlniri mult visate
— ar fi atît de-adevărat în fond —
și salcia m-ar înțelege
și ar vibra înfiorată
din rădăcinile mîloase pînă
la creanga cea mai susă
și-ar voi

neîndoielnic să-mi răspundă
cu aceeaşi mişcare lăuntrică însă
chiar şi atunci rămîne
o depărtare greu de măsurat
un aer mai dens
o scoarţă de sticlă
între noi doi
între mine şi salcia dusă
Oricît am fi fost de aproape
unul-altul nicicînd nu vom fi

*

Castele vechi trufii dărăpănate
un arc de pod în zare ca un acord sublim
un han o bănuială de cetate
sub hoarde mari de bălării brumate
şi ploaia de vitrine în care ne topim
Din tot va rămîne curînd
poate-n cîteva clipe
aerul numai

bătînd
la fel sau de fel din aripe
Departe în urmă rămîne cred eu
marea numită Mediterană
lespezi în lespezi surpate mereu
carne crescînd din propria-i rană
Valul — miracol absent
singur statornic şi pururi
înlănţuie indiferent
scîrnăvii şi azururi
Unică densă zidire
durează doar valul etern prăvălit
în sine însuşi — ca o gîndire
fără hotare ca o iubire
neîmplinită la nesfîrşit

STALAGMITE

EPITAF

Zăpada ca un ciine mort
călcată de mașini pe stradă
nici nu mai seamănă-a zăpadă.
De fapt nici eu nu mai suport

I-aș da chiștocul stins să-l roadă
i-aș procura un pașaport
să zboare razna dintr-un port
spre munții de la nord de coadă

Arabii răsărind din cort
nu s-ar mira mai mult să vadă
un ren păscîndu-le-n livadă
un popă care face sport

ca eu — imaginea schiloadă
a iernii moarte ciine mort
Zăpadă

haide

Sus

Aport

O stea mai poate fi o pradă

CORBI

Prin frunza spartă cercetează
rapace păsări de metal
de-un vînăt supranatural
în galbenul de amiază

Crai-ciocli în costum de bal
cu salturi de mașinărie
din perspectiva lor adie
un fel de vifor virtual

troiene pînă-n bagdadie
ancadramente de cristal
întreg alaiul boreal
al iernilor de reverie

Zvîcnesc în zbor diagonal
Și-n caldarîm precum o piază
pepițe sumbre scînteiază
de-un vînăt supranatural

NEFASTA

O înger animal rănit
de obiectele din noi
recazi în parcul părăsit
prin căngi de crengi prin mil de foi

Pe maldărul de pene moi
sleită fruntea să-mi cobor
iluminînd atît noroi
şi-atît văzduh interior

Aşa de frig să-mi fie ca
într-o colindă de strigoi
de unde nu vom încerca
nici o potecă înapoi

Şi totul să se facă sloi
de neuitare şi să vezi
cum penele se-ntorc în ploi
şi ploaia plînge cu zăpezi

EGLOGĂ

Oameni, vieţile voastre ce sînt ?
Urme de filare apuse,
cîntece duse peste pămînt.

Ce sînt cuvintele spuse ?
Creastă de ape fugind rotund
către tărîmuri opuse.

Singur, văzduhul doarme profund,
ca jupîniţa uitată.
Principi în codru nu mai pătrund.

Îngeri aşteaptă fata plecată
lingă balconul cu peşti nomazi.
Prinde-te bine ! Vezi, să nu cazî

printre zăbrele — în altădată.

MEMENTO

Mocnită miere mugur dur
chemînd pe raza lunii pline
o vîlvătaie de albine
ca o părere de-mprejur

Avînturi ţeluri genuine
meleag al cerului mai pur
abia neînceput contur
a tot ce face-se că vine

lăuntric sens pe care-l fur
acelui ochi întors în sine
ca-ntr-o matrice de suspine
pîndind în preajmă de-abajur

Va fi din ce în ce mai bine
Vom rîde într-un hohot sur
Piciorul va refi condur
ne vom mai aminti de mine

Purtai o rochie verde în seara de atunci,
cu luciu stins, ca fața fintînii adânci.

Își revărsase luna lumina ei de ceară,
pe umerii tăi, negri rămași de peste vară,

pe fruntea care, parcă, de toate se uimea,
pe gura — prea aproape o clipă de a mea.

Pădurea, mi se pare, avea o melodie,
străină pentru mine, necunoscută ție...

Cînd surideai, surîsul era de amintiri.
Aveai mișcări domoale și degete subțiri

și-aveam să-ți pun o mie de mii de întrebări,
cum, poate, numai veșnic neliniștitei mări.

Acele vorbe, toate, rămas-au de prisos,
ca frunza ce-o așterne octombrie pe jos.

Se auzea cum vine agale către noi,
tăcerea — ca o vulpe prin galbenele foi.

Tăceam. Tăceai. Și luna bătea prin ramuri lungi,
pe umerii tăi negri, în seara de atunci.

MEDUZĂ MOARTA

Viscolul din adâncuri
mi-a zvirlit la picioare
într-o dimineată —
o floare
de gheață
vested putrezitoare.

O ridicai,
o lăsai,
murmurai :
ce superb străbăteau
parcă ieri — străveziul serai,
piclă de stînjenei și mărgărinte,
iubire ucisă,
adusă aminte,
vis năruit în cuvinte !

PASERI

Străvezia mină s-a făcut cleștar,
dînd să te-nchidă în bruma toamnătecă...
Sîngele, veche rață sălbatecă,
prin sufletul tău amorțit — țipă iar.

Pomenirea vestedă mai înseamnă
văzduhului — același — stol de cocori
cu gîturi întoarse galeș prin nori,
pierind mai trist unde vremea-i îndeamnă.

Ierunci bătrîne se vaietă-n pădure,
reamintind ultima vînătoare
pierdută peste cărările sure,

unde, prin galbenii foşnind a descînt,
trece ca o stafie visătoare
tinereţea noastră cu ochii-n pămînt.

DORUL DE IARNĂ

Deci trebuia în pofida viclenelor cîrduri de nori
care tot vin şi se duc pe moşia lui Fluieră-Vînt
să destrămăm cît de cît impalpabilul dintre nuanţe
orice îndeamnă la vise aproape distincte şi-orice
seamă încă a zarea prăpastiei de nu-te-uita
sau semăna cu perechea de raze de fum de tutun
cum presimţeam în pianul pesemne automatic
zvon boreal imitînd şuiuratul de suflet şi ochii
vînăt gheţoşi bunăoară ca steiul fîntinilor unde
pier periodic porniţii să schimbe în apă de flori
Gerul şi Curtea-lui-Ger şi temeiele Gerului Mare

Astfel în unele nopţi dinspre capătul verii
bîntuie-n mine golul cîmpiei dezminiştite —
Simt cum prin volburi de umbră pătrunde rotindu-şi
pîlnia încă încinsă de arşiţa zilei
ca un vîrtej călător pe al Dunării greabăn
dînd să mă soarbă-n adînc printr-o vînă subţire
cam cît mejdina dintre bordeiele morţilor
o străvezie nervură de ţărnă asemeni

MEDUZĂ MOARTA

Viscolul din adâncuri
mi-a zvirlit la picioare
într-o dimineată —
o floare
de gheață
vested putrezitoare.

O ridicai,
o lăsai,
murmurai :
ce superb străbăteau
parcă ieri — străveziul serai,
piclă de stînjenei și mărgărinte,
iubire ucisă,
adusă aminte,
vis năruit în cuvinte !

PASERI

Străvezia mină s-a făcut cleștar,
dînd să te-nchidă în bruma toamnătecă...
Sîngele, veche rață sălbatecă,
prin sufletul tău amorțit — țipă iar.

Pomenirea vestedă mai înseamnă
văzduhului — același — stol de cocori
cu gîturi întoarse galeș prin nori,
pierind mai trist unde vremea-i îndeamnă.

Ierunci bătrîne se vaietă-n pădure,
reamintind ultima vînătoare
pierdută peste cărările sure,

unde, prin galbenii foşnind a descînt,
trece ca o stafie visătoare
tinereţea noastră cu ochii-n pămînt.

DORUL DE IARNĂ

Deci trebuia în pofida viclenelor cîrduri de nori
care tot vin şi se duc pe moşia lui Fluieră-Vînt
să destrămăm cît de cît impalpabilul dintre nuanţe
orice îndeamnă la vise aproape distincte şi-orice
seamă încă a zarea prăpastiei de nu-te-uita
sau semăna cu perechea de raze de fum de tutun
cum presimţeam în pianul pesemne automatic
zvon boreal imitînd şuiuratul de suflet şi ochii
vînăt gheţoşi bunăoară ca steiul fîntinilor unde
pier periodic porniţii să schimbe în apă de flori
Gerul şi Curtea-lui-Ger şi temeiele Gerului Mare

Astfel în unele nopţi dinspre capătul verii
bîntuie-n mine golul cîmpiei dezminiştite —
Simt cum prin volburi de umbră pătrunde rotindu-şi
pîlnia încă încinsă de arşiţa zilei
ca un vîrtej călător pe al Dunării greabăn
dînd să mă soarbă-n adînc printr-o vînă subţire
cam cît mejdina dintre bordeiele morţilor
o străvezie nervură de ţărnă asemeni

Doamne și cât ne iubeam Și de ce Și de ce Imperfect
Fiere de iarnă De îngeri de piatră De un anotimp
indiferent la durere Ca moartea Ca mine Ca și

Astfel pământul rotește și neamuri suspin și se duc
Iată și iarna aidoma somnului după canon
simplă iubire de rostul eternelor adevăruri
Tainiță seacă Pieire de simțuri Palpabil destin
Doină pe fluier făr' de cărare și fără urechi
Bună a caldului lumii când paseri și inimi rotesc
laudă laudă ție fecioară de liniște grea
prunc zămislit-vei din pîntecul tău cremenit întru dor
prunc după prunc zămislit-vei din pîntecul tău împietrit
întru nădejdea mai grelelor faceri de grîne și pir
Vino din țara de foc răsturnat în aisberguri ce ard
mult peste cea mai bălănă văpaie permisă de ochi
pală mirească a lutului care ne paște precum
taurul Cronos înfulecă pururi nesățios
ierburi și ape și suflete încă gămanul de el
progenituri izvodite din împreunarea cu tot
ce-nseamnă însuși năuntrul infimului punct pe eter
însuși cu sine se îndestulează năvlegul mîncău
Vino mirare mereu neatinsă de patimi și sens
veșnic izvor între dalbe de lespezi ce nu se smintesc
doică pietroasă cu sfîncuri ca stelele spre cîntători
tragăna laptele Căii pe care întruna tot vin
și se tot duc necurmat preasupușii lui Fluieră-Vînt
Însă pe Frig-Împărat îl iubeam Însă iarna venea
Dorul de iarnă venea și pierea și venea mai un dor
după vreo goangă care cutează cu temeinicie
pe firul de soare posibil și de nu-mă-uita

ADVERSITĂȚI

Ușor mi-a fost să mă dedau cu greul,
însingurat cu-oricine împreună,
prea împăcat cu veșnica furtună :
Infern e unui diavol — Elizeul.

Rău mi-ar ședeă să am o soartă bună...
Zefirii mei — austrul și boreul,
Invulnerabil ca Ahil peleul
mă dor pînă și razele de lună.

Departe-i încă tot ce simt alături,
ca-n turn de nouri — zilele senine,
ca umbra violetei sub omături...

Și tu, care cu degete străine
acest suspin cîndva o să-l despături,
și te-am găsit — ca să mă pierd în tine.

DE-ACEEA, POATE...

Din bibeloul funerar,
încremenit fragment de rază,
se-ntoarce-n amintire, iar,
precum o străvezie piază,
acest oracol tutelar

pe aripi iluzorii
în care mai vibrează
un vag fior din terțiar

De-aceea, poate,
ca să se păstreze
intactă, în elanul ei solar,
cu zăriștea acelei amieze,
cu zbuciumul și dulce și amar
din toate florile și ierburile treze,
iubirea noastră,
fulger solitar,
rămase nencepută, nesfârșită,
o clipă doar,
etern încremenită,
ca fluturile vechi în chihlimbar.

FUGĂ

Vîntul horea pe șosea,
ca la el în ogradă.
Șoferul, în barbă, oînta, descînta,
ceva de codru și de zăpadă.

Faruri băteau pe șosea,
dar ce să se vadă,
în noaptea de nea,
decît marame subțiri, de zăpadă ?

Mireasa nebună juca pe șosea,
ca-n vechea baladă...
Șoferul și vîntul cîntau pentru ea,
ceva de nuntă și de zăpadă.

Caleașca de fier săgeta pe șosea,
ca zmeul ce-și duce vreo pradă.
Tremura mîna ta într-a mea,
ca un pui de vătui în zăpadă.

Șoferul și vîntul horeau pe șosea,
și cîntecul, ca o dovadă,
nu zicea de nimic altceva,
numai de codru și de zăpadă.

STELLA NIVIS

Un pom de aur mi s-a lăsat
în suflet
la cumpăna anilor
tristia
 ceața
 tăcerile
cu dalbe de flori luminîndu-mi
De foarte departe venit
de nimeni trimis
crengi-aripi o mie avea
fiece creangă de fluier grea
pe-o gură de rai se pleca
nemaicîntată
Beteală ca părul porumbului

pomul purta și mije
steaua păstorilor prin pletele sale
și pasărea-liră duios delira
printre pașnice păsări-podoabă
de zahăr de nea
pitulate-n frunzare
și-o doină de ducă zicea
pomul de aur dînd să zboare
cu ceața
cu tihna
cu tristia mea
din cumpăna anilor

WINTERSET

Ceea ce știm mai puțin
despre iarnă
acest misterios anotimp
deși nu s-ar zice
e chipul în care dispare mereu
ivindu-se cît ai clipi
într-un fel
de oglindă neclară
din pricina gerului și
a tenebrelor stătătoare
în sine sau asupra-i
Dreaptă demnă severă
cu ochi de foc sticlos
scrutează iarna
nimicnicia celorlalte toate

Atîta doar nu-nțelegem
unde poate să piară
cu cît ne adîncim în ea
la fel
de nențeles
cum dispăre pămîntul
cînd iar ne cuprinde cu dor

RECLAMĂ IEFTINĂ

La ora farfuriilor zburătoare
îți recomand inima mea
această
corabie cu pînze
din asfințite vremi
Știu
s-ar putea ca unii să zîmbească
dar tu vei naviga fără halbar
din portul de pe marginea ferestrei
pînă la împietritele valuri
ale munților lunii cu piscuri
albe de chiciură
ca turlele
unei catedrale pierdute
cu noi
în ianuarie

DRUMUL SPRE DIKSON

Undeva, către nord, într-o zonă incertă,
este insula Dikson,
pe un meridian paralel cu uitarea,
chiar sub steaua polară.

Rocă neagră sub neaua de-o paloare mortală
scînteind melancolic,
ochi de sloiuri albastre în care-a-mpietrit
marea de miazănoapte.

Drumul ei, însemnat într-un vechi pergament
în formă de inimă,
nu-l știe nici vîntul, imensă corabie
cu ancora frîntă.

Numai păsări nocturne fulgeră cîteodată
cu glasuri nostalgice,
umbre de cîntec zvîrlind pe furiș
între lună și valuri,

pe care zadarnic pribegesc pînă-n zori
ca o flacără oarbă,
poate, totuși, mijeste o speranță de drum
spre insula Dikson !

COȘMARUL CELUI CE CÎNTĂ
ÎN NEȘTIRE DE SINE

N-aud nimic din ce cînt
Nu pot măcar să mă-ngîn
Nu dau glas
numai geamăt abrupt
printre dinții tociți
colți de ancoră veche
Miinile singure joacă
pe strune
în neștire de mine
cum fulgeră-n peșteri
liliecii și cum
somonii zvîcnesc peste praguri
împotriva curentului
la vremea aceea
cum săgetează pasărea tînă
spre tărîmul de taină
Degete singure bîntuie
în neștire de mine
pe strune de mine străine
și văd
marea cu valuri în zale
peste cetatea uscatului
arbori sălbatici în zale
peste case și gloate
înebunite
cioturi de silex țîsnind
din piepturi și pîntece sparte
Ziduri surpîndu-se văd
în deplină tăcere
brațe de flăcări zbatîndu-se
între țărână și nori
sumbre scînteii fluturînd
fără zvon

stol de strigoi pîrjoliți
pe aripi cu brumă de sînge
Văd
și privirea mă arde
cuib de vipere arde mocnit
între coastele mele
sufletul arde cu vuiet
în văgăunile trupului meu
mute ca mine
Mîinile singure joacă
înainte pe strune
degete singure bîntuie
în neștire de mine pe strune
Eu n-aud nimic
Eu nu pot măcar
să dau glas
numai geamăt abrupt
printre dinții tocîți
colți de ancoră veche
Și cînt mai departe
și strunele horcăie Și
cînt mai departe
și aerul năruie
tot ce răsufală Și cînt mai departe
mereu mai departe
Cînt și visez cum se-nalță
iarba și șoimul
la cîntecul meu
peste toate aceste

DISCURS ÎN CEĂȚA

Trebuie totuși să rabzi
liota vorbelor neisprăvite
ținci năzuroși după care
de care
ne ținem întruna cu luare-aminte
mărunte creaturi ale noastre
imprevizibile fiecare în parte
și toate-mpreună
pentru care
prin care
trăim zice-se acum și apoi
Zi noapte ne-ngropăm în cuvinte
pre noi înșine și unul pre altul
cu gândul că astfel
s-ar putea zămisli
ca firul de păianjen din păianjen
o fragedă punte
peste prăpastia
dintre sine și sine
Dă-mi mîna și taci
despre iarnă

HUMORESCĂ NOSTALGICĂ

De-ar fi undeva o lumină
simplă speranță
ca sufletul zorilor
pentru tine lunatice
gornic de noapte

Tot bîntui de-o viață
prin codrul acesta
cu buha pe umeri

cu stava

de lupi pe de lături
rar poposind cît s-auzi
apele vîntul curgînd
viermele-n doage bătrîne bătînd
viermele
cucul adîncului
Bîntui prin codru de-o viață
și tot
n-ai cale de ziuă
Negre ți-s mîinile
negru obrazul
de ramuri noptoase
de duhuri noptoase
neagră și doina ți-ar fi
neagră cerneală
de-ai zice vreo doină
dar umbli de-a surda
prin codrul acesta
unde doar seva doinește
în lemnele bune
seva
cinteză oarbă
ce spune
că e undeva o lumină
și pentru tine

Rotunda poezie a cerului bălțat,
cînd soarele ajunge la calea jumătate,
cînd rîul lung se-ntinde în albie pe spate
tîrziu, cînd pîcle triste de clopote se bat.

Mai e o poezie a locurilor vechi,
unde răsfrîngem vremea, ca stelele în unde
ruini îmbrățișate de iederă, pe unde
nechează lung colunii cu luna la urechi.

Femeile în care ne-am iscodit un trup,
lumina îndulcită în boabele de struguri,
miresmele muntoase, aromele din muguri,
și zumzetul din sînge și vuietul din stup...

Poetica plecării prin șesul rourat
și-a coarnelor de bour egală arcuire,
în coapsele țărinii trecînd cu tînguire,
pășind senin văzduhul cu prag înourat.

Năluca poeziei albește la ferești
și ne rămîne zarea mușcată de furtună,
cu ape spumegate, prin care mai răsună
sirenele de care zadarnic te ferești...

În urmă crește creanga, boltită ca de dar.
Dau bubele în zîmbet și fugile-n metanii.
Pe nesimțite, zarva se schimbă în litanii
și Pegasul și-arată copita de măgar !

SUPRAIMPRESIE

Cînd astfel de-a surda mereu
ca-n epileptică toamna aceasta
deliră humidă

în largul

dintre doi stropi de ploaie plouă
vreau

să tîlcuim de ce dau pomii viermi
drept orice roade

Parcă la ce bun

să pătîmeşti frumos pentru Zadarnic

să aranjezi nocturne în vitralii

pe care nu se va greşi o rază

şi gudurîndu-te vesel pe lîngă

propria excelenţă

să cauţi

să te pui bine cu hîrca

în perspectivă

cu hoaşca

trasă de păr

atît cît îl mai are

cu venerabila

cam trasă la faţă

de grija te miri cui şi mai nimic

ăstuia ăluia Hei tu de colo

Băi acela Neamule dragă

Băiete băiatu băia

AȘEAZA-MI-TE, UMBRĂ

PRESIMȚ

Plopii nevîrstnici de lingă
calcanul murdar
se zbuciumă cu vîrfurile-n cer
ca niște căprioare ce se-adapă
la riul albastru
după goana din urmă
Din tălpi pînă-n creștet
tremură tremură tremură
delirînd locului
prădați de tot ce-aveau de dăruit
suflete simple
Întreb cu uimire
Ce-i zbuciumul ăsta
Înțelegeți voi oare
ce se-ntîmplă cu mine
Ei dîrdăie mai departe
tot mai departe
și murmură-abia auzit
— Mai nimic
nu se-ntîmplă cu tine
Doar toamna-i pe ducă

MICROBALADA

Ne vom iubi pesemne în virtutea
unor valuri de verde sub lună
dintr-un refren absurd, îngînat
spre dimineată cu jumate gură.

Ne vom iubi orbește în pofida
viclenelor drumuri
ce vin și se duc
cu mine cu tine cu anii
indiferenți la cîntecul de șuc.

Așa ne vom iubi
pînă-ntr-o zi
cînd totul va ieși la lumină...
Nu vor mai fi nici stele-n fîntină
nici vifor de aripi
la ceasuri tîrzii...

Tărîmul pe care ne vom despărți
de piatră de piatră va fi !

FLAUT ÎN NOAPTE

În noapte — un sunet de flaut,
un strop după altul căzînd,
din ciutura lunii de-argint,
o piatră și alta, departe,

în marea tăcerii montane,
un șipot în zale de gheață,
prin somn amintindu-și un cântec,
o inimă reîmpăcată,
bătînd, după ani de furtună,
cum bate în geam cu aripa
o pasăre fără de nume
întoarsă la streășina ei...

EPISTOLĂ

Și neaua va da prea tîrziu
un semn că ești încă aici
Și nu știu de-i noapte și nici
de tine nimic nu mai știu

Cu tine cu stele-mprejur
în seama zăpezii m-am dat
la fel inocent vinovat
de lutul amar și impur

La fel de tîrziu ai venit
Dar vina-i a frunzei tîrzii
cu tot ce-a putut hărăzi
pe-o toamnă de nengăduit

De vină mai mult ca oricînd
e neaua visată-n zadar
de lutul impur și amar
în care te-aștept surîzînd

FASTĂ

Tulbure geană de iarnă
duh al stihiei de corbi
ce tilhărește absorbi
umbre de zori prin lucarnă

Stropi înrăiți de atît
drum de la cer la țărînă
mult mai vrăji-ne-veți pînă
vom îngheța hotărît

Restu-i amar de ușor
Doare doar mîna lăsată
pletelor de altădată
ca o părere de dor

Toate se trec necurmat
totul e simplu și rece
Ploaia-n zăpadă va trece
tu într-un cîntec uitat

TOAMNĂ DE STELĂ

Toamna răsverde ce zice
de asupra de noi
toamna cu ploi
cu inverse spice

Spicele cînte cînd și
frunza-n mormînte
de suflet se va pustii
cu luare-amînte

Amînte de tot să-și aducă
teii de gheață
fosta-ne poate că viață
poate nălucă

ȚARA DE UMBRĂ

Dincolo de tot ce zărim,
este țara de umbră.
Fiecare făptură și fiecă lucr
au umbra lor — nu aceea
venind din lumină.
Și chiar noaptea, în beznă,
bîjbiind printre mobile vechi,
ți se-ntîmplă
să te lovești de umbre, mai întii.
Și cocorii,
cînd plutesc undeva, lîngă stele,
umbra zborului trece prin noi
ca un înger cu aripi ascunse.
Și pămîntul
are o umbră a lui, în afara
privirilor noastre,
și orbul simte zidul
după umbra de piatră grea...
Și nu-i cu puțință

să pătrunzi în tărîmul de umbră
al altuia — decît dacă te pierzi,
de voie, de nevoie, în lumina
de dincolo de umbră... Nu-ncerca
să te furişezi îndărăt,
oricît de tiptil,
oricît de zorit —
dacă-ncerci — hai, încearcă ! —
atunci se surpă totul, chiar în prag,
şi toate conţinesc, în sfîrşit,
şi nu mai eşti nimic,
nicăieri, niciodată...
Şi-abia atunci eşti cu mine,
de-a pururi,
în Ţara de Umbră.

CÎNT SEC

Cînd va fi să mai surîzi
peste oale şi ulcele
despre patimile mele
flori coclite muguri hîzi

nu uita o liturghie
săvîrşită în de doi
nici neantul dintre noi
cu năluci de nebunie

Vifor simplu petrecut
scrişnet alinat în flaut
Însă la ce bun mai caut
semnul rănilor pe scut

Trebuia să fie tot
este ce se mai cunoaște
duh de dulce praf de moaște
întru domnul Savaoth

PE FUGĂ

Adio căci mă simt plecat
într-o pădure după lună
Apoi va fi un rege orb
El va iubi o piază brună

Nimic nu va dura
 acum
numai cuvintele contează
Și caii tropăie de zor
Ce verde veselie dragă

Pusei urechea la pământ
Adio deci
 Abia întors
cu gura-n jos mi-a năzărit
aceeași falnică legendă

Mi se făcea că trag la jug
pe noi călcând cu poticneală
De cine vine vorba
 Ah
plecat mă simt întru adio

ELAN TÎRZIU

lui Eugen Jebeleanu

La țărmul toamnei respirînd egal
un duh de viață și un dor de ducă
prin flori ce nasc prin foi ce se usucă
palpită un fior primaveral

Petrecerea nuanțelor năluca
preludă-n crîngul palid carnava
de aur mort de tuci și de cristal
miraj de lujer crud și coji de nucă

Ca umbra implacabil ireal
ca-ntr-un pustiu o pînză de felucă
de dincolo de liniștea năucă
iernaticul se-apropie fatal

Presimțitor de inimă te-apucă
pe-același veșnic țărm autumnal
în suflu de zefir și de mistral
un dor de viață și un duh de ducă

ANONYMUS

Eu n-am nici o dovadă, nici un semn,
nici martori n-am să jure pentru mine,
căci bieții îngeri nu se-arată ziua,
de frica logicii cotidiene —

nici drepturi, nici puteri, nimic, decît
această floare neînregistrată
pînă acum într-un atlas botanic,
această gemă, încă neatinsă
de vreun şlefuitor de giuvaere,
această rană, care în zadar
încearcă să se schimbe-n cicatrice,
această simplă inimă a mea.
S-o laud sau s-o scad în ochii tăi
cu ape de culoarea unui cîntec,
nu mă pricep — şi-n urmă,
la ce bun ?

Să o compar

(compară, dacă vrei)

cu obiecte asemănătoare ?

Mă tem că timpul s-ar simţi jignit.
Privighetoarea cîntă după lună
şi nu după ceasornic, draga mea
(cu asta, parcă, se ocupă cucul),
nici nu se pot planifica minuni
(ştii tu vreun minister al Reveriei ?),
nici mărul nu se coace în virtutea
vreunei guri ce-l va muşca la toamnă,
ci pentru că altminteri nu se poate...
Întinde palma caldă ca un cuiib,
savanta mea sălbăticiune — tu,
nebănuît de tristă sărbătoare,
severă violetă, fluier grav
de care vîntul însuşi se uimeşte !
Nu am nimic de dat — decît acest
imperiu, în care se confundă
luminile şi umbrele mereu,
ca un obraz cu celălalt, ca bolta
cu marginea pămîntului, pe mare —
această inimă de trei decenii,
fără dovezi şi fără argumente.

Ferește-te s-o strîngi prea tare-n pumn,
fiindcă s-ar putea să lase urme
ce nu se duc — nici cînd ne-om duce noi
în fructe și în firele de iarbă...
Te-aud; de pe acum te-aud oftînd,
ca o imensă doină vegetală,
în nopțile de mîine, mai puțin
romantice — dar cu mai multă lună.

AȘEAZĂ-MI-TE, UMBRA

Coboară umbra și încearcă
să-și înfiripe cuibul,
ca o țarcă,
în foisorul sufletului meu,
de unde, uneori, mă uit în zare
scrutînd un răsărit de soare,
o ploaie sau un curcubeu.

N-o mai alung, precum odată
— cîți ani să fie ? —
cu grabă prea înfrigurată
ca să miroas-a vitejie...

M-am dumirit să iau aminte
la cîte cuvîntau și mai-naainte,
dar nu știam să le aud,
la cîmpul gol după cules,
la stele,
care-nfloresc și ofilesc și ele,
la frunza stinsă și la paiul crud.

Așează-mi-te, umbră, și te-alină :
e loc și pentru tine, în lumină.
Vestește-mă din cînd în cînd,
în graiul tău de foșnete și șoapte,
că mai tîrziu
sau, poate, mai curînd,
tot o să mi se facă noapte,
tot voi muri...
Și ce-i aceea — moarte ?
Materia se duce mai departe.

LUNAMAR

Pe-o coajă de ou smîngălesc
poemul speranței
pe umbra
ce razimă plopilor-n amurg
pe mărgărinta
spună de valuri din amintire
căreia-i murmur
— Mai stai
pînă vine
țărnul cel veșnic

AD GLORIAM

Somități anonime statui
de piatră și oambă și clară
ce mâini rudimentare
din lut vă dezgropară
fragmente voi din slava nimănui

Faldurii togei s-au destrămat
sub glia dulce
sub valul salmastru
Sublima tidvă s-a refugiat
în pulbere ca acvila-n albastru

Vreo urmă de nume
mai tainic mereu
dăinuie poate pe placa votivă
Viermele vremii — eheu —
macină cremeni, cîlți — deopotrivă

Astfel prin veacuri străbateți stătînd
într-o solemnă descăpăținare
Ave statui
fără grai fără gînd
trupuri aievea țeste imagine

CINCI CÎNTECE DE DOR ȘI DEPĂRTARE

(după Karagea Oĝlan)

I

Zefir hoinar, să-i duci iubitei
îmbrățișarea mea târzie...
Șoptește-i că mi-e dor de țară,
că sînt sătul de pribegie,
dar inima-n zadar tînjește :
hotarele închise-mi sînt,
și calea-ntoarcerii rămîne
zăgăzuită-n veșnicie.

Din Persia ne scrie Șahul,
certîndu-ne cu vorbe grele ;
dau iama iazmele pierzării,
cu mohorîte feregele ;
se întetește-a vijelie
al soartei nestatornic vînt
și spulberă-n adîncul zării
cenușa visurilor mele.

Hai la durere, de vînzare !
Am vilvătăi mai acătării,
în care sfirii și te mistui,
ca gîza-n para lumînării !
Pe celălalt tărîm, prieteni,
voi da cu soarta de pămînt,
să nu mai zvîrle trandafirii
în ghearele nerușinării !

cînd vîrful Erzerum și-o scoate
scînteietorul gugiuman,
atunci ne-om duce sus, la munte,
cu alba turmelor ninsoare...

Dar la ce bun acestea toate ?
suspînă Karagea Oğlan ;
stăpînului puțin îi pasă
de jalea omului sărman !
De nu purcedem luna asta,
poate că luna viitoare...
Oricum, ne-om duce noi într-una
din lunile acestui an.

III

Cînd Ciukoravi se desparte
de trista iernii goliciune,
posomorîtul Pert cînd prinde
cu nouri albi să se-nclinune,
iar viforul s-a dus să moară
prin văgăunile pustii,
o, munților, că sînteți Raiul,
atunci pe drept se poate spune !

Pădurea-n mantie de frunze
cu plecăciune vi se-nchină,
ca o cetate argintie,
sclipește piscul în lumină...
Piraiiele colindătoare
par niște roiuri de copii,
rostogolindu-se prin iarbă,
cîntînd, rîzînd fără pricină.

Pe plaiul aromind a cimbru,
încep să joace funigiei,
sub albăstrimea schimbătoare
mereu, ca sufletul femeii...
De-aşa petrecere n-au parte,
nicicînd, prăfoasele cîmpii !
O, munţilor, de ce au lacrimi,
între petale, clopoţei ?

Ce-o fi cu inima aceasta,
suspină Karagea Oĝlan,
de-azvîrle flăcări şi cenuşă,
ca hornurile lui Şeytan ?
O, munţilor, de ce-mi aprindeţi
văpăi, din zbaterea scînteii,
să-mi amintesc şi să mă zbucium,
între visare şi alean !

IV

Cînd s-a ivit pe lume omul,
în timpurile de-altădată,
a fost — ca într-un pom nevolnic
întîia floare, nevisată ;
cînd te înţelepţeşte viaţa
şi te priveşti neprefăcut,
eşti ca o navă, cu o mie
de juvaiere încărcată.

Care mai cumperi niscai suflet ?
Nu vă miraţi că-mi prisoseşte :
de-aş fi cu tot pămîntul frate,
la toţi l-aş împărţi, frăţeşte !
Cînd cei ce se iubesc sînt una —

un zaiafet cum n-ai văzut,
o nuntă veșnică e viața,
să tot petreci dumnezeiește !

Ia seama, blindă căprioară,
păscînd prin pajiștea umbroasă,
parcă s-arată vînătorul...
Ce gînd l-o fi urnit de-acasă ?
De-ți lași norocul la cheremul
întîiului necunoscut,
te-arunci în ape-nșelătoare,
cu undă grea și leșioasă.

Ce fel de Allah e acesta,
suspînă Karagea Oğlan,
care nu poate să se-ndure
de două inimi la aman ?
Cînd stai la masa pribegiei,
nectaru-i zeamă veninoasă,
și-n loc de vin, înghiți în silă
catran, stacan după stacan.

V

Am căutat să-ți dau de capăt
și-am înțeles că n-ai nici unul.
Mi s-a urît de tine, lume
amăgitoare ca simunul :
mi s-a urît să lupt de-a surda
cu valul veșnicei nevoi,
mi s-a urît, în trupul zurbav,
să-mi zbucium sufletul, nebunul !

Povara dorului, ca plumbul,
mi-apasă umerii, amarnic ;
încremenitul arc al soartei,
să-l mai întind, încerc zadarnic ;
m-am străduit, fără izbîndă,
să-mi capăt inima-napoi,
și-acum, scîrbit de larma lumii,
mă sting, uitat și lăturalnic.

Lîngă hotarele din urmă,
himera bate din aripă...
Adio, tuturor : e timpul !
De viață mă despart în pripă...
Hai, ochilor, destul cu plînsul —
îmi e lehamite de voi !
O lacrimă abia se scurge
și alta-n locu-i se-nfiripă...

Ce s-o fi petrecut cu mine ?
suspînă Karagea Oğlan ;
mi-e pieptul înroșit de sînge,
ca de șireaguri de mărgean...
Și ziua s-a făcut cît veacul,
și-o oră-i fiecare clipă,
și vremea e o apă neagră,
fără izvor, fără liman...

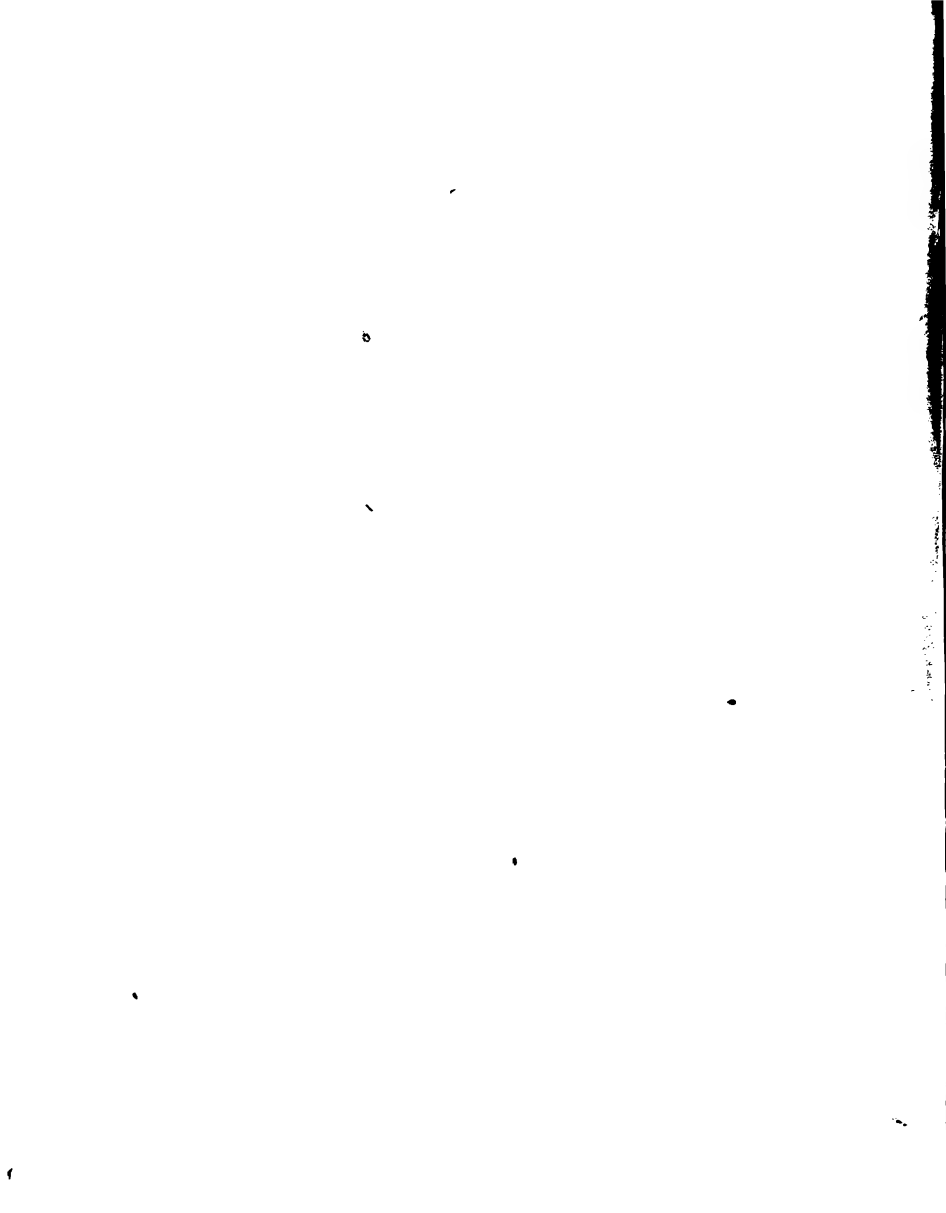
ANEMONE

N-ai cum să știi ce lînced e
cînd pierе gîndul din cuvinte
cînd vîntul mină-ntre morminte
ciopor de frunze veștede

Ca vreo cițiva mai înainte
și noi vom trece repede
în litere pe-o lespede
lîngă diverse oseminte

Nimic n-o să ne-asemene
sub scrijelata cremene
stătînd pe colb de spăngi și flinte

comèdii drame lucruri sfinte
decît — îți mai aduci aminte —
acele duhuri gemene

STAREA DE VEGHE

2

100

1

1

COLINDĂ PAGÎNA

Zeul se lasă unde-i abate
și cînd îi abate
și dacă
pe un ecou de roze scuturate
pe un geamăt de fiară
pe umbra
sperietorii de ciori din livadă
alungită spre seară

Zăbovește ce poate
o viață o clipă
Dă să se vadă nevadă
abia întrezărit se desfiripă
în linii și tonuri și sonuri
cu totul departe
de slăvita stihie
în ochii celor bine știutori
un zeu cum se cade să fie

Lăuta orbului uitat de moarte
pietroiul de pe insula pustie
hirsuta tidvă-n care viscolește
cu fluturi negri de melancolie
un curcubeu de petice-nflorate
o stea spartă-n cioburi de zi
întru aceste și-n nenumărate
altele poate hălădui
fără ca nimeni să bănuie — pînă
cînd vreodată ca niciodată
piatra seacă doină îngînă
șipotul sare din creanga uscată
sperietoarea de la colț de stradă
flutură-n lună aripi de ceață
și cine se-ntîmplă să vadă
să creadă

— Aici a stat zeul
își zice
o clipă o viață

MARE DE MAI

Istria

I

Marea plecînd a lăsat
pămîntului ars de milenii
de soare și vifor
scheletul cetății ucise
A mai lăsat un lac
albastru mort

lacrimă sau
năframă de adio
mereu înfiorată fluturînd
sub ziduri goale cu acoperiş
de nestatornic cer

Pilaştri frînţi

suportă severa tăcere
Pe lespezi cariate se preling
şerpi neguroşi abia
dezmorţiţi după ploaie
iscoade ale nopţii din adînc
Brumate buruieni cu flori sfioase
coboară leneş treptele ciobite
unde-au călcat arhonţii şi strategii
Mierla de apă şuiără-n salcîmul
din sala dansatoarelor

Vibrează

eoliene harfe în văzduh
Lăstunii rîd pe stînsele altare
de jertfă
De columna ruginie
obrazul îţi alături visătoare
Cu zîmbet trist visezi
Te văd prin ceaţa
ce-mi stînjeneşte ochii
de două mii de ani

II

Fereastră în zori

La asfinţitul nopţii
după furtună
soarele dînd să iasă prefăce
norii pe ducă

în abur de lacrimi
năluci de liliac suferitor
destrămate în zbuciumul mării
Cara Deniz
Marea cea sumbră
vrăjește privirile tale sperînd
să fie vreodată la fel
dureros de albastră

•
III

Amiază

Lumina rănită de pietre
de firme stridente
de geamuri
de vorbe
Cerul pe valuri
un strigăt
solar ca un hohot
de plîns triumfal
(Sorento Sorento)
Desperare de-acvatic azur
Minaretul
sfidînd melancolic recente
sarcofage comune
confort unu și doi
Delfini ai văzduhului
cu sonuri informe
pescărușii poartă pe aripi
rănita lumină
spre larg
unde totul se-alină

Fumul
o Doamne
picla de tutun
de pește fript de viață consumată
vapori de sudoare
 hărmălaia
vocilor sparte
tobe trompete microfoane
martelînd rămășițe
de materie sură
scăldată în talazuri de alcool
(Să mergem — Ofelia)
pupilele vitroase ca niște
meduze leșinate după flux
vorbele vorbele vorbele
panglică albă debordînd egal
din aparatele de conversație
sticle țeste priviri goale de tot
ce-ar putea aminti
ziua de ieri
ziua de mîine
(Să mergem — Ofelia)
vai fumul această
maree leșiatică prin care
colcăie ritmic întru nesine
ca-ntr-un acvariu sec
 nenumărații
preafericiți moștenitori
ai împărăției cerului cu stele
fluorescente ce scaldă
litoralul mirific
al ringului de dans

(Să mergem — Ofelia)
Iar dincolo de ziduri
și de ferestre oarbe
cîntă
descîntă marea de mai

V

Digul

Vedenia lunii prin grele
blocuri de nori Țărm de stîncă
Soldați de plumb de strajă
în cuști de lemn
Cîțiva îndrăgostiți
de pierderea cuvîntelor
O fiară
cu colții albi de spumă
cu duh învălmășit
de alge sărate de fire
fecundă
revine
din beznă mușcînd mîngios
granitul efemer pe care cresc
tufe de sîrmă ghimpată
peste care sclipesc
constelații făcute
și fulgeră scîncet de scripeți
și bîntuie
prin aerul ager duhoarea
cirezilor metalice
blajine
pahiderme de mare tonaj rumegînd
tainul de tihnă în țarul
apelor moarte Străbate
mai presus de acestea

din largul negru-vînăt
o fecioară de raze
Electră implacabilă asemeni
ție scrutînd
prea departe de mine acele
girafe de oțel alipindu-și
umbrele triste prin ceața electrică
un veșted cer pierdut ireversibil
cu noi
în jungla mării de mai

VIS-A-VIS

Jucam în vis un joc inexistent
un joc cum nu se joacă
pe muche de cuțit
cu obiecte tăioase
cu parteneri impenetrabili
într-o cameră șuie
cufundată-n absență
foarte rece și foarte
 silențioasă
întrucît se juca pe tăcute
pe viață pe moarte
și zgomotele toate
și toate virtualele ecouri
fuseseră ucise de la bun început
zvîrlite undeva
claie peste grămadă
ca niște preșuri inutile
ca niște leșuri inutile
iar eu jucam cu dinții strînși

cu capul greu
cu degete crispate
pe lame și vîrfuri mai fine
decît dantura fiarelor marine
ferindu-mă din răspuțeri
să privesc fie chiar pe furiș
către cei dimprejur
trei bărbați oarecare
imbrăcați convenabil
în costume de culoarea penumbrei
trei făpturi similare
fără emoții și fără față
cu care vrînd-nevrînd
eram sortit
să joc la infinit de solitar
un joc imaginar
o partidă absurdă
pe moarte pe viață
cu fălcile-nclăștate
cu țeasta de plumb
cu ochi nisipoși
surizător să duc pînă la capăt
meciul acesta infernal
între mine și cei
fără glas
între mine și cei
fără chip
fiindcă n-aveam
și nici n-am încotro
și trebuia și trebuie și va
mai trebui neîndoielnic
să rabd jucînd
răbdînd să joc mereu
acum și-n vecii vecilor amin
amînte aducîndu-mi
cînd și cînd

că mi se pare cum că joc în vis
un joc afurisit
cum nu se joacă
un joc tăios
pe multe de cuțit
pe-o miză categoric inumană
și trezindu-mă să scrișnesc
printre dinții-nclęștați
printre stropi de sudoare-nchegată
— Am visat, cel puțin !

POARTA DIN VIS

Lui H. G. W.

Erau două aripi de-arhanghel
pe loc repaos
Două elitre de coleopteră
din străvechile zodii
Două uși de Saloon
din Far West — batante —
uși de altar păgîn
pe care pot să intre să iasă
în fiecă clipă
cowboyul fata șeriful bandiții
racheta fotonică plus
restul de senzații violente

Ceață era foarte clar
irizată de astre abstracte
ceață etern izvorînd
în virtutea uitării de sine

ca un imbold la drumuri fără noimă
între Alfa și Omega
Am ieșit prin urmare de sub aripa mea
nimic pretutindeni să caut
neavînd de ales
decît între mine și mine
din detalii obscure din vagi amintiri
despre cele nentîmplute cîndva
întîmplute la infinit
între-o dezordine aproape algebrică
aidoma pîclei fosforescente
nimic nefiind pretutindeni
întocmai și totuși
pe urmele mele o mie
de semne știute aproximativ cu precizie
Arbori de gumă în scuarul
din fața vitrinei cu valuri
mascată în parte
de ruinele unui-cielon
care trecea odinioară prin mijlocul străzii
unde fixasem cred
o întîlnire ratată
Grota aceea de sub promontoriul
bîntuit de mamuți electronici
grotescă sărmana
din cauza jocului de oglinzi
oarecum paralele
grotă sau simplu tunel ambulant
vagon de metrou
cu doi pasageri la o oră tîrzie
sau doar unul era și forma
prin capriciul oglinzilor
nenumărate stalactite și stalagmite
de-a lungul și de-a latul
vertiginoasei peșteri
scăldată-n pîclă fosforescentă

Balconul cu pești zburători
— prăpastie inversă —
invizibil și totuși
ascunzînd umbra umbrei
îndelung căutată
îndărătul perdelei de alge
al cărei foșnet îl auzisem
însă foarte distinct
în viitorul apropiat
ca vuietul unei petale
de miosotis șaten
căzînd pe caldarîm
între mugete lungi
de sirene dar eu
deprins din copilărie
cu vechile curse
de hipocampi și în genere
cu ispîtele tuturor mărilor
mari și mici avusesem
elementara grijă să-mi astup
ermetic ambele urechi
cu un fel de rășină sintetică și
strîns legat de catargul central
pe care circulau
cu viteze fantastice
iluziile mele miniaturizate
nu deslușeam nimic altceva
decît prăbușirea unei petale
de miosotis cu vuiet
amenințător de căprui
către negru
Și atunci presimțind — presupun —
iminenta primejdie ca o
cobră disimulată
într-un du-te-vino
de serpentine de carnaval

tiptil am trecut mai departe în sensul
unic al piclei fosforescente
sub aripa mea de arhanghel
pe loc repaos
— în sfîrșit regăsită —
sub elitra din stînga
sub jumătatea ușii de Saloon
fără să am curajul
— tandrețea forța nepăsarea —
să strecor o privire
spre misterul-pereche
spre cealaltă aripă-elitră
din dreapta altarului
sfintelor aventuri ipotetice
din lașitate din oboseală
din te miri ce și mai nimic
din ce în ce mai deștept
considerîndu-mă
de fapt
neavînd de ales
decît între mine și mine

COȘMAR DE CETATE

Hărăzită risipei cetatea
cu mult înainte de piatra dintîi
poate încă de cînd
s-a zămislit din coasta muntelui
sobor de albe stînci
asupra mării
cu negre talazuri bătînd
în stîncile albe

Spre pâruire s-a-nălțat
asemeni cetăților lumii
ca pavăza ce ispitește spada
Tot umblă pe creste
zi-noapte
pîndari mohorîți și mereu
mai jalnice trîmbițe dau
glas de primejdie și
tot mai agale aleargă
cei dinlăuntru
la ziduri la porți
rănile mari de berbece
oblojindu-le-n pripă
cu oasele multor străbuni
necunoscuți și mereu
mai îndărătnic izbește
pumnul străin în zăvoare
încă o dată și încă
nimic nu se știe și vin
cîntătorii la fel cu amurgul
trudnicei nopți și vădesc
turnuri și turle surpate
și leșuri fără de număr
dar filii încă
schilave flamuri
pe triste donjoane
viu săgetează spre zare
pescăruși cu țipete albe
cu proaspete aripi de spumă
iar ei mai surîd înc-o dată
soarelui darnic cu toți
și iarăși purced la ziduri la porți
din nou să cîrpească cetatea
hărăzită risipei
cu mult înaintea de piatra dintâi

COȘMAR ANTIRĂZBOINIC

Și tot mai greu în fiecare zori
de zi
luptă soldatul de rînd
să iasă din tranșeea mocirloasă
cu chiu cu vai
încropită aseară
sub rafale de ploaie
sub slabe luciri
de lanternă purtînd
botniță contra
risipei de raze
nu cumva să-l presimtă
vrăjmașul pururi neajuns
pe care
îl dușmănește sincer
ca pe-un frate
ce te poartă pe drumuri
de-a surda
prin ceață și zloată
Și uite
din nou se tîrăște pe burtă
soldatul de rînd
prin glodul întins înainte
încă și încă o leghe
oprindu-se cît să răsufle
în treacăt pe-o rînă să soarbă
fiertura cu gust
de iluzie rîncedă
și iarăși pornește soldatul de rînd
să sape tranșeea
pentru noaptea ce vine
acolo să-și culce făptura
puțin omenească

acolo
înfăşat în mantaua jechoasă
ca-ntr-un scutec
de cruste de lut
cu moletiere uzate
cu tălpi înzecite
de huma ca terciul sleit
acolo să doarmă în tihnă
vreo două-trei ceasuri
soldatul de rînd
şi mîine din nou să se-avînte
pe brînci
ca-n fiecare zori de zi
la luptă la luptă la luptă
soldatul de rînd
pîinea şi sarea acestui
război glorios !

DESPRE DIVERSE

Sînt atîtea culori,
atîtea culori sînt pe lume,
de la norii pribegitori
la nălucitoarele hore de spume !
Uneori,
nici n-ai cum le spune pe nume.

Numai albastrul,
cînd te gîndeşti,
ce hotar îndoielnic

între clar și părelnic,
între aievea
și ca-n povești...

Flacăra citeodată-i albastră,
jucînd pe un tezaur de jăratîc ;
la fel, dar altfel,
florile din glastră,
smalțul de pe glastră,
zorii de ziuă-n fereastră,
ca gușa porumbelului sălbatic...
Sînt unele ape și unele țări
— Cuba, ultramarină
și verde,
ca hărțile pe care tînjeam să mă dezmierde
odinioară, briza imensei depărtări —
albastre jucării și doctorii,
baloane uriașe,
pilule-reverie
— aș adormi ușor
și mi-ar zîmbi
din ceață zîna Melancolie —
ochii pot fi
azuriu-aurii, vineții, viorii
— safirul e altfel decît ametistul,
chiar dacă albastre-amîndouă —
sau neguroși, înveninați de tristul
reflex al felinarelor,
cînd plouă...
Albastrul filmelor tehnicolare,
neverosimil ca o corolă de cerneală,
ca aurora boreală
pe Lago Maggiore...
Și, fără-ndoială,

pământul însuși nu e altceva
decît o imensă mărgea
albăstruie :
așa spun toți cei care
l-au contemplat din slavă
anul acesta și anul trecut,
și spun :
— Are-o nuanță
duioasă și gravă,
un fel de albastru necunoscut !
S-ar putea povesti în neștire,
mereu,
din amurg pînă-n zori,
numai despre un singur crîmpei
de curcubeu,
despre albastra nemărginire...

Din fericire pentru cititori,
sînt și alte, și alte,
și alte culori !
Altminteri ar fi cel puțin
plicticos,
aici, pe pămînt, după mine !
Foarte bine că sînt
atîtea lucruri diverse pe lume !
Că poți merge, să zicem,
nu numai în jos ;
că nu toți bărbații
au același prenume,
oricît de frumos ar fi el,
— Miguel, Manuel —
că unele cîntece sună altfel
decît marea majoritate ;
că se observă nenumărate
tipuri de verbe și de copaci,

de limuzine și de vertebate
că poți să te-mbraci
începînd cu ciorapii,
dacă-ți face plăcere ;
că locuințele
au dependențe ;
că nu-i toată lumea
de-aceeași părere,
— deși-n anumite privințe
ar fi bine să fie ! —
că nu se scrie
veșnic aceeași poezie,
cu-o singură rimă sau nici una,
și nu
doar o stea
la-nnoptare se-arată,
și cea mai frumoasă femeie
ești tu,
care n-ai să te-arăți
niciodată !

LUCRURI, FIINȚE, FLORI

Mai ales celor tineri le spun :
prea multe obiecte pot fi dăunătoare
dintr-un punct de vedere
Obiectele nu au suflet
nu cugetă nu pătimesc nu destăinuie
opinia lor despre lume
De-aceea fiecare dintre ele
rufelă mobilă mașinile
de ras de cîntat de-nghițit kilometri
bastoanele cu măciulie sau fără

fularul tabachera taraba mătăniile
amoraşul de bronz baiadera de jad
brăţări butoni bocaluri brelocuri bibelouri
cravaşa coltul ceainicul clepsidra
decoraţiile pieptenii pipa
potcapul iahtul helicopterul personal
atîtea mărunţişuri importante
din care s-ar putea alcătui
o listă cel puţin la fel de lungă
ca un jurnal de bord sau un discurs
(electoral funebru de recepţie)
— obiectele deci
toate împreună fiecare în parte
revendică veşnic
fărîme din sufletul nostru
întrucît nu pot fi ale noastre
fără să fim ai lor...
Şi atunci se-nţelege,
copleşiţi de-obiecte
avem tot mai puţin
suflet pentru noi înşine
pentru iluzii
pentru amintiri
pentru elanuri şi drame şi pentru
cuvintele sentimente
faţă de oameni faţă de idei
de muzică de soare de insecte
de visuri de fantome de lacrimi de flori
vai florile
pe care le privim
cu oarecare interes
în magazinele de specialitate
cînd mergem la nuntă
la aniversare
la alt spectacol banal
de exemplu
eterna întîlnire de amor

CĂTRE LUMINA

O învederată menire
ne-nlănțuie nedespărțit
gemene la infinit
vrăjmașe de fire

Soră solară
 din veci
stăpînă a zodiei clare
nu-i chip să petreci
singură în destruchipare

Sînt unica ta mărturie
temeiul tău pur de a fi
pururea zînă de zi
prin antinomie

Umbra sînt
 limpede semn
al razei reale
eeou și îndemn
dizarmoniei ideale

COȘMAR RUTIER

O cursă
cu un număr nesigur de etape
fără traseu exact
fără zi de odihnă

gata de zbor în dimineața
tulburător de clară

cu vrăbii

lăcuite mai adineauri
muguri impudici
ochi sclipitori
de dorință
elan ignoranță invidie
sensibile oglinzi

unde suspină

dorul de ducă

Lumina

à la Fiesta

Fluturi

Fanioane

trîmbițe strigăte șoapte

Freamătul

zebrei multicolore

sub vasta cortină vibrînd

sus în cupola albastră

velă la start

spre *Terra incognita*

Demarăm

sarabandă mecanică

ison de jucării teleghidate

pe o mie și una

traectorii posibile

Totul începe

Nimic

nu este încă ireversibil

afară

de-afinitatea dintre noi și păsări

izvoare, crînguri, nori pribegitori

și de faptul

că miroase a nou ca-ntr-o casă

în care vine mobila și mai

lucește vopseaua abia încheată
pe lemnul cu duh de pădure

Plonjează-n adîncul șoselei motarzii
scafandrii apelor de asfalt
stridente sirene anunță
infernul dintre Scylla și Charibda
bazaltice donjoane pîndind la orizont
Galopăm
săltați din șa către fantastice cetini
reminiscente de copilărie
zîne-n zale cu daruri
pentru cei silitori
Ne silim
să zburdăm pe Golgota
în ciuda
trupului jalnic
să smulgem
admirative șuiere din stîncă
— o vîi cristaline șuvoaie —
martiri de bunăvoie
semeți peste măsură
deși
acvile ancestrale planează
mult mai presus
reeditînd în cercuri
același text etern misterios
Prăbușirea
în vidul verde — otrăvit
toboganul dement
zidul morții
scrișnet de frîne
pulbere seacă
schije de silex
parapetul vîrgat

tigru țîșnind la fiecă viraj
Cine rîde sau plînge
cu hohote lungi

cu sughițuri
unde va în șalupa Salvării
Spițe seceră snopii de aer
printre molizi placizi
păstori ovine
funcționari

driade în vilegiatură
pe cînd claxoanele clamează-n gol
cale liberă pentru
Caravana Deșertăciunii
Dragonii de stîncă se-nalță la cer
unde va îndărăt
nicăieri niciodată aieva
lunecă tainic asfaltul sub anvelope
oarecum de la sine
ca lacrima
blînd readorm în peisaj
coline ogoare răspîntii comune
peliculă vis străveziu
înfășurîndu-se desfășurîndu-se
pe rolele roților șuierătoare
tainic alunecă
timpul pierdut

cu noi și-mpotrivă
borne săgeți ieroglifice diverse
pe cadranul clepsidrei solare
din care curge totul
fir cu fir
Tot mai frecvent răsună-n portavoce
comenzi indicații apeluri mesaje
tot mai des ni se spune
La dreapta
La stînga

ordinea sensul kilometrajul
media normele zănatice curse
la fel de importantă

cel puțin
ca un raid către Omega
Nimeni nu spune
capătul limita linia
albă sau neagră
hotar imuabil
cine știe pe unde
cine știe de ce
ultima velă sleită de zbucium
a unei caravele pierdute
pe care scrie parcă
Finister

Și tot mai neclare etapele
câte-au rămas
tot mai slabă nădejde să zburzi
precum ai visat
Angrenaje rînjesc
într-o rece beție de fiare
inoxidabile
mușchi inimi iluzii
crispează

gata de salt
bubuie-n coșul pieptului o piesă
ruptă de rostul mașinăriei
Talazuri cu totul străine
clocotesc a pierzare
trîmbițe tobe ovații
creșc din strîmtori citadine
sub rafale de aer
sub grindina privirilor arse
de soarele în declin

Megafoane
placarde inscripții anunță repetă
obsedant
încă și încă o dată
direcția unică
Finis

Și dacă
acolo în scoica arenei
mijind nelămurit
ca un atol
într-un ocean demult evaporat
e numai amurgul

LONG-SET

Ce joc jucați
De-a uite nu-i
Dar voi
De-a viceversa
Bine
Rău
Așa
Cu ce se joacă
Vrei să joci
Avem
nevoie de o minge
Tu
sau tu
Sau altceva în formă
de Pământ

All Right
Servii
Servește
Returnați
Ratat
Și Gură-Spartă
Și trișor
și Punct
pe-o pagină goală
Un zero
la zero
Deci totul
pornește sau stă
ca și cum
nimic
nu s-ar fi întâmplat
Jucăm
mai departe Începem
să continuăm
Unde-i mingea
Lovită
prea tare
se-nalță
foarte sus
foarte peste putință
Ce jucăm
Se întunecă
Iată
Mingea
sau luna
sau tu

CREDO

lui Eugen Jebeleanu

De-am avea drept teatru un oraș,
medieval, modern, ipotetic,
și-o oaste-ntre ziduri,
învinsă dinainte,

deși

plătită regește,
cu lacrimi de sînge,
de toate femeile și fecioarele
din burgul acela,

iar eu

un arbore de-aș fi,
cu o mie de ramuri
aproape înflorite
— și cei
năimiți să învingă
și cei
năimiți să se lase învinși,
de-ar veni să-mi reteze,
cu egală fervoare,
brațele vegetale — clădind
sub cerul orb
o scenă pentru flăcări,
acolo, în piața orașului
parcă inexistent,
aș face
de dragul tău

— ți-o jur —

să înflorească

amputatele ramuri
sub sărutarea torțelor,
aș face
să-ngenuncheze-n pripă laolaltă
biruitori și biruiți, în preajma

acelui rug de floare,
să le fie
păcat să te scrumească
pentru vrăjitorie,
pe tine cel puțin,
ciocîrlie,
Sfîntă Ioană a cîntecelor !

ZIMBET ÎN PIATRA

Acești bărbați aceste femei
năluci sonore vegetație pură
înfiorată vremelnice de vîntul
necesității
aidoma sporilor plutitori
în neantul pădurii
duioase molecule de lumină
dezordonat rotindu-se în spațiul
secunde comune
alcătuiind o mreajă nevăzută
de răsufări impulsuri iluzii sentimente
cu spaime și vibrații tănuite
în abisale gropi particulare
mult mai stingheri în cochilii străine
decît minusculul crab Diogene
dar veșnic năzuind să prindă-n ochiuri
un solz măcar al lunecoasei clipe
acești bărbați aceste femei
surizători surizătoare
asemenea vechilor fresce
unde zidul zimbește exclusiv în afară
oglinzi reflectate-n oglinzi

sub lungi tentacule fluorescente
țișnind din policandrul spînzurat
toți și toate palpită
în privirile noastre
nu mai mult decît palidul inger
dintre somn și trezie
nebănuind cum curg asupra lor
torente de lavă din ceasornic
Vulcan flegmatic — Timpul se revarsă
din sine însuși întru sine însuși
spre a păstra intacte cîteva
fragmente de vis
surîsul meu de pildă către tine
ciine de pază încremenit
într-o firidă la Herculaneum

MONOLOG IN DOI

„Vă rog să mă iertați !“
spuse glonțul,
cu o urmă de căldură în glas,
trupului în care intrase
(să fi fost treisprezece minute)
și care începea să-nțepenească.
„Eu n-am nici o vină :
sînt un simplu fragment de metal.
M-au virit într-o cameră oarbă,
din ceva asemănător cu mine,
și altceva, cu care semănați
destul de bine, pînă adineauri,
a stîrnit o furtună de foc,

silindu-mă s-o zbughesc nebunește
pe singura ieșire posibilă,
către coșul pieptului dumneavoastră,
unde-am pătruns de voie-de nevoie,
adică, de fapt, intrucît
n-aveam încotro !

Mie, la drept vorbind, mi-e totuna
dacă ne-am întîlnit
așa sau altminteri,
dar, nu știu de ce,
am impresia

că nu puteți spune același lucru,
fiind, în genere, problematic
că veți mai spune vreodată ceva...

Cu toate acestea,
deși, cum ziceam, sînt
un simplu fragment de metal
silit să mă supun unor impulsuri
exterioare —

găsesc de cuviință
să vă cer scuze, precizînd că n-am
nimic de împărțit cu dumneavoastră,
precum și nici un fel
de aport voluntar
la jalnica situație în care,
evident, vă aflați,
de vreme ce îngăduiți acestei
substanțe bizare,
cu aspect de rugină,
să vă acopere în mare măsură...
N-aș fi crezut că și voi ruginiți !
Nu-i așa că rugina constituie
cel mai penibil dintre
fenomenele existente ?“
...Dar glonțul așteptă în zadar
un răspuns la-ntrebare,

fiindcă trupul în care intrase
și care, poate, ar fi spus „da“ —
se făcuse de plumb.

EPILOGICĂ

Cu o repeziciune pe lingă
care viteza luminii
nu-i nici cît rîma pe lingă
expresul de mîine
cu o precipitare panică
cineva sau ceva
sau și una și alta
— în fine —
gonește
dacă se poate spune așa
mai presus de puterile sale
practic nelimitate
iar eu n-am habar
ce-are-a face
asta cu mine
incapabil dealtfel să am
habar de vreun lucru anume
cum zac pe spate
la hotarul
dintre somn și trezie
incapabil să fiu deocamdată
mai mult decît un corpuscul
vag vibratil în genul
plantelor-animale
dar parcă

incerc să presimt că e cazul
să pun în mișcare
măcar o falangă în sensul
acestui efort fără sens
deși n-am nici o vină
nici un amestec
nici o sarcină în materie
numai
un abur de jenă
rezultînd din contrastul
dintre mișcare și inerție
interferate întîmplător
ca un vulcan zbucnind
printr-o banchiză
însă nu mă privește
n-am habar ce-are-a face
asta cu mine
însă tot mă privește
cineva sau ceva
mă privește intens
sau și una și alta
— în fine —
cu o putere pe lingă
care vârtejul tornadei
nu-i nici cît rîma pe lingă
expresul de poimîine
cu un fel de răceală de moarte
mă ridic izbutînd să oblig
pînă și pleoapele amîndouă
să se ridice concomitent
și văd și pricep în sfîrșit
rostul goanei absurde
— M-a adus așadar
Și îmi caut țigarea
Și încep să reintru
cu gesturi stîngace
în rîndul oamenilor

RECUIEM INVERS

Dacă
ne-am fi gîndit la timp
la importanța
obiectivă a brutozaurului
ca element de varietate
și dacă
i-am fi creat condiții
de supraviețuire cu preț
unor eforturi infime
și dacă
brutozaurul ar fi fost
printre noi
acest mare
predecesor al rumegătoarelor
— deci util în principiu —
atunci
nu era oarecum altceva ?
Nu era
totul mai colorat ?
Nu era
preferabil să știm că avem
încă
un brutozaur
în carne
și nu numai în oase ?
Și dacă
ne-am fi gîndit la timp
la timp
la timp

IDENTI-KIT

Să facem vorbire
despre porcul-priveghetoare
El însă există .

De aceea
să-l cugetăm cu maximă-ndoială
prin întrebări răspunzătoare

Cum
fi-va în genune de sine
porcul-priveghetoare
văzutul acesta
întru nevăzutele sale
acolo
unde măsura firii contenește
Poate ritul impudic răsrînt
spre cele mai scîrnave
să-și aibă
antipodul lăuntric de pildă
într-o diafană membrană

un soi
de stamină duioasă
ce șade
la baza aparatului de triluri
din porcul-priveghetoare

Și încă
mai în adînc
unde zilnic
se distilează și trec
în imponderabile cuante extatice
mormanele de drojdii și borhoturi
alcătuind hrana cotidiană
a fenomenalului
cu ochii veșnic injectați ca două
grăunțe de jeratic

sleite în slănină
cine
ce fel
cînd anume
săvirșește fabulosul transfer
între șorici și suflet
în favoarea
perfectei armonii
în pofida
materiei imunde în care-și face veacul
porcul-priveghetoare
cu care se confundă și care
se confundă cu el
chiar dacă
printr-un explicabil
atavism de matrice
el tinde necurmat să se cocoate
cît mai sus cu puțință
pe crengi împovărate
de cuiburi și de stele
icnind

sughițînd
împroșcînd îndîrjit
tot ce-l incomodează
sau i se pare că
în temerara lui ascensiune
spre vîrfurile pur spre care
pururea năzuiește
porcul-priveghetoare
numai din sacra
mistuitoarea necesitate
de a cînta

CETATEA DE PE AER

Vorbe cu totul ciudate
umblă despre aceasta
Informații
ce se bat cap în cap
dintr-un timp dezlegat de măsură
Nimeni încă
n-a văzut decît pure contururi
ale unor detalii mai mult presupus
a fi fost plănuite
și nimeni
nu știe unde cînd
și nîei dacă
aici se ascunde un tilc
pe potrivă puterilor noastre
La mari
intervale de abur mijește
virtuala clădire
pe ecranul vedeniei
fulger
între vis și visare
duh ziditor
turle tainite trepte
Materie
în forme incompatibile cu
fîrea destoinică
Și acela
ce scrutează mai mult de o clipă
vălurirea himerei
ajunge
în sine sleit de puteri
ca și cum
ar fi ținut pe umeri pămîntul
pînă-n zori

Neistovit se-ncheagă
din lunecoase linii
sub ochiul său de piatră
fantoma unui punct

★

Lespezi din lespezi
mereu zămislindu-se
lespezi
în lespezi trecînd
fără saț
Miraj precis
vrajă stereotipă
automatice cuante de var
Aici șovăielnic se-nalță
aici
se dizolvă
renaște
recade
umbra cetății pe-o zare morgană
Luna-n treacăt sfințește această
icoană de aer

★

Fiara nu poate zidi
După tine
cunoști despre ea
Poate fi
zidită în cușcă
Un turn
în formă de tigru spre cer
babilonică fiară
Fereastra
zebrată de gratii

Duiosul
pahiderm sfredelind amurgirea
El spune
dincotro bate vîntul
Și chiar
dalele
broaște-țestoase
Pe ele
călcăm fără grijă
Și încă
o fiară de apă
havuzul

*

Pluțiți să vă pecetluiesc
într-un văzduh fără habar
semn de strajă făcînd
cuneiformă
din sufletul meu
Lespezi sure în cerul
deznourat
Sub capiteluri
multe pietre de prund
nenumărabili
plauri de piatră
Cetate
durată într-un om
spre-a dăinui
Meștere meștere
maștere lespezi
cu chin îmbucate
în ȕanturi de slavă
prin tine se cer
la valea
ce suie

*

Vezi un palat legănat
Vezi sau bănuie
că fi-va odată
Și este
aievea precum o legendă
pe-o foaie de crin
Și mai dai
în beznă de umbra
de peste zi
De-a pururi mocnește
zare de ziduri
în pulberi
de oameni ca tine

*

Ciudate vedenii
De mine vorbiți
cu negru pe alb
Însă tot
lumină se face Vedeți
cum eram
Ce tăcere de pleoape
Nu bate o rază
Cetatea degeaba
există

La ce
s-o mai vădi a fi deși
nici nu-i prea târziu
nici timp nu mai vine
nici trece
Timpul asupra-i
Deplină aievea
plutind nemișcat
mișcătoare în sine

durează în timpul ce zace
ca lacul în oglinda sa
În vis
văzut-am alb pe negru
cu pivnițele-n stele
palatul legănat într-un zidar
care poate să tacă
acum și-n vecii vecilor amin

POMUL, DOAR...

O, cită poezie, frații mei !
Amăgitoare cărări de sineală,
zine și zmei derbedei,
stele lunatice, codri merei,
năluci dizolvate-n cerneală...

Teiule, toate tainele tale,
de la rădăcini la nervuri,
încap în câteva șiruri egale...
Dar asta-i treabă de furi.

Cît vezi cu ochii, totul foșnește,
freamătă, cîntă...
Trecută-n file, frunza pălește,
mîna, alături, zace înfrîntă.

Pomul cel mare scutură darnic
foile, floriile vii ;
le stringem, ca-ntr-un joc de copii,
minunat de zadarnic.

Parcă-n scrisoarea dibace
toate-s aievea : tonuri, contururi...
Pomul, doar, altcum le face,
fragede pururi.

INSCRIPTIE

Lui Geo Bogza

Pe lîncedă frunză de-agud
„Septembrie —
scrie —
in eternitate“

Vintul zălug
bate ce bate
Și tace
Frunzarele ultime tac
lunatic absente
Și eu
Și mă mir
inutil
de copac
ce indiferent e

COMPASIUNE

Lui Tom

În parcul veșted
vizavi de cer
am regăsit o statuie
pe care

o frecventam odinioară
Este poetul exilat
adică
poetul în genere
De cînd ne cunoaştem
încearcă să-mi spună ceva
cu gura crispată
într-un rictus de marmoră
Acum dintr-o dată
m-am dus lîngă el
am pus palma pe soclu
şi-am şoptit

— Ştiu

CĂTRE PROTEU

Din droaia de spirite,
— mai bune, mai proaste,
ca toate iazmele
şi fantasmеle noastre —
dintre măruntele divinităţi
pribegitoare
între vis şi trezie,
doar tu mi te-arăţi uneori,
numai ţie
se-nchină tainic sufletul meu,
alcătuire mereu schimbătoare,
slăvite Proteu !

Asemenea mării din care purcezi,
ești creastă și ripă, leagăn și criptă,
joc de miei și de iezi,
involburare de-albastre livezi,
lance în țărmlu potrivnic înfiptă,
și smulsă cu așchii de stei
îndărăt,
în chip de izvor de scînteii de omăt...

Cîndva, pe tărîmuri eline,
muritori dintr-o spiță ciudată
— filozofi și copii —
înceau nu o dată,
să dea ochii cu tine,
să le spui ce va fi și ce nu...
Însă tu,
înțeleaptă nălucă,
răspundeai la-ntrebările lor
doar prin veșnica ducă,
într-un veșnic vîrtej rotitor
din mugure-n stîncă,
din flacără-n floare,
și-n fum, din culoare,
și-n dealuri de valuri,
surpate-n zarea
tot mai adîncă...
Poate încă și-acum,
în această
tulburătoare zodie clară,
cînd pămîntenii nu mai adastă
semne de drum dinspre steaua polară,
nici poeții —
aparitia muzelor
drept augur
și imbold în creație,

nici iubiții
aprobarea ursuzelor
divinități de administrație,
acum, cînd misterele
se destramă treptat
sub cifre doldora de consecințe,
cînd totu-i atît de precis
conturat,
calculat,
explicat,
încît nu mă mir că aud citeodat'
dialecticieni
vorbind în sentințe —
poate,
totuși,
îmi zic,
poate tot n-ar strica
să răsari cînd și cînd,
din străvechile zări,
celor nevătămați
de-ndoieli și-ntrebări și mirări,
celor definitiv edificați,
celor ce lunecă surizînd
pe asfaltul existenței blajine...
Fă-o măcar
pentru mine,
tutor al duhului meu,
miraj al umbrelor
și al luminii,
slăvite Proteu,
cu neistovite jocuri de linii,
mereu năruite, rennoite mereu !

CAM ATÎT

Vorbele, oricît le descînt,
rămîn veşnic ce sînt.
Nu se dau de trei ori
peste cap,
să învie,
nu se fac din Harap
Făt-Frumos...
Luna, şi cu susul în jos,
iese tot de hîrtie,
tot albă de moarte,
tot şuie...
Dacă n-am avut parte
de-o sinziană-n degetul mic
să mi se descuie
şi mie
poarta de dincolo
de bineînţeles,
spre Țara Haihuie,
unde minunile-s
pe mai nimic :
leviatanii de şes,
bunăoară,
între un icusar
şi-o para chioară ;
planetele de buzunar,
un irmilic,
sau doi — pe sub mînă...
Vorbele mele îngînă;
înceţoşat şi peltic,
culorile şi sunetele,
şi seamănă
cîteodată — a vrajă,

cam cît se-ngeamănă
lampa de veghe,
steaua de strajă...

STAREA DE VEGHE

Așa eram cum eram
Puteam — sau nu — să fiu
mai mult altminteri
mai puțin așa
Puteai să crezi
că sînt aidoma ție
Dar la ce bun sau rău
să mă schimb
de vreme ce
am dimineața obiceiul
inexplicabil să-mi pun
o cămașă de flori
pe trunchiul
proaspăt de rouă

★

Te iubesc te iubesc
Te iubeam
cu mult înainte de mine
Se pare că s-ar cuveni
să capăt
un fel de răsplată pentru
această simțire
ușor omenească

Dar tu nu poți decît
să mă iubești
ne iubim
ne iubeam

★

Vezi
deși nu-i nimic
de văzut
vezi prin mine
ca printr-o
oglină transparentă
Vezi că sînt numai
din cauza
sau pentru cauza ta
Vezi că de fapt
mi se pare
că n-ar strica
să mă lepăd
de bunul nărav de a spune
Vorbe Vorbe Vorbe
Și
vezi
cam asta ar fi

★

Să nu tai nimic dragul meu
să nu tai
deși totul
trebuie retezat
de la bun început
tu
care faci
cu lucrurile vii

ceea ce uneori încerc să fac
cu gândurile și cu
sentimentele mele
Doctore
imposibil de-nțeles
mai cu seamă de către
unul identic
nimic nu tăia
chiar atunci
cînd ai o mie și una
de justificări minunate
Nu pune
bisturiul pe tot ceea ce
ai putea să fii tu
precum eu
de-aș avea contingentă
relații
sau treabă să zicem
cu vorbele toate
iubindu-le rău
sau deloc
așa cum pot
sau vreau
să te-nțeleg
aș avea cutezanța să tac
alături de tine

*

Îmi ești la fel de
indiferentă ca și
două ziare de astăzi
identice
cu cel care stă să apară
Îmi ești
ca luna de seara trecută

pe care o voi regăsi
presimțind
că n-am mai văzut-o
de cînd
era o plenară de nori
ceva mai departe

*

Iartă-mă ciudățenie
iartă
că sînt numai
cum sînt
deși
ar trebui să fiu
recunosc
inedit uimitor fără seamăn
cel puțin
pînă poimîine — fix

*

Așa cum bezna face lumină
dincolo de sine
așa cum e cazul
să-ți fie-amar
ca să simți gustul mierii
așa cum sînt ținut
să te urăsc
pînă-n pînzele albe
ca să te pot pierde în mine
în actul de dragoste
așa
chiar așa
de aceea
trebuia — pare-se —
să fii a altuia

★

Spuneți cuvinte
mai spuneți cuvinte
spuneți mai spuneți pîn'nu s-o mai ști
ce-nseamnă și cui ar putea
să spună odată și odată ceva această
zbatere surdă
fără cuvinte

★

Va fi suficient de simplă
Hîdo
întrevederea prestabilită
prima și ultima
de altminteri
la care nici unul din noi
dacă-i vorba
nu ține morțiș

★

Toate recad pînă la urmă
întocmai invers îndărăt
Tu cazi în cer
eu în omăt
Și care este diferența

★

Fie cum vrei
De exemplu
soare cu mine
și luna
aidoma ție
și totul

Un steag brăzdat de vîntul crud
 al facerii de ziuă
 — acesta-i cuvîntul —
 un steag ce răsare treptat
 și temeinic
 de dincolo de țeasta colinei
 puțin mai-nainte
 să răsară pădurea
 de bărbați-armăsari în armuri
 — căci aerul se tirăște pe brînci
 dinspre ochii la pîndă
 spre țeasta colinei
 printr-o iarbă străverde
 (acesta-i cuvîntul)
 iarbă cu mii și mii
 de frunți
 smerindu-se parcă în silă
 peste genunea celor nentîmplate
 într-un fior presimțitor
 de grele
 prefaceri ale stării de tină
 în stare de vlagă
 — acesta-i cuvîntul
 mult mai presus de cele
 cu puțință
 ca steagul brăzdat
 de vîntul crud al facerii de ziuă
 prevestind
 miracole năprasnice

Acesta-i
 cuvîntul pe care de-a pururi
 zadărnîc îl cauți
 cum veșnic nu afli
 calea spre tine

III

Cimpie celestă
Spice ultrasolare
mlădioase divizii în marș
de la zare la zare Stejarul
statornic pe dîmb

Mai presus

acvila doar
surghiunită în cercuri
spre sine rotitoare
ca undele pe lac
Stări ale humei în preajma
infinitelor altfel aidoma
cine știe
ce oară niciodată avută
mi-aduceți
iarăși în față

Sau haita

corbilor nori uneltind
la hotarele bolții
— dovadă această bolnavă
sclipire a celor
ce dăinuie-n spuză de-azur —
poate norii
umbra în urmă și-aruncă
atît de departe încît
se face cum
că ne privim în treacăt
și totul revarsă lumina
cobitoare lumină
cu mult înainte
de fulgerul
sărutării dintîi

— E rîndul tău
 observă cineva
 sau nimeni nu observă
 dar nu-i
 decît o ieşire

 un fel
 de țeavă de tun
 o turbină
 cu pale de beznă
 și soare

 tunel-anafor
 absorbînd absolut
 orice se lasă sorbit
 în consensul
 luminişului de la
 capătul lumii

 Și dai
 buzna orbește ca un
 proiectil de pucioasă
 ca o

cataractă de nervi
 și tendoane

 Diverse
 metale gîtuite aclamă
 juvenila explozie

 Astfel
 purcede spectacolul clasic
 cu prințul mohorît
 predestinat
 să piără finalmente de-a binelea
 în scopul
 unui deznodămînt peremptoriu

Dar tu
care nu vrei să pieri
care uiți prima replică
în speranța deșartă
că nu va mai fi
nici vorbă de ultima
deplîns mecanism cu idei
excelență cornută
încotro năzuiești
Ce-o să schimbi
din trama cunoscută pe deasupra
de toți cei absenți
Și chiar dacă
vei schimba — la ce bun
Matadorul
în splendidul strai de lumină
este incomparabil
mai vrednic de jale El nu-i
decît sluga unei arme ascunse
El știe
tot ce urmează Nimic
nu începe cu el
Rîndul lui
vine doar la final

V

Ce tot spunea —
mai știi —
într-un ison
de roți
măcinînd infinita
pulbere cosmică
între razele spițelor — ce
tot spunea pe cînd n-aveai
nici cum

nici de ce să-nțelegi
cînd erai
numai ochi și urechi
deschizîndu-se
exclusiv

în afară
erai
o antenă haotică un
corpuscul potopit de senzații
perfect inedite —
ce tot
spunea în graiul ei metalic — și
o mare de drumuri venea
să ți se-aștearnă la picioare prin
intermediul roților
lin
măcinînd infinita
pulbere cosmică
între razele spițelor — ce
tot spunea bicicleta
puștiului de-adineauri ?

VI

Tu
care singură crezi
cum că n-am existat
pînă la
interferența fatală
o tu
despre care se spun
delirante năzbîtii
deși
— sau poate tocmai de aceea —
stai —

de nu știu cînd
sau nu mai știu de cînd .
într-o heruvică expectativă —
tu
dragoste unică
drojdie
a soarelui ce năzuia
spre mine
cu mult înainte
ca eu să exist
ordonată
demență cu totul de aur
mă dor
de mine însumi
durele-ncălțări
purtate-atît amar de drum
De ce
se cere să umblăm

după noi

Trebuia
unul de altul să știm
că se poate mereu
peste ultima taină
o taină
inedită

De ce

tăinuți
Draga mea
chinovie de dor
iată-mă
gata de drum
către ultima Thule
Eu mereu călător
către ultima Thule
Eu care știu
că tot ne vom găsi
la urma urmelor

VII

Mereu pornește ceva
Blestemați
vom fi fost să pornim
Ca și cum
nu se poate opri
Ascultați
buletinele rutiere
Formați
un curent de opinie —
mai
autoritar decât orice
calamitate
Desigur
pînă și eu voi muri
Și chiar unii
dintre noi vor muri
Și chiar tu
Și Pămîntul
Să pornim
Încotro ?
Să pornim
Întrucît ?
Întru noi

-
INDICE ALFABETIC AL POEZIILOR
(după titlu)

- A avea și a nu avea, 113
Acatist, 127
Acvariu defect, 17
Ad Gloriam, 176
Adversități, 151
Alboradă, 26
Al șaselea cîntec, 112
Anemone, 183
Anonymus, 172
Aripi, 69
Așează-mi-te, umbră, 174
- Cam atît, 231
Către lumină, 206
Către Proteu, 228
Cetatea de pe aer, 222
Ceva mai greu..., 40
Cinci cîntece de dor și depărtare, 177
Cinci cîntece de milă, 108
Cîntec de cină, 15
Cîntec de taină, 107

Cîntec lipsă, 91
Cînt sec, 170
Clavir, 87
Clișeu, 86
Colindă păgînă, 187
Compassiune, 227
Contra-vis, 126
Corbi, 142
Coșmar antirăzboinic, 200
Coșmarul celui ce cîntă în neștire de sine, 157
Coșmar de cetate, 198
Coșmar domestic, 123
Coșmar rutier, 206
Credo, 213
Cum am învățat să merg pe bicicletă, 2

De-aceea, poate..., 151
De-a Moș Crăciun, 5
Despre diverse, 201
Discurs în ceață, 159
Divizia noastră, 36
Dorul de iarnă, 147
Drumul spre Dikson, 156
Duhuri suave, 78

E c o u, 145
Edelweiss, 25
Eglogă, 143
Elan tîrziu, 172
Envoi, 81
Epilogică, 217
Epistolă, 167
Epitaf, 141

Fastă, 168
Flaut în noapte, 166
Fugă, 152

Horă de zine, 96
Hotar în poveste, 26
Humorescă nostalgică, 156

Iarna la râu, 39
Identi-kit, 220
Inima din cufăr, 27
Interior, 89
In terminis, 70
Inscripție, 227
Ison, 106

În bătălia pierdută, 56

Lamento, 16
Lipsa de cîntec, 73
Long-set, 211
Lucruri, ființe, flori, 204
Lunamar, 175

Mare de Mai, 188
Match, 74
Măgărușii din Medgidia, 18
Meduză moartă, 146
Memento, 144
Metamorfoză, 76
Microbaladă, 166
Mister pueril, 14
Monolog în doi, 215
Motiv, 83

Naționala nr. 7, 129
N-ați văzut o balenă albastră, 22
Nefastă, 142
Nu știu, 37

Oglinzi încetoșate, 19

Paseri, 146
Pe fugă, 171
Pe un fluier de fag, 35
Poarta din vis, 195
Poesis, 161
Pomul, doar..., 226
Pontică, 79
Popas la Rovinari, 55
Portret, 121
Presimț, 165
Prima baracă, 42
Prințul ascuns, 10
Privire, 85
Pro ars, 93

Răstălmăciri, 105
Refren, 82
Reclamă ieftină, 155
Recviem invers, 219
Remember, 118
Replay, 88
Rondo, 88

Săracu' taică-meu, 1
Schiță de urs, 119

Sîngele-voinicului, 57
Soledad, 80
Spre țara visată, 59
Stampă, 75
Starea de veghe, 232
Stelă de toamnă, 78
Stella nivalis, 153
Supraimpresie, 162
Suspin, 85

Țingă, 90
Toamnă de stelă, 168
Totul spre tine, 64
Tristă, 80

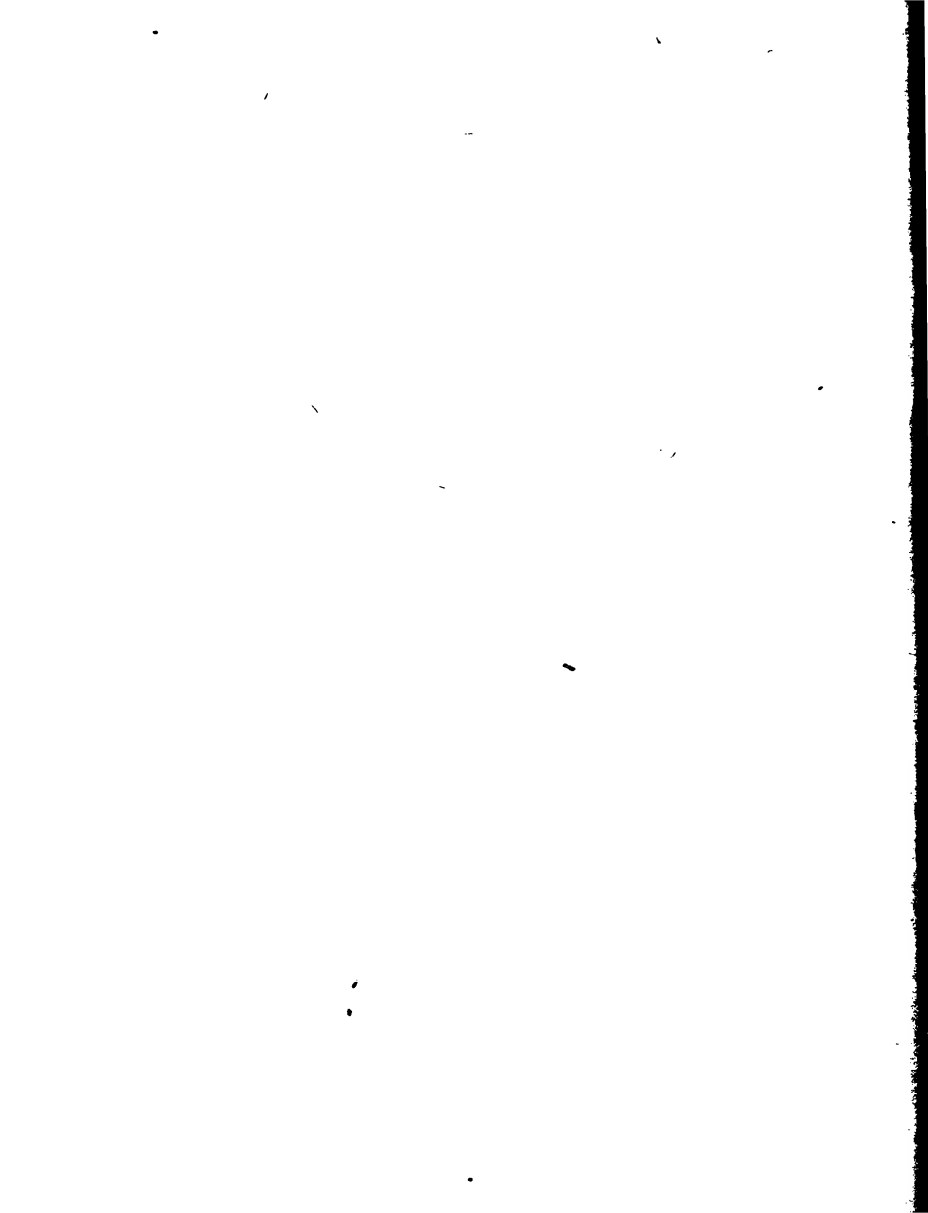
Țara de umbră, 169

Uitare, 122
Ulița vrăjită, 8
Umbra iubirii, 128

Vertige, 18
Vis-a-vis, 193
Visul și veghea, 237
Vizită, 77

Wanderlust, 92
Winterset, 154

Zîmbet în piatră, 214
Zvon de iarnă, 74

CUPRINS

Prefață	V
Notă biobibliografică	XIII

DIN ȚARA LUI NU-MĂ-UITA

Săracu' taică-meu	1
Cum am învățat să merg pe bicicletă	2
De-a Moș Crăciun	5
Ulița vrăjită	8
Prințul ascuns	10
Mister pueril	14
Cîntec de cină	15
Lamento	16
Acvariu defect	17
Vertige	18
Măgărușii din Medgidia	18
Oglinzi încetoșate	19
N-ați văzut o balenă albastră	22
Edelweiss	25
Hotar în poveste	26
Alboradă	26
Inima din cufăr	27

CERCURI DE COPAC

Pe un fluier de fag	35
Divizia noastră	37
Nu știu	36
Iarna la rîu	39
Ceva mai greu	40
Prima baracă	42
Popas la Rovinari	55
În bătălia pierdută	56
Singele-voinicului	57
Spre țara visată	59
Aripi	69
<i>In terminis</i>	70

CUTIA CU MUZICI

Lipsa de cîntec	73
<i>Match</i>	74
Zvon de iarnă	74
Stampă	75
Metamorfoză	76
Vizită	77
Duhuri suave	78
Stelă de toamnă	78
Pontică	79
Tristă	80
Soledad	80
Envoi	81
Refren	82
Motiv	83
Totul spre tine	84
Privire	85
Suspin	85
Clișeu	86
Clavir	87
<i>Replay</i>	88
Rondo	88

Interior	89
Tingă	90
Cintec lipsă	91
<i>Wanderlust</i>	92
<i>Pro ars</i>	93
Horă de zîne	96

A AVEA ȘI A NU AVEA

Răstălmăciri	105
Ison	106
Cintec de taină	107
Cinci cîntece de milă	108
Al șaselea cîntec	112
A avea și a nu avea	113
<i>Remember</i>	118
Schiță de urs	119
Portret	121
Uitare	122
Coșmar domestic	123
Contra-vis	126
Acatist	127
Umbra iubirii	128
Naționala nr. 7	129

STALAGMITE

Epitaf	141
Corbi	142
Nefastă	142
Eglogă	143
Memento	144
Ecou	145
Meduză moartă	146
Paseri	146
Dorul de iarnă	147
Adversități	151
De-accea, poate...	151

Fugă	152
<i>Stella nivis</i>	153
<i>Winterset</i>	154
Reclamă ieftină	155
Drumul spre Dikson	156
Coșmarul celui ce cîntă în neștire de sine	157
Discurs în ceață	159
Humorescă nostalgică	159
<i>Poesis</i>	161
Supraimpresie	162

AȘEAZĂ-MI-TE, UMBRĂ

Preșimț	165
Microbaladă	166
Flaut în noapte	166
Epistolă	167
Fastă	168
Toamnă de stelă	168
Țara de umbră	169
Cînt sec	170
Pe fugă	171
Elan târziu	172
Anonymus	172
Așează-mi-te, umbră	174
Lunamar	175
<i>Ad Gloriam</i>	176
Cinci cîntece de dor și depărtare	177
Anemone	183

STAREA DE VEGHE

Colindă păgînă	187
Mare de Mai	188
Vis-a-vis	193
Poarta din vis	195
Coșmar de cetate	198
Coșmar antirăzboinic	200

Despre diverse	201
Lucruri, ființe, flori	204
Către lumină	206
Coșmar rutier	211
Long-set	213
Credo	214
Zîmbet în piatră	215
Monolog în doi	217
Epilogică	219
Recviem invers	220
Identi-kit	222
Cetatea de pe aer	226
Pomul, doar...	227
Inscripție	227
Compasiune	228
Către Proteu	231
Cam atît	232
Starea de veghe	237
Visul și veghea	

245

Indice alfabetic al poeziilor (după titlu)

Lector : RODICA IOAN
Tehnoredactor : AURELIA ANTON

*Bun de tipar 30.VIII.1980. Coli ed. 10.05.
Coli tipar 8,50.*

REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Tiparul executat sub comanda
nr. 5 188/1980 la întreprinderea
poligrafică Bacău,
str. Eliberării nr. 63.

Lucrarea este tipărită pe hîrtie
fabricată la C. C. H. „Letea” Bacău.

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025

